

ကြယ်စင်မှူးဝေ

စေတနာ့ငြိုးတုံ့ည

BURMESE
CLASSIC
COM

ပြည်ခင်များစေ

စေတနာ့ငြိုးတဲည

BURMESE
CLASSIC
COM

BURMESE
CLASSIC
COM

FMI City အတွင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်များက ပုံစံတူလေးတွေ ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းတည်ဆောက်ပုံက အစ ဆင်တူ။

ခြံထဲမှာ အလှဆင်ထားသည့်ပန်းအိုးလေးတွေ၊ ပန်းပင် တွေပဲ အနည်းငယ်ကွဲပြားမည်။

အန်ကယ်ကောင်း၏ဇနီး ဒေါ်သက်ထားချိုက ပန်းပင် စိုက် ဝါသနာပါသည်။ ရှိသည့်နေရာလေးတွေမှာ ပန်းအိုးတွေ၊ ပန်းစင်တွေ၊ သဇင်တိုင်တွေ၊ သစ်ခွပင်လေးတွေဆိုတာ အများ အပြား။

ဒါတွေအားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ရေလောင်း၊ မြေဩဇာ ကျွေး၊ ဆေးထည့်၊ ပြုစုရသူကတော့ သည်အိမ်၏ ဥယျာဉ်မှ။ မာလီ၊ ထမင်းချက် စသည်ဖြင့် စွယ်စုံလုပ်ရသည့် 'ခင်ဖူးငုံလေး' ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေစာတေးစာဝေ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အိမ်မှာ ဖူးငုံပျော်ပါသည်။ အန်ကယ်
ကောင်းက ဦးလေးအရင်းမို့ အန်တီချို ဘယ်လောက်ပဲ အပေါက်
ဆိုးဆိုး ကိုယ့်ဦးလေးအိမ်မှာ ဖူးငုံလုံခြုံမှုရပါသည်။

ဘဝဆိုတာ လုံခြုံအေးချမ်းမှုရဖို့က အဓိကပါ။ ကျန်သည့်
ဒုက္ခတွေကို ဖူးငုံခံနိုင်ရည်ရှိပါသည်။

မမမြတ်သော်တာချိုကလည်း ဘာအလုပ်တစ်ခုမှ ကိုယ်
တိုင်မလုပ်ချင်တာလေး တစ်ခုပါ။ ညီအစ်မတွေဆိုတော့ ကောင်း
တာလည်းရှိ ဆိုးတာလည်းရှိပေါ့။

သည်အိမ်မှာ အန်ကယ်ဦးကောင်းမြတ်၊ အန်တီဒေါ်သက်
ထားချို၊ မမမြတ်သော်တာချိုနှင့်ဖူးငုံရယ်၊ စုစုပေါင်း လူလေး
ယောက်သာရှိသည့်အနက် အန်ကယ်နှင့်အန်တီက ရွှေဆိုင်သို့
သွားကြပြီး မမမြတ်ကတော့ သင်တန်းပေါင်းစုံ လျှောက်တက်
နေလေ့ရှိသည်။

သည်တော့ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ၊ တစ်နေ့
လုံး ဖူးငုံစိတ်ချမ်းသာရသည်။

သည်နေ့လည်း အိမ်မှာရှိသမျှအလုပ်တွေကို စိတ်အေး၊
လက်အေးလုပ်ပြီး ဖူးငုံပန်းပင်တွေကို ပြုစုနေခဲ့သည်။

နှင်းဆီပန်းအိုးတွေထဲသို့ မြေဆွေးနှင့်မြေဩဇာနည်းနည်း
စီထည့်ပြီး မြေဆွ၊ ရေလောင်းနေစဉ် ခြံဝင်းရှေ့သို့ ကားတစ်စီး

ထိုးရပ်လာခဲ့လျှင် ဖူးငုံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

လူကြီးတွေလည်းမရှိဘူး။ တည်းခိုရအောင် လာသည့်
ညှော်သည်ဆိုလျှင် ပြဿနာ။

ကားကြီးကြည့်ရတာ ခရီးဝေးမှလာခဲ့သည့်ဟန်။ ဖုန်မှုန့်
တွေအလိမ်းလိမ်းနှင့်။ ကားကတော့ အကောင်းစားကြီးပါပဲ။

ကားတွေကို မြင်ရုံနှင့် ဘာကားမှန်းတန်းမပြောတတ်သည့်
မို့ ဘာကားမှန်းတော့မသိ။ သို့သော် အိမ်မှလူတွေပြောသံအရ
သည်ကားဟာ ဈေးအတော်ကြီးမှန်းတော့ သိသည်။

ပန်းပင်တွေ ပြုစုနေရာမှ ဖူးငုံမတ်တတ်ရပ်ပြီး ခြံတံခါးဆီ
သို့ သွားရသည်။ တံခါးတော့ ဖွင့်မပေး။ ခေတ်ကြီးက ယုံရတာ
မဟုတ်။

ကားထဲမှ လူငယ်နှစ်ယောက် ဆင်းလာကြလျှင် ဖူးငုံ
ခပ်ပြူးပြူးပင် ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ လူငယ်တွေမို့ ဘာမှ ပဋိသန္တာရ
တွေ လုပ်မနေချင်။

နှစ်ယောက်လုံး အသားဖြူဖြူ၊ ဗလကျစ်ကျစ်နှင့်။ တစ်
ယောက်က အရပ်နည်းနည်းပိုရည်၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေ
ထင်းပြီး နှာတံပေါ်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းရဲပုံတို့က အံ့သြဖွယ်။ တစ်မျိုးစီ
ချောပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ရပ်တွေ။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတာ ကျ
နေတာပဲ။ အသားကလည်း တိုင်းရင်းသားတွေမို့ ခပ်ဖြူဖြူ။

အရပ်ရှည်သည့်တစ်ယောက်က ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်နှင့် ရှမ်းအင်္ကျီ ပင်နီရောင် ဝတ်ထားသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို စမတ်ကျ ကျဝတ်ဆင်ထားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုလည်း နုနယ် ချောမောနေ၏။ သူဌေးသားပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဆိုပါစို့။ နှစ်ယောက်လုံးဟာ လူချောတွေ။ ဖူးငုံကြောင် ကြည့်နေသလို သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ခြံထဲမှ ကောင်မလေး ကို အကဲခတ်သည့်အနေနှင့် ကြည့်ကြသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်လောက်သေးသည့် ငယ်ငယ်ချော ချောကောင်မလေးဟာ ခပ်နွမ်းနွမ်းဂါဝန်အနက်ပွင့်လေးကို ဝတ် ထား၏။

ဂါဝန်က လက်ပြတ်မို့ လက်မောင်းသားလေးတွေဝင်းနေ ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ လှပပုံက စာဖွဲ့လို့မမီချင်စရာ လဲ့လဲ့ လေးတောက်ပနေ၏။

မျက်တောင်၊ မျက်ခုံးတွေက ထင်းနေပြီး နှာတံလေးလှပုံ နှင့်နှုတ်ခမ်းလေးနီရဲစွဲထွေးပုံကအစ ထင်းခနဲ။

သို့သော် ... ဒီကောင်မလေးဟာ မယ်မယ်ပြောသည့် မြတ်သော်တာချိုတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒါဟာ အိမ်ဖော်မလေးလား။ အင်း ... အိမ်ဖော်လည်း

မဖြစ်နိုင်ပြန်။ အသွေးအမွှေးနှင့် ကျက်သရေရှိပုံက အိမ်ဖော်ရုပ် မထွက်။

တစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် အကဲခတ်ပြီးကြလျှင် မင်းရဲ ညီကပင် စတင်ပြီး မေးမြန်းရသည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်လူ။

“ဒီမှာကလေးမ ... ဒီအိမ်ကလူကြီးတွေ မရှိကြဘူးလား”

“မရှိကြပါဘူးရှင်၊ ညနေ ဇနာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်ကြ ပါတယ်၊ ဦးလေးတို့က ဘာလုပ်ရအောင်လာတာလဲ၊ ဘယ်က လာကြတာလဲ”

မင်းရဲညီမှာ ဦးလေးအခေါ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ပြီး နောက်သို့လန်သွားခဲ့လျှင် စိုင်းမော်ကွန်းက တဟားဟား ရယ်ပြီး ဝင်မေးပြန်၏။ ခပ်တည်တည်။

“ဒီမှာကလေးမ ... ဦးလေးတို့ ခရီးပန်းလာကြတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး နားခွင့်ပြုပါ”

စိုင်းမော်ကွန်းက နောက်နေပေမယ့် ဖူးငုံကတော့ နောက် မှန်းမသိပါ။ သူမကိုအကောင်းပြောနေသည်ဟုပင် ထင်လေ၏။ ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်လေးကို ရှေ့ပို့ပြီး သူတို့နှစ် ယောက်ကို ကြောက်ရွံ့နေမိတာအမှန်။

“ကျွန် ... ကျွန်မက ဒီအိမ်ရဲ့အရေးပါသူ မဟုတ်ရပါ ဘူးရှင်၊ လူကြီးတွေကို လှမ်းမေးပါရစေဦးနော်၊ ဦးလေးတို့

ပုံတင်တွေ တဆိတ်ပေးပါ”

“ဘာလဲ ... မင်းက အိမ်ဖော်လား”

မင်းရဲညီကမေးလျှင် စိုင်းမော်ကွန်း အားနာရသလို ဖူးငုံ မှာလည်း မျက်နှာလေးအောက်ချကာ အနေရခက်သွားပါ၏။

“အိမ်ဖော်အစစ်တော့ မဟုတ်ရပါဘူးရှင်”

“ဘာလဲကွ ... အိမ်ဖော်အစစ်မဟုတ်ရင် အိမ်ဖော်အတု လား”

“အန်ကယ်ကောင်းရဲ့တူမပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်ပဲဆိုပါ တော့ရှင် ... ကဲ ... ဦးလေးတို့အကြောင်း ကျွန်မ အန်ကယ် တို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောပါရစေ”

သူမအိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်မည်ပြင်လျှင် ယခုထိ ခြံပြင်မှာ ရပ်နေသည့်မင်းရဲညီ စိတ်မရှည်။ စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ စီးက ရက်ဖွာရင်း ဖူးငုံကို ခပ်ပြီးပြီးပင် ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့ ... နေနေ ... ငါပဲဆက်ပြောလိုက်မယ် ဆိုင်ဖုန်း နံပါတ်ပြော ... ”

မင်းရဲညီ ... ကိုယ့်ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ကာ သူမပြောသည့် အတိုင်း ဦးကောင်းမြတ်နှင့်ဒေါ်သက်ထားချိုထံသို့ ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... အန်တီထား ကျွန်တော်ပါ။ မင်းရဲညီ၊

ဖေဖေလွှတ်လိုက်လို့ ဆင်းလာရတာ၊ ဟုတ်တယ် ... အခု အိမ်ရောက်နေပြီ ... ခြံပြင်မှာပဲလေ၊ တံခါးဖွင့်မပေးသေးဘူး၊ ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဟေ့ ... ကောင်မလေး၊ ရော့ ... အန်တီထားက စကားပြောမလို့တဲ့”

သူဟန်းဖုန်းကို ထိုးပေးလျှင် ဖူးငုံအထိတ်တလန့်ဖြင့် လှမ်း ယူလိုက်ရသည်။ သူမကို အန်တီထားဆူတော့မည်ဆိုတာ မပြော ဘဲနှင့်သိပေပြီ။ ဖူးငုံ ... တုန်တုန်ရီရီနှင့် ဖုန်းနားထောင်ရသည်။

“ဖူးငုံ ... အခုရောက်နေတာ၊ ငါတို့နဲ့အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ ပြင်ဦးလွင်က သူဌေး ဦးသက်ပိုင်ရဲ့သားဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

အန်တီထားအသံက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေရာ ဖူးငုံ နေ စရာမရှိတော့ချေ။

“မ ... မသိလို့ပါ အန်တီထား၊ သူတို့က သူတို့ဘယ်သူ ဆိုတာ ပြောမပြပါဘူးရှင်”

“မပြောလည်း ညည်းသိရမှာပေါ့အေ၊ သေသေချာချာ ညည်းခံထားလိုက်၊ ငါ ... တော်ကြာပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒါ အရေးကြီးတဲ့ညည်းသည်တွေ၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ပေါက် ... ပေါက်ပါပြီ အန်တီထား”

“ပေါက်ရင် ... ညည်းဝတ်ကျပါစေ၊ ဘယ်နှယ်တော်၊

အိမ်မှာ ဒီလောက်တောင် မင်းရဲညီ၊ မင်းရဲညီ ... ဦးသက်ပိုင်၊ ဦးသက်ပိုင်နဲ့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ကြားက အမှတ်သည်းခြေကို မရှိဘူး”

ဖုန်းထဲမှ လှမ်းဆူသံကို နာခံရသဖြင့် ဖူးငုံမျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့ပါ။ အန်တီထားက တော်တော်နှင့် စိတ်မပြေတတ်သူမို့ ဖူးငုံကြောက်ပါသည်။

သူဟန်းဖုန်းကိုပြန်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ကို ဖူးငုံ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ကြွပါရှင် ... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အထူးညည်သည်တော်ကြီးတွေမှန်း မသိလို့ပါရှင်၊ တကယ်ဆို ဦးလေးတို့က နာမည်ပြောလိုက်ရမှာ ... ”

“ဪ ... နာမည်တွေတော့ ကြားဖူးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိမ်မှာ ခဏခဏ ပြောသံကြားမိပါတယ်ရှင်”

“တော်သေးတာပေါ့”

မင်းရဲညီက စကားသွက်ပြီး စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ အနေအေးပုံရသည်။ ယခုထိ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်လူက မင်းရဲညီ၊ အရပ်ပိုရှည်သူက စိုင်းမော်ကွန်းပေါ့။ အိမ်မှာပြောသံကြားဖူးသည် မင်းရဲညီက

အန်တီထားတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် သူဌေးသားဖြစ်ပြီး စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်မည်။

ရွှေမင်းသားနှင့်သူငယ်ချင်းပေါ့။

သို့သော် ဖူးငုံမျက်စိထဲမှာ စိုင်းမော်ကွန်းက ပိုပြီးကြည့်ကောင်းနေ၏။ ယောက်ျားဆန်သည်။ ညည်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေတ္တထိုင်ခိုင်းပြီး ဖူးငုံ အအေးဘူးနှင့်မုန့်များ ချပေးသည်။

“အန်တီထား ... ခုပဲလာတော့မှာပါ။ ဪ ... သူတို့ပြင်ဆင်ထားတဲ့အခန်းရှိတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်ပြပါမယ်”

“ပြရင်လည်းပြ ... ဦးလေးတို့နားချင်ပြီ”

မင်းရဲညီ၏ရုပ်က ပြီးစေ့စေ့။ သူတို့ကို ဦးလေးခေါ်လို့ပဲ ဖြစ်ရမည်။ အသက်အစိတ်လောက်ရှိမည့်သူတွေကို အသက် ၁၈နှစ်က ဦးလေးမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကိုလို့တော့ မခေါ်ချင်ပါ။

လျှာမရဲ။

သူတို့မုန့်စားပြီးသော် ... ဖူးငုံ အန်တီထားပြင်ဆင်ထားသည့်အခန်းသို့ လိုက်ပို့လိုက်သည်။ အခန်းက အပျံ့စားပြင်ထားပေးပါ၏။

ခုတင်နှစ်လုံးသွင်းပေးထားပြီး ရေမြှုပ်မွေ့ရာတွေ၊

တွေက တီဗွီကြော်ငြာထဲမှအတိုင်း။ သေချာပါပြီ။ ဒီလူတွေဟာ အန်တီထားရဲ့ တကယ့်အလေးဂရုပြုအပ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းရှေ့ထားခဲ့ပြီး ဖူးငုံ ချာခနဲ လှည့်ပြန်ခဲ့လျှင် စိုင်းမော်ကွန်းက လှမ်းမေး၏။

“သန့်စင်ခန်း ဘယ်နေရာမှာပါလဲ တူမကြီး”

“အခန်းနဲ့တစ်ဆက်တည်းပဲ ... ”

“ပြီးရော ... မျက်နှာကတော့ တစ်ချက်မပြီးဘူးနော်”

မင်းရဲညီက ဖူးငုံကို လှမ်းဝေဖန်သော်လည်း ... သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာလူတစ်ယောက်မှမရှိ သည်မို့ အိမ်ပေါ်မှာမနေဘဲ စောစောကလုပ်လက်စ အလုပ်ဖြစ် သည် ပန်းအိုးများကို ဆက်ပြုစုနေတော့သည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အိမ်သို့ အန်တီထား၏ကား ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားထဲမှာ အူယားဖားယားထွက်လာပုံက ညွှန်သည်များကို သူ ဘယ်လောက်အရေးထားကြောင်း ထင်ရှား စေ၏။

အန်တီထား၏ ပုပုဝဝ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ချွေးတွေပင်စို့လို့။ သူက အေးဆေးစွာ ပန်းတွေပြုစုနေသည့် ဖူးငုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်လေ၏။

“ဟင် ... ညွှန်သည်တွေကိုထားပြီး နင်က ဒီမှာလာခို နေတယ် ဟုတ်လား၊ တော်တော် ... အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမ၊ သွား ... ညွှန်သည်တွေကို လိုအပ်တာပြုစု”

“ဟာ ... အန်တီထားကလည်း ... ညွှန်သည်တွေက ယောက်ျားတွေ၊ ဖူးငုံ သူတို့ကို အန်တီထားပြင်ထားတဲ့အခန်း

ပို့ထားတယ်လေ၊ သူတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ နေတာပဲ”

ဘာပဲပြောပြော ... ဖူးငုံအကျင့်က အန်တီထားဆူဆူ ဆဲဆဲ၊ ရိုက်ရိုက် သူမ မလုပ်ချင်လျှင် ဇွတ်ပေနေတတ်လေ့ ရှိ ၏။

“နင်ဆင်ခြေမများနဲ့၊ အဲဒီမောင်မင်းရဲညီရဲ့မိဘတွေက တကယ့်သူဌေးတွေ ... ”

“အန်တီထားတို့ထက်ပဲ ချမ်းသာသေးလား”

“ချမ်းသာတာပေါ့၊ ငါတို့ထက်ချမ်းသာတာပေါ့ ... ပြီး နင့်အစ်မနဲ့ မောင်မင်းရဲညီကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်စူးထားတယ်”

“ဪ ... သူက နည်းနည်းဘဝင်မြင့်ပုံပဲ၊ သူ့သူငယ် ချင်းက ပိုပြီးသဘောကောင်းတယ်”

“ဟဲ့ ... သဘောကောင်းတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ချမ်းသာ ဖို့က ပိုပြီးအဓိကကျတယ်၊ ကဲ ... လာ၊ ငါဝယ်လာတဲ့ဟင်း ချက်စရာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ချက်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့ကိုပြုစုရမယ် ... ကြားလား ... ”

အန်တီထားပြောတာကို ဖူးငုံ အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ် လုပ်နေလျှင် အန်တီထား၏လက်ဆစ်က သူမ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲကျလာလေ၏။

“ဒေါက် ... ”

“အားလားလား ... ”

အန်တီထားထံမှ ဆွဲခြင်းကိုယူပြီး ဖူးငုံ မီးဖိုထဲသို့ဝင်ခဲ့ ရပါသည်။ နှုတ်မှ မကျေမနပ်သံက တိုးဖွဖွ။

“ရှင်ဘုရင့်သားတွေရောက်လာတာကျနေတာပဲ”

ညနေ ၆နာရီခန့်တွင် မြတ်သော်တာချို အားကစား သင်တန်းမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အသက် ၂၁နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် မြတ်သော်တာချိုသည် ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး သင်တန်းပေါင်းစုံလျှောက် တက်နေရာ ယခုတက်နေသည့် သင်တန်းမှာ ကိုယ်ကာယအလှ သင်တန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

မြတ်သော်တာချိုမှာ အသားဖြူပြီး မျက်နှာကျလေးမဆိုး လှ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ထက်သာရုံပေမယ့် ပြင်တတ်ဆင်တတ် သူမို့ လှသည့်စာရင်းထဲပါပေသည်။

နောက် ကိုယ်လုံးကလည်း ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်း တက်နေသူပီပီ အချိုးအစားကျကျ။

သို့သော် ... သဘာဝအလှနှင့်ပြုပြင်ထားသည့် အလှက တော့ ကွာစမြဲ။

ခင်ဖူးငုံလေးမှာတော့ အသက် ၁၅နှစ်ကတည်းက သည် အိမ်ရောက်နေပြီး ၃နှစ်လုံးလုံး အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်ခဲ့ရသေး

အဆီကျအသားကျစ်ကာ သင်္ဃာပေးသည့်အလှကိုက သမင်
လည်ပြန် ငေးကြည့်ချင်စရာ။

ဘာမှမလိမ်းမခြယ်နိုင်ပေမယ့် အသားတော်ဆင်စွယ်နှစ်
က အဝါရောင်နှောကာ လှပသလို ဆံနွယ်တွေ ကျောလယ်
လောက်ကလည်း ပိတုန်းရောင်ကေသာ ဝေဖြာသည့်နယ်။

မျက်နှာလေးထင်းလင်းလှပပြီး ကိုယ်လုံးအလှက အရပ်
မြင့်မြင့်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး။

အဝတ်အစားအဟောင်းတွေ ဗိုသီဖတ်သီဝတ်ထားသော
ကြောင့် ကိုယ်လုံးအလှက မပေါ်ပေမယ့် မျက်နှာအလှကတော့
ဖုံးကွယ်လို့မရ။

ကားရပ်သည်နှင့် မီးဖိုဘက်တန်းဝင်လာသည့် မမမြတ်
မှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့်ကျင်လည်စွာ ချက်ပြုတ်နေသည့် ဖူးငုံ
အနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမရပ်က မချိုမချဉ်။

“ဟေ့ဖူငုံ ကိုမင်းရဲညီရောက်နေတယ်ဆို၊ ချောလား၊
ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ တူသလား ... ”

“ကိုယ့်ဘာသာ အကဲခတ်ပါလား မမမြတ်ရဲ့၊ ဖူးငုံ မျက်
စိတ်တော့ ပုသလိုပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းလန်ဘားကြီးကမှ လှဦး
မယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဒီလိုမပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကိုညီက
ချောမှာပါ၊ အဟဲ ... ငါနဲ့ ဖုန်းတော့ပြောဖူးတယ်၊ လူချင်းသာ
မတွေ့ဘူးတာ”

သည်စဉ် မီးဖိုထဲသို့ အန်တီထားဝင်လာပြီး သမီးဖြစ်သူကို
ဆူလိုက်သည်။

“သမီး ... သွား ရေအမြန်ချိုး၊ အလှဆုံးပြင်ပြီး ထမင်း
စားရအောင်ဆင်းခဲ့၊ ဖုန်းဆက်ထားတဲ့ကြားက အိမ်ပြန်နောက်
ကျရသေးတယ်၊ ဖေဖေတောင် ရေချိုးပြီးနေပြီ”

“ဖူးငုံ ထမင်းပွဲပြင်တော့၊ နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာ
ရင် ထမင်းစားမယ်၊ နင်လည်းပြီးရင် ရေချိုး၊ နင်အလှပြင်စရာ
မလိုဘူးနော်၊ ဒါ ... နင့်ပွဲမဟုတ်ဘူး၊ ဘာအသံမှမကြားချင်
ဘူး”

ကိုယ့်ကိုအထင်သေးစွာ ပြောသွားသည့် အန်တီထား
ကြောင့် ဖူးငုံရင်ထဲ နှင့်အောင်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့သမီးနှင့်ရည်စူးထားသည့် မင်းရဲညီကို ဖူးငုံကဖြင့် စေ့
စေ့တောင်မကြည့်ပါ။ ကိုယ့်အစ်မပစ္စည်းကို ဝင်လှရလောက်
အောင် ဖူးငုံမရိုင်း။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် လောကကြီးကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့
ဖူးငုံ၏နှလုံးသားလေးခမျာ ရင်မချန်တတ်တော့ဟုပင်ထင်မိသည်။

သူမ၏နုလုံးသားလေးမှာ အချစ်နှင့်အမုန်းမရှိဘဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ပေကတ်ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်နေခြင်းတို့သာ မင်းမူတတ်ပါသည်။

ယခုတိုင် ရေမချိုးရသေးဘဲ အလုပ်တွေအရမ်းများနေရသည့်သူ့ကို အကြင်နာစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောဖော်မရ။ အထင်သေး၊ အမြင်သေးစကား နှိပ်စက်သည့်စကားတွေပဲ ပြောခဲ့၏။

ထားပါတော့လေ။ ဒါ ... အန်တီထားရဲ့စတိုင်လ်။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကိုသာ လက် ၆ ဖက်ပါသည့် ဒေဝီလို အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးလိုက်သည်။

၆နာရီခွဲလို့ အန်တီထား လှပမွှေးကြိုင်စွာနှင့်ဝင်လာခဲ့ရာ ဖူးငုံ သူ့ကို ယမင်းပွဲအပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... နင်ရေသွားချိုးတော့၊ ပြီးမှ ထမင်းစား၊ ငါတို့စားပြီးမှစားနော်၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့အတူမစားရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မစားပါဘူး”

ကိုယ့်အခန်းရှိရာ အောက်ထပ် ထောင့်ခန်းလေးသို့ ဖူးငုံ လှစ်ခနဲဝင်ပြေးခဲ့၏။ ရေအမြန်ဆုံးချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကြိုလိမ်းခေါင်းပြီး ... နောက် မမမြတ်စွန့်ကြိုထားသည့် ဂါဝန်ပန်းနုရောင် အဟောင်းလေးကို ဖူးငုံဝတ်လိုက်သည်။

ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားနေတုန်း ဖူးငုံ ... ဧည့်ခန်းကို

ရှင်းရသည်။ အချို့ပွဲပြင်ထားပေးရသည်။

အန်ကယ်ကောင်း၏ရယ်သံက ဧည့်ခန်းဘက်သို့ တစ်ချီ တစ်ချီလွင့်လာ၏။ အန်တီထား၏အသံကလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချို့ဆုံးအသံ။

ဟင်း ... တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြတယ်။

မမမြတ်၏အသံကတော့ သိပ်မထွက်။ ဒီတစ်ချက်တော့ တော်သေး၏။

မကြာမီ ... သူတို့ထမင်းစားပြီးသွားကြလျှင် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဖူးငုံမှာ ယုန်ကလေးနယ်။ မီးဖိုဘက်သို့ လှစ်ခနဲပြေးရ၏။

အန်တီထားကမလွယ်။ တော်ကြာ ဧည့်သည်တွေကို ဟန်ရေးပြသည်လို့ စွပ်စွဲနေဦးမည်။

သည်ကြားထဲ အန်ကယ်ကောင်းက အလိုက်မသိ။ ဖူးငုံကို လှမ်းခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်သည်။

အန်ကယ်ကောင်းတစ်ယောက်ဟာလေ၊ စီးပွားရေးမှာကျ သူ့လောက်အကင်းပါးတာ၊ ဖျတ်လတ်တာမရှိ။ လူမှုရေးကျ အကင်းမပါဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမမျက်နှာ ကိုယ်ပြန်မကြည့်။

“သမီး ... လာ ခဏထိုင်ဦး၊ အန်ကယ်ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“အို ... သူတို့သိပြီးသားပါ။ မိဖူးငုံ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ ... ”

အန်တီထားက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့်ဝင်ဖျက်သော်လည်း အန်ကယ်ကောင်းကမရ။

“ခဏလေးပါကွာ၊ မောင်မင်းရဲညီနဲ့ မောင်စိုင်းမော်ကွန်း ဒါ ... အန်ကယ်တူမလေး ... ခင်ဖူးငုံလေးတဲ့၊ မနှစ်က ဆယ် တန်းကို ဂုဏ်ထူး(၃)ခုနဲ့ အောင်ထားတယ်၊ အဝေးသင်ပဲ ဆက် တက်ရပါတယ်ကွာ၊ အိမ်မှာက လူပိုမရှိတူးလေ၊ ဖူးငုံကပဲ အခ ရာ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာရော၊ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ် အကုန် ပေါ့ကွာ၊ သူ့ကိုပဲ အားထားနေရတယ် ... ”

အန်ကယ်ကောင်းက မိတ်ဆက်ပေးရင်းနှင့် ဖူးငုံ၏အရည် အချင်းများကို ခပ်ညည်းညည်းလေး ရွတ်ပြနေလျှင် မမမြတ်က ရယ်နေပြီး အန်တီထား၏မျက်နှာချောချောကတော့ သပြေသီး မှည့်ရောင်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ညှော်သည်တွေ အထင်သေးမှာစိုးလို့ ဝင်မကန့်ကွက်တော့ ပေမယ့် ခံစားနိုင်ပုံမရ။ ရုပ်ကြီးက အီလည်လည်။

အန်ကယ်ကောင်း တမင်လုပ်နေတာပဲဖြစ်မည်။ အန်ကယ် ကောင်း ဒီလောက်မထူ။

“ဖူးငုံ ... ဒါက အန်ကယ်အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဦးသက်

ပိုင်ရဲသား မောင်မင်းရဲညီ ... သူက မောင်မင်းရဲညီရဲသူငယ် ချင်း ... ”

“စိုင်းမော်ကွန်းပါ အန်ကယ်၊ ရှေ့ကမောင်ထည့်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ အဟဲ ... အန်ကယ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဝင်ပြော ရတာပါ”

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် လူငယ်တွေမို့ နှစ်ယောက် လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ သို့သော် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြပြီမို့ ရင့်ကျက် တည်ကြည်ခြင်းလည်းရှိပါသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဖူးငုံ လုပ်စရာရှိတာတွေ သွား လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

အန်တီထား မီးတောင်ကြီးလို မပေါက်ကွဲခင် ဖူးငုံ မီးဖို ထဲသို့ လစ်ခဲ့တော့သည်။

အန်တီထားတစ်ယောက်ဟာ သူမကို ဘယ်တော့မှ လူရာ သွင်းချင်တာမဟုတ်။ သူများတွေအမြင်မှာ အိမ်ဖော်လို့ပဲ မြင် စေချင်သူ။ နှိမ့်ချထားချင်သူပါ။

အဝတ်အစားလည်း မမမြတ်၏အကျတွေကိုသာ ဝတ်ရ ပေမယ့် ထိုအကျတွေနှင့် ဖူးငုံလှနေလျှင် မကြိုက်။

“အသစ်ကြီးတွေ ဘာလို့ပေးရသလဲ၊ ဒီကောင်မလေး ဟာလေ နှမော့တွန့်တိုခြင်းကိုမရှိဘူး၊ သူကဘယ်သူ့ရတာ

မှတ်လို့”

“ဟာ ... မေမေကလည်း မြတ်ငယ်ငယ်ကုဝတ်တဲ့ အင်္ကျီတွေပါ။ အခုမတော်တော့ဘူး”

“မတော်လည်း သိမ်းထား၊ အခုဝနေပေမယ့် တော်ကြာ ပိန်ချင်ပိန်လာမှာ ... ”

တကယ့်ကို ဟောင်းပေ၊ အရောင်လွင့်ပေဆိုသည့်အဝတ် မျိုးကိုမှ ဖူးငုံကိုပေးဆင်ချင်သူပါတည်း။

ဘဝ ... ဘဝက ရေစက်ပါပဲ။

မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်တွေတစ်ပုံကြီးရှိပေမယ့် နာရီထိုးတော့ မှာမို့ ဖူးငုံ ဆာလှပေပြီ။

အိမ်မှာ ... ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မုန့်တွေ၊ သစ်သီးတွေရှိ ပေမယ့် ဖူးငုံ ယူမစားရဲ။ မစားဘဲနှင့်တောင် ခိုးစားပါတယ်ဆို ပြီး အမြဲဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလေ့ရှိရာ စားဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားရဲ ပါချေ။

သည်တော့ ... ကျန်းမာရေးကောင်းသည့် ဖူးငုံခမျာ ထမင်းဆာတာမဆန်း။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ အကြွင်းအကျန်ဟင်းများကိုလည်း ကောင်းတာဆို ယူမစားရဲ။ ကိုယ့်အန်တီထားကြောင်း ကိုယ်ပဲ သိသည်လေ။

ဟင်းကောင်း ... ကျွေးကောင်းများကို နောက်တစ်နေ့စာ အတွက် သိမ်းလိုက်ပြီး ချဉ်ပေါင်ဟင်းနှင့်ငံပြာရည်ကြော် သခွား သီးတို့စရာတို့ဖြင့်သာ ဖူးငုံ ထမင်းကို အားပါးတရ စားလိုက် သည်။

လူတချို့ အခြေခံလူတန်းစားများဟာ ထမင်းနှင့်ချဉ်ပေါင် ဟင်းတောင် စားနိုင်တာမဟုတ်။

ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက ကောက်လျှင်ကြီးခန်း နီတာလန် နှင့်ငါးသန်သေးနပ် ရေလုံပြုတ်ထက်တော့ သာပါသည်။

သူမ စားရတာ ပေါ်ဆန်းမွှေး ထမင်းကျော့ကျော့လေးနှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ ငံပြာရည်ကြော်ပဲနော်။

စားပွဲထောင့်စွန်းလေးမှာ ကုတ်ကုတ်ကလေးထိုင်ပြီး သူမ ထမင်းကို ဆာဆာနှင့်စားနေခိုက် ...

“ဟင် ... ”

နောက်မှ အာမေဇိုတ်သံကြောင့် အလန့်တကြားကြည့်မိ တော့ သူ့ကိုစိတ်မကောင်းစွာ ရပ်ကြည့်နေသည့် မင်းရဲညိုကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ ... ရှက်လန့်တကြား မားခနဲရပ်မိသည်။

“ဦး ... ဦးလေး ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်”

“ဪ ... ရေသောက်ချင်လို့ပါ ... ”

“ဟုတ် ...”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်တစ်ဘူးနှင့်ဖန်ခွက်ကလေး တစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်တော့ သူက စားပွဲမှာထိုင်ပြီး သောက် သည်။

ဖူးငုံ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ ထမင်းကိုလက်နှင့် စားနေရသည်မို့ ပေကျဲနေသည်လက်ကို နောက်မှာဝှက်ပြီး နေရာ မှာရပ်နေမိ၏။

“စားလေ ...”

အလိုက်သိစွာ သူ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားတော့မှ ဖူးငုံ ထမင်းကို အမြန်စားလိုက်သည်။ ဆေးကြောစရာပန်းကန်များက တောင်ပုံရာပုံ သူမကိုစောင့်ကြိုနေသည်မဟုတ်ပါလား။

အားလုံးဆေးကြော၊ သိမ်းဆည်းပြီးတော့ ဇွနာရီထိုးလှပေ ပြီ။ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ရဦးမည်။ သူမ မီးပူတိုက်နေကျ ညှော်ခန်းထောင့်မှ စားပွဲသို့လျှော်ပြီးသား အဝတ်ခြင်းကြီးကိုယူ သွားရ၏။

အလို ... ညှော်ခန်းထဲမှာ ယခုထိ လူစုမကွဲသေးပါလား။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောပြီး ရယ်မောနေကြပေမယ့် အန်ကယ်နှင့်အန်တီ၏ အသံများကိုသာ အများဆုံးကြားနေရပါ သည်။

မမမြတ်ကတော့ တီဗွီကြည့်ရင်း မင်းရဲညီနှင့်စကားစမြည် ပြောနေ၏။ သူတို့ရှေ့မှာတော့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခတ်ဘူးနှင့် အစားအသောက်မျိုးစုံ။

အင်း ... ငါက ထောင့်မှာ မီးပူးတိုက်မှာပဲလေ။ ဟန်ရေး ပြတယ်လို့ အန်တီထား မစွပ်စွဲလောက်ပါဘူး။

အဝတ်ခြင်းကြီးကိုယူပြီး အခန်းထောင့် မီးပူတိုက်သည့် နေရာသို့သွားစဉ် သူတို့အနားမှ ဖူးငုံ ရှိရှိလေးဖြတ်လျှောက်ရ ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း စင်ဒရဲလားလိုဂီဝန်အဟောင်း လေးနှင့် အလုပ်တွေမနားတမ်းလုပ်နေရရှာသည့် ကောင်မလေး ကို မျက်ဝန်းထောင့်မှ မြင်လိုက်ကြပါသည်။

တူမဆိုပေမယ့် ခိုင်းလိုက်ကြတာ။ အိမ်ဖော်ထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးသေးတယ်။

အခြားသူများက တီဗွီကြည့်ရင်း၊ အစားမျိုးစုံစားရင်း သက်သောင့်သက်သာရှိနေကြပေမယ့် ဖူးငုံမှာ အဝတ်တစ်ပုံကြီး ကို မီးပူတိုက်နေရရှာသည်။

ဆယ်နာရီထိုးသည့်အခါ အသီးသီး အိပ်ရာဝင်သွားကြ ပေပြီ။ သည်တော့မှ ဖူးငုံ စိတ်အေးချမ်းသာနှင့် မီးပူဆက်တိုက် ၏။

ဘယ်လိုပဲ အလုပ်တွေလုပ်ရ၊ လုပ်ရ၊ အပြစ်ရှာသည့် မျက်ဝန်းနှင့်အကြည့်မခံရလျှင် ပြီးပါသည်။ အဆူအပူမခံရလျှင် ပြီးပါသည်။

သိချင်းလေးတိုးတိုးညည်းရင်း သူမ သွက်လက်စွာ မီးပူ တိုက်နေစဉ် အနားသို့လျှောက်လာသည့် ခြေလှမ်းတစ်စုံကြောင့် ဖူးငုံလန့်ပြီး မော့ကြည့်မိသည်။

“အန်တီထား ... ”

မျက်နှာထားကြီးနှင့် ခါးထောက်ရပ်နေသည့် အန်တီထား ကြောင့် ဖူးငုံ အံ့သြထိတ်လန့်သွားရစဉ် ... မထင်မှတ်စရာ သူ့လက်ဝါးကြီးက သူမ၏ ပါးနုနုဖွေးဖွေးလေးဆီ ရောက်လာ၏။

“ဖြန်း ... ”

“အမေ့ ... ”

“ဟင် ... ယောက်ျားတွေရှေ့ ဟန်ရေးပြချင်ဦး၊ ညည်း ဘယ်လောက်တော်ကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း၊ လှကြောင်းတွေ ပြနေတာပေါ့လေ ... ”

“ရှင် ... ”

သူမ အန်တီထားစကားကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။ ဒီ လောက် စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့် အဝတ်နှင့်လုပ်နေကျအလုပ် တွေကို တာဝန်မလစ်ဟင်းရအောင် လုပ်နေသူအား ကြံပန်ပြီး

အပြစ်တင်ရက်လိုက်တာ။

“ဘာ ခုမှအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ၊ နင်ဝတ်ထား တဲ့ ဂါဝန်လည်းကြည့်ဦး၊ ဒါ ... ငါ့သမီး ဇွတ်နားတုန်းက အလှ ဆုံးဂါဝန်၊ ဇာဂါဝန်ကို ဘာလို့ရွေးဝတ်သလဲ၊ အဟောင်းဆိုပေ မယ့် အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ ဘာလဲ ... နင်က ကိုယ့်အစ်မနဲ့ ရည်စူးထားတဲ့ သူ့ကို ဝင်လုမလို့လား ... ”

“အို ... အန်တီထား ... ”

ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာသည်ကို ကြိတ်မှိတ် မျိုချပြီး ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အန်တီထား၏ စွပ်စွဲချက်တွေ က ရေတံခွန်နှယ်။

“သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေတယ်မသိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့ ... ”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ဒါတော့ လုံးဝမှားတယ်၊ ဖူးငုံ မိတ်ကပ်လည်းမလိမ်းဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီလည်း မဆိုးထား ဘူး၊ သနပ်ခါးတောင် ရေကျမို့ ပျက်ကုန်ပြီ ... ”

“နင် ... ငါ့ကို နှုတ်လှန်မထိုးနဲ့၊ ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ၊ ငါ့ညှော်သည်တွေရှေ့မှာ နောက်တစ်ခါဟန်ရေးပြရင် ဒီထက် နာမယ်မှတ်”

ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး ဒေါသက်ထားချို အပေါ်ထပ်ဆင့်

တက်သွား၏။ ခင်ဖူးငုံမှာ အပြစ်ရှာပြီး တမင်အရိုက်ခံလိုက်ရ
သည့်ပါးပြင်လေးကို ကြာကြာမအုပ်အား။

မြန်မြန်မီးပူတိုက်ပြီးမှ အိပ်ရမှာမို့ မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျ
ရင်း အလုပ်ကို ဆက်လိုက်နေရရှာလေသည်။

“တောက်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏အခန်းက အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ ဒေါ်မြတ်သက်ထားချိုတစ်ယောက် ဖူးငုံကို
အနိုင်ကျင့်ရိုက်နှက်နေတာကို မြင်နေရသည်။

တံခါးပိတ်ထားတာမဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်ဟထားသည်မို့
အပြင်မှ အရင်ဆိုးလှသည့်အဖြစ်အပျက်တို့ကို မင်းရဲညီ မြင်နေ
ရသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့မိန်းမကြီးကွာ ... ငါတော့ ယောက္ခမ
တော်ရမှာကြောက်လာပြီ မော်ကွန်းရာ ... ”

“အင်း ... မင်းကြောက်လည်းကြောက်စရာပဲ ကိုညီ၊
ဒါပေမဲ့ မင်းမယ်မယ်က အရမ်းသဘောတူနေတော့ ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“အေးကွာ ... မယ်မယ်နဲ့ ဦးကောင်းမြတ်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့၊ ပြီး ... မယ်မယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ရေနစ်တော့ အသက်ကယ်ဖူးတယ်တဲ့ကွာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဒေါသက်ထားချီအပေါ် စိတ်ပျက်နေမိကြသည်။ မြတ်သော်တာချိုက သဘောထားမဆိုးပေမယ့် ရုပ်ကလည်း အချောစားကြီးမဟုတ်ပြန်။

မင်းရဲညီ သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချနေလျှင် စိုင်းမော်ကွန်း တဟားဟား ရယ်နေခဲ့သည်။

“အေး ... မော်ကွန်းရေ၊ ရယ်နေ ... ရယ်နေ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ ငါ့လို ဘေးကျပ်၊ နံကျပ်အဖြစ်မျိုးနဲ့ မတိုးပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေမယ် သိလား”

“ဆောရီ ကိုညီ၊ ငါက မင်းကိုသဘောကျတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး စိတ်မဆင်းရဲဘူးတဲ့လူ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာ သဘောကျလို့ပါကွာ၊ ဆောရီး ... ဆောရီ ... ”

“ငါ့ကို အကြံပေးပါဦးကွာ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်စမ်းပါဦး၊ ငါ မြတ်သော်တာချိုကို လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ သူတို့သားအမိကို ကြောက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... မင်းမယ်မယ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ၊ သူက ဦးကောင်းမြတ်ကို အရမ်းကျေးဇူးဆပ်ချင်နေတာ”

“ဆပ်ချင်လည်း နည်းလမ်းတွေ အပြည့်ပါကွာ၊ အခြားနည်းနဲ့ဆပ်ပါစေ”

“မယ်မယ် ... ဝါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှာလည်းစိုးတယ်ကွာ၊ ကယ်ပါဦး ... ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ နည်းလမ်းလေးများ ရှာပါဦး ... ”

“အင်း ... နေဦး ကိုညီ၊ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ လောလောဆည် အနားယူကြစို့၊ နောက်နှစ်ရက်ကြာမှ ပြန်ရမှာပဲ၊ သည်ကြားထဲ အကြံထုတ်ကြတာပေါ့”

“ဘာခိုင်းတဲ့အလိုက်က နှစ်ရက်နဲ့ပြီးလောက်ပါတယ်လေ၊ နောက်မှ တစ်မျိုးစီစဉ်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တံခါးမပိတ်ခင် ဧည့်ခန်းထဲမှ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ယခုထိ သူမ မီးပူတိုက်နေရတုန်းပါပဲလား။

မနက် ဂုဏ်ရီမထိုးခင် နံနက်စာကို စားပွဲတွင် ဖူးငုံပြင်
ဆင်ပေးထားရသည်။

ညကဝတ်သည့် ဇာဂါဝန် ပန်းရောင်အဟောင်းကို သည်
မနက် ဖူးငုံမဝတ်ရဲတော့။ တော်တော်လေးဟောင်းနေသည့် ဂါဝန်
အနက်ကွက်လက်ပြတ်လေးကိုပဲ ရွေးဝတ်ထားခဲ့သည်။

ဒါတောင် ဘယ်လိုအပြစ်ရှာဦးမှာပါလိမ့်။

မနက် ဂုဏ်ရီလောက် အိပ်ရာမှထပြီး ချက်ပြုတ်၊ ပြင်ဆင်
ပန်းပင်ရေလောင်းနေရသည်မို့ ဖူးငုံ၏မျက်နှာလေးမှာ သနပ်ခါး
ရေကျပ်ပင်မရှိတော့ဘဲ ပြောင်ဝင်းဖြူနေပုံကလည်း တကယ့်ကို
ကြွေမိတ်ကပ်တင်ထားသည့်နည်း။

ရှေးစာဆိုများရဲ့ ကောင်းခြင်းငါးဖြာလို ...

အသားအရည်၏ကောင်းခြင်း၊

ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း၊

အရွယ်၏ကောင်းခြင်း။

အရိုး၏ကောင်းခြင်း ဆိုသလိုပါပဲ။

မကြာမီ ... ညှော်သည်များနှင့်အတူ အိမ်သားများပါဝင်
ရောက်လာပြီး စားပွဲတွင် နေရာယူကြသည်။

သည်အခါ အန်တီထား၏ မလိုတမာအကြည့်က ဖူးငုံ
အပေါ်သို့ ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာပြန်၏။

ဘုရားရေ ... ငါ ဘာမှားပြန်ပြီလဲ။

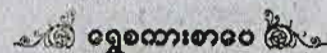
ဖူးငုံမှာ အသစ်ချုပ်ပေးခြင်းလုံးဝမခံရသူမို့ မမမြတ်၏
အကျိုးအဟောင်းတွေကိုသာ ဝတ်ရသူပီပီ ခေတ်တော့မီနေရ
သည်။

ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းဆိုသလို ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေး
သမီး၏ အဝတ်ဟောင်းတွေဟာ အဖိုးတန်တွေ၊ အလှအပတွေ
တော့အမှန်။

ဖူးငုံမှာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဝိုင်းလုံးကို လက်ဖက်ရည်ထည့်
ပေးရ၊ လိုအပ်တာ ပြုလုပ်ပေးရတော့ မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်း
၏ အသွင်က အားတုံအားနာ။

“နေ ... နေပါစေ ဖူးငုံ၊ ဦးလေးတို့ဘာသာ ထည့်ပါ
မယ်”

“ခွီ ... ”

ဦးလေးဆိုသည့် နာမ်စားကြောင့် မြတ်သော်တာချို ပါးစပ် ပိတ်ပြီးရယ်လျှင် ဖူးငုံ မျက်လုံးပြူးရ၏။ အန်တီထားကတော့ သူမကို စတန့်ထွင်သည်လို့ ပြောတော့မှာပဲ။

“ရ ... ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါ ... ကျွန်မ အလုပ်ပါ”

တစ်ဝိုင်းလုံးကို လက်ဖက်ရည်ငွေထည့်ပေးပြီး ဖူးငုံနောက် ဆုတ်လိုက်သည်။

မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်း၏ မျက်စိထဲ ဖူးငုံ၏အလှက ဝင်းဝင်းစက်စက်။

ဂါဝန်အနက်ကွက် လက်ပြတ်လေးနှင့် သိပ်ကိုဝင်းပနေ သည့်အပြင် သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာနုနုလေး ကလည်း ဖောင်းအိဖွေးနုနေလိုက်တာ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကို အန်တီထားက ပြီးပြီးရွှင်ရွှင်နှင့် အသက်သွင်းလိုက်၏။

“သားတို့ ဘယ်တွေသွားဦးမလဲ၊ မင်းညီမ မြတ်ကို လိုက် ပို့ခိုင်းမယ်၊ အသစ်ဖွင့်တဲ့ ကုန်တိုက်တွေလည်းရှိတယ်၊ ဘုရား တွေလည်း ဖူးရတာပေါ့ ... ”

“ဟာ ... နေပါစေ အန်တီထား။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ အချိန်ရရင် လိုက်ပို့ခိုင်း မယ်လေ”

“အန်တီတို့ဘက်က တာဝန်မကျေမှာစိုးလို့ပါကွယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ရမယ့်တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ အန်တီနဲ့မင်းအန်ကယ် ထက် ... မြတ်ကပိုပြီး ကျွမ်းတယ်၊ သူလိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ မနက်ဖြန်မှနော်၊ ဒီနေ့တော့ ဘာနဲ့မယ်မယ်ခိုင်းတာတွေ လျှောက်လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက် ဖြန်ကျရင်တော့ ဖူးငုံပါ အတူတူ ၄ ယောက်သွားကြတာပေါ့”

မင်းရဲညီ ... ဖူးငုံကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်ရာ အန်တီထား ကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားသလို ဖူးငုံလည်း ဆတ်ခနဲလန့်ရပါ ၏။

သူမဘဝက လုံဖျားပုစင်းနားတာတောင် ကြောက်နေရ မည့်ဘဝ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြလျှင် မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော် ကွန်းတို့နှစ်ယောက်က သူတို့ကားနှင့် အရင်ထွက်ခွာသွားကြ သည်။

ဖူးငုံ မျက်ခုံးလှုပ်နေမိစဉ် အန်တီထား၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦးတော် ... ယုံသူမရှက် မြင်သူရှက် ဝတ်ထားတဲ့ပုံစံလည်းကြည့်ပါဦး”

“ဟာ ... မေမေကလည်း အဲဒါ မြတ်ဝတ်ခဲ့တဲ့အင်္ကျီ

တွေလေ၊ အခု နည်းနည်းဟောင်းလို့ ဖူးငုံကို စွန့်ကြဲထားတာ”

“ညည်းဝင်မပါ၊ ပါနဲ့၊ ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ဒီလောက် ဟန်ရေးပြချင်တဲ့မိန်းမ၊ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့နေလိုက်ပါလား”

“ဟာ ... အန်တီထား”

ဖူးငုံ အလန့်တကြား အော်မိသည်။ ဖူးငုံ ဘာပဲဝတ်ဝတ် အန်တီထားမျက်စိထဲမှာ လှနေလို့ဖြစ်မည်။ ဘယ်အင်္ကျီဝတ် ဝတ် အဆူခံထိနေရ၏။

တော်သေးသည်။ အန်ကယ် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက် သွားပေလို့။ ယခုလောက်ဆို အန်ကယ် ကားထဲမှစောင့်နေလိမ့် မည်။

မမမြတ်ကတော့ ဖူးငုံဘက်မှ အမြဲကာပေးပါသည်။

“ဟာ ... မေမေကလည်း ညီမလေးကို ကြိတ်ဖန်ပြီး အပြစ်ရှာနေတာပဲ၊ ဖူးငုံလောက်ရိုးတာ ဖူးငုံရှိပါတယ် မေမေ ရယ်”

“ညည်းအပိုတွေမပြောနဲ့၊ ဘာရိုးတာလဲ၊ ဘာရိုးတာလဲ၊ ဘယ်နေရာက ရိုးတာလဲ၊ ဒီလောက်လှချင်နေတဲ့ မရှုပ်ပြာကို”

“ရိုးတာပေါ့ မေမေရဲ့၊ အဝတ်အစားကတော့ ထည့်မပြော နဲ့လေ၊ သမီးအကျတွေပဲ၊ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့၊ မျက်လုံးနဲ့ အမူအရာကြည့်လိုက်ရင် ရိုး ... မရိုးသိတာပေါ့ မေမေရဲ့၊

ဖူးငုံမျက်လုံးလေးတွေက ဘယ်လောက်ဖြူစင်လိုက်သလဲ”

“တော် ... တော် ... မအေကလက်နဲ့ရေး၊ ညည်းက ခြေနှံဖျက်နေတာပဲ၊ တော်ကြာမှ ... ညည်းဖို့ရည်စူးထားတဲ့ ယောက်ျား၊ ညည်းကောင်မလက်ထဲပါသွားမှ ငိုမနေနဲ့”

အန်တီထားကတော့ ပြောလေ ကဲလေ။ ရွှေဆိုင်သွားဖို့ အလှပြင်ထားလိုက်တာကလည်း အရွယ်နဲ့မလိုက်။ အဝတ်အစား ကလည်း အပျံ့စား။

သည်ကြားထဲ တစ်အိမ်လုံးမှာ အမှိုက်ဆုံး၊ အစုတ်ဆုံးဖြစ် သည် ဖူးငုံကို မနာလို မရှုမိမ့်လိုက်ရသေးသည်။

မမမြတ်ကတော့ ရယ်ရယ်မောမော။

“စိတ်ချမေမေရေ ... ဘယ်တော့မှထိုင်မငိုဘူး၊ ကိုယ့်ကို မကြင်နာလို့ သူများကိုယူသွားတဲ့နောက် ဘာဖြစ်လို့ငိုနေရမှာလဲ၊ စိတ်မချရတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို အခုရလည်း နောက်ကျစိုးရိမ်နေရ မှာမို့ မြတ်တို့အရှုံးပေးလက်လွှတ်ခံလိုက်မယ်”

အန်တီထား မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး ရွှေဆိုင်သွားဖို့ ခြေသံ ပြင်းပြင်းနှင့် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားလျှင် မြတ်နှင့်ဖူးငုံတို့ ဇာတ်ကလေးတွေပူပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်။

“မေမေကတော့ မင်းရဲ့ညီကို အရမ်းသဘောကျနေတော့ တာပဲ”

“မမမြတ်က သဘောမကျဘူးလား”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချောတာနဲ့ ကြိုက်ရမလား
ဖူးငုံရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ယုယုကြင်နာပြီး တကယ်ချစ်၊ မချစ်လည်း
ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ သူချောတာနဲ့ ငါက ငမ်းငမ်းတက်ရမှာလား”

“မမမြတ်လည်း ချောပါတယ်နော်၊ အကြည့်ခံတယ်”

“ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဖူးငုံရယ်၊ ကိုယ့်
ရုပ်ကိုယ်သိပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ရုပ်က သာမန်ပါ၊ နင့်လို ထူးထူး
ခြားခြား မလှပါဘူး”

“ပြောတော့မယ် မမမြတ်က၊ ဖူးငုံမလှပါဘူးနော်၊ မျက်
လုံးက ပြူးပြူး၊ ပါးစပ်ကပြဲပြဲ၊ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကလည်း
ကြီးလိုက်သေး၊ ကိုယ်လုံးဆိုလည်း ဒီလောက်အန်တီထား အငတ်
ထားတာတောင် ဝချင်သေးတယ်”

ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် စိတ်တိုင်းမကျသည်မို့ ဖူးငုံ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး
ပြောလိုက်ရာ မမမြတ်က ချစ်မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်
သည်။

“မိန်းမ ... လှပါတယ်ဆိုမှ ရေမချိုးရသေးဘူးလုပ်နော်၊
မျက်လုံးပြူးတာ၊ ပါးစပ်ပြဲတာ သွားလေးနှစ်ချောင်းကြီးတာတွေ
အားလုံး ရှင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အထူးလှပနေပါသတဲ့ရှင့်၊ လှပနေပါ
သတဲ့ ... ကဲ ... ”

“အဟဲ ... မမမြတ်က သူတစ်ပါးစိတ်ချမ်းသာအောင်
သိပ်ပြောတတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ... ဖူးငုံရဲ့မမ အဲဒီသူဌေးသား
မင်းရဲညီဆိုတာနဲ့ အမြန်ဆုံးရပါစေ၊ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖြစ်ပါစေ
လို့ ဖူးငုံဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“အလိုတော် ... ဘာကိစ္စ ... ”

“အို ... မမလင်ကောင်းသားကောင်းရမှ ဖူးငုံလည်း
မမနောက်လိုက်နေလို့ရမှာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ ဖူးငုံရယ်၊ ဖူးငုံဥပမိနဲ့ ဘယ်တော့မှ သူများ
မီးဖိုချောင်မှာ လမ်းမဆုံးဘူး၊ ကြည့်နေ ... တစ်နေ့ကျ ဖူးငုံ
လည်း တကယ့်သူဌေးကတော်ကြီးဖြစ်မှာ”

ဖူးငုံ၏ ပါးမို့မို့လေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်စနိုးဖျစ်ခဲ့ပြီး မမမြတ်
သင်တန်းတက်ဖို့ ထွက်ခွာသွားလျှင် ဖူးငုံ မျက်ရည်ဝဲမတတ်
ကြည်နူးရပါသည်။

အန်တီထား သူမအပေါ် မကောင်းမြင်သလောက် မမ
မြတ်က သူမအပေါ် အရမ်းကြီးပွားစေချင်မှန်း သိလို့ဖြစ်ပါ
သည်။

မနက် ... ၁၂နာရီလောက်မှ မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းတို့ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာကြ၏။ မနက်ပိုင်း အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ထမင်းစားလေ့မရှိကြသဖြင့် ဖူးငုံ ထမင်းချက်လေ့မရှိပါ။

ညက ကျန်သည့်ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်လေးများကိုသာ သူမ စားမြဲ။ ညနေစာကျမှ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိသည့်ဟင်း လျာများနှင့် အန်တီထား ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း သူမချက် နေကျဖြစ်သည်။

အလုပ်တွေပြီးလို့ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ စာကျက်နေသည့် ဖူးငုံခမျာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရလျှင် လန့်ပြီး မားခနဲထရပ်မိလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်မှောင်ကျသွားရသည်။ ဒီကောင်မ လေး ငါတို့ကို မကြည်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ကိုဘာထင်လို့ ကြောက်နေတာလဲ။

“ဦး ... ဦးလေးတို့ ပြန်လာတယ်နော်”

ဖူးငုံ မေးမိမေးရာ မေးလိုက်တာ ဘာမှလောလောဆယ် ချက်ပြီး၊ ပြုတ်ပြီးမရှိလို့ပါ။ ဒါကို ... မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်း ကွဲပြီးတိုသွား၏။

“ဘာလဲကွ ... ငါတို့က အပြီးပြန်ရမှာလား၊ ပြန်မလာ ရဘူးလား ... ”

“ဒီ ... ဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဟို ... ဟိုလေ အိမ်မှာက ဘယ်သူမှ ထမင်းမစားကြတော့ ... ”

“သဘောပေါက်ပြီ ... သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီအတွက်ဆို ဘာမှမပူနဲ့၊ ဦးလေးတို့ ဒံပေါက်ဘူးတွေ ဝယ်လာတယ်၊ အတူ စားကြမယ်နော်၊ ကားထဲမှာသွားယူချည်၊ အထုပ်တွေအကုန် သယ်ခဲ့ကွာ ... ”

“ဟုတ် ... သယ်ပေးမယ်၊ ဖူးငုံလည်း ဒန်ပေါက်ဆိုသိပ် ကြိုက်တာ၊ မစားရတာကြာပြီ ... အဟဲ ... ”

သူများအပျိုလေးတွေလို ဟန်မဆောင်ဘဲ ဝမ်းသာအားရ နှင့်သူကလေး ကားဆီသွားကာ အထုပ်များကိုသယ်လာခဲ့လျှင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခြေပစ်၊ လက်ပစ်နားနေကြသည့် စိုင်းမော်ကွန်း နှင့် မင်းရဲညီတို့ ကရုဏာ သက်ရသည်။

သူကလေးဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ အနှိမ်ခံလေးပါပဲ။ အိမ်သားတွေ

ဝတ်သလိုမဝတ်ရ။ အိမ်သားတွေ စားသလို မစားရရှာသည့် မိန်းကလေးပါ။

“ကဲ ... သွားပြင်ချည်၊ ဦးလေးတို့ကိုပြင်ပြီးမှခေါ်လိုက်”

“ဟုတ် ... ဖူးငုံ အမြန်ဆုံးပြင်ပေးမယ်”

ဖူးငုံ ထမင်းစားပွဲမှာ အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးတို့ရေ ... ပြင်ပြီးပြီ၊ စားကြမယ် ... ”

တကယ့်ဖြူစင်သူလေးပါလား။ ရင်ထဲမှာကိုယ်စီ ကရုဏာသက်မိရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“အားပါး ... မွေးကြိုင်နေတာပဲ၊ စားလို့ကောင်းမယ့်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကောင်းမယ့်ပဲပဲ ... အဟဲ ... ”

သုံးယောက်သား ပိုပြီးရင်းနှီးသွားကြသယောင်။ ဆာလည်း ဆာနေကြပြီမို့ ... (၃)ယောက်သားနေရာယူလိုက်ကြပြီး စတင်စားသောက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အားပါးတရ စားနေရှာသည့်ဖူးငုံကိုသာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ကြသည်။

သူကလေးဟာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းလောက်အမြဲ စားရရှာတာကိုးလေ။

(၃)ယောက်သား စားသောက်ပြီးသွားကြလျှင် သူမက သူတို့ကို ညွှန်ခန်းမှာ အချို့ပွဲပြင်ပေးခဲ့သည်။ သစ်သီးမျိုးစုံပေါ့။

ပြီးတာနှင့် ဟိုလိုလို၊ သည်လိုလိုလုပ်ကာ ဖူးငုံလစ်ဖို့ ပြင်တော့သည်။ အန်တီထားက သူ့ညွှန်သည်တွေနှင့်ရောတာမကြိုက်။ ပြီး ... ဖူးငုံမှာ အလုပ်တွေလည်း အများကြီးရှိပါသေးသည်။

“ဟေ့ ... နေဦးလေ၊ ဒီမှာ ... ဦးလေးတို့ မင်းအတွက် အင်္ကျီလေးတွေ ဝယ်လာတယ် ... ”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

ဖူးငုံ နားမလည်။ သူတို့က အန်တီထား ဧည့်သည်မဟုတ်ပါလား။ သူမနှင့်ဘာဆိုင်လို့လဲ။

“ဪ ... ကျေးဇူးတင်လို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖူးငုံရှိလို့ ဦးလေးတို့ အားလုံးအဆင်ပြေရတာ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ဖူးငုံက ဒီအိမ်မှာ ဘာမှအရေးမပါ၊ ပါဘူးရှင်၊ ပေးစရာရှိရင် အိမ်သားတွေကိုပဲ ပေးပါနော်”

“ဟာ ... သူတို့က သူဌေးတွေပဲ၊ ဖူးငုံမှာသာ အဝတ်ဟောင်းလေးတွေ ဝတ်နေရရှာတာ ... ”

“အို ... ”

သူတို့ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော အထုပ်တွေကိုမယူဘဲ ဖူးငုံ

၄၆

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြေးသွားသည်မှာ ညနေစောင်းသည်အထိ လုံးဝ
မမြင်ရတော့ပါချေ။

ညနေ ထမင်းပွဲမှာ အန်တီထား၏အသံက အထူးပင်ချို
မြဲနေလေသည်။

သူတို့မိသားစု(၃)ယောက်၊ မင်းရဲညီတို့နှစ်ယောက်နှင့်
(၅)ယောက်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့်ဟင်းများက ပြည့်ကျပ်
လျက်။

စီစဉ်ရသည့် ဖူးငုံမှာတော့ လျှာထွက်မတတ်။ ဒါတော့င်
ယခုထမင်းခိုင်းဘေးမှာ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ရပ်လျက်
နေပေးရတုန်း။

အန်တီထား၏အသံက ချိုချိုလွင်လွင်။

“နေ့လယ်က မောင်မင်းရဲညီရဲ့ မယ်မယ် ... ဖုန်းဆက်
တယ်၊ သားတို့ပြန်ရင် မင်းတို့နဲ့မကို အလည်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့ကွယ်၊
သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ပေါ့လေ၊ သားမယ်မယ်က သမီးကို
မမြင်ဘူးသေးလို့တဲ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ မြတ်တို့သားအဖကို အလည်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ အန်ကယ်က အလုပ်များတော့ လိုက်နိုင်ပါ့မလားခင်ဗျာ ... ”

မင်းရဲညီ၏စကားကို ဦးကောင်းမြတ် တွေးတွေးဆဆနှင့် ဝင်ဖြေရသည်။

“အန်ကယ်ကတော့ မအားဘူးကွာ၊ အခုရက်ပိုင်း အလုပ်တွေအရမ်းများနေတယ်၊ ဆိုင်ကလည်း ထားခဲ့လို့မရဘူး၊ သက်ထားလိုက်ချင်လိုက်သွားလေ”

“အမလေး ... ထားက ပိုပြီးတောင် မအားသေးတယ်၊ ဒီလိုလုပ်၊ သမီးနဲ့အတူ ဖူးငုံကို ထည့်လိုက်ရင်မကောင်းဘူးလား၊ သမီးလည်းခိုင်းရတာပေါ့”

“အန် ... ”

ဒါကတော့ ဘေးမှ ဖူးငုံ၏အသံလေး။ မအောင့်နိုင် မအီနိုင်ထွက်သွားရခြင်းပါ။ ဒီမှာခိုင်းရုံတင်မက ပြင်ဦးလွင်ထိပါ ခိုင်းစေဖို့ ထည့်ချင်နေလို့ပါ။

သို့သော် မမမြတ်က သဘောကောင်းလို့တော်ပါသေးသည်။ မြတ်ကတော့ ထမင်းကို လှပစွာစားနေရင်းမှ စကားဝင်မပြောချေ။

“ဟုတ်တယ် သမီးနဲ့ဖူးငုံကိုပဲ ထည့်လိုက်ရမယ်၊ အန်ကယ်တို့ လောလောဆယ် မလိုက်လာနိုင်တာကို မောင်မင်း

ရဲညီပဲ ကောင်းအောင်ပြောလိုက်ပါ၊ အန်ကယ်တို့နှစ်ယောက်က သမီးတို့မပြန်ခင် လိုက်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း မြတ်တို့ ဘယ်လောက်တောင် နေရမှာတဲ့လဲ”

မြတ်၏အသံက ... ညည်းညည်းညူညူဖြစ်သွားလျှင် ဦးကောင်းမြတ် အားတုံအားနာနှင့် သမီးကိုရှင်းပြရ၏။

“ဖေဖေသူငယ်ချင်း ... ဒေဝီခမျာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကားဆီးဒ်ကြောင့် အောက်ပိုင်းသေသွားရရှာတယ် သမီးရဲ့”

“အို ... ”

“အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် သမီးတို့ တစ်လလောက်လာနေပေးပါတဲ့ကွယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အလုပ်အားတာနဲ့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့မှာပါ၊ သမီးတို့က ဒေဝီစိတ်ချမ်းသာအောင်သွားပြီးနေပေးရင်း ကိုယ့်အန်တီကို ပြုစုပေးပေါ့ကွယ်”

အလိုလိုနေရင်း ကျွန်ဝယ်ရာအဆစ်ပါတော့မည်မို့ ဖူးငုံမနေသာတော့ချေ။ အန်တီထား စိတ်ဆိုးကာမှ ဆိုးရောလေ။

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟို ... ဦးလေးရဲ့မေမေက ဖူးငုံကိုသိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဖူးငုံမလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ပြီး ... ဒီမှာ ဖူးငုံမရှိရင် ဘယ်သူအန်ကယ်တို့ကို ချက်ပြုတ်ပေးမလဲ”

“အောင်မယ် ... မိဖုရား၊ နင်ကများ ငါ့ကိုဘယ်တုန်းက အာခံဖူးလို့လဲ၊ နင်မရှိလည်း ငါ့ဘာသာချက်လို့ရတယ်၊ သူကပဲ အရာဝင်လို့၊ ငါတို့လိုက်ဆိုလိုက်ရမယ် ... ဒါပဲ၊ နင့်ကိုထည့်ချင်လို့ထည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်ကိုပြုစုဖို့နဲ့မြတ်အဖော်ရဖို့ ... သိရဲ့လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီထား”

ညှော်သည်တွေမရှုမှာ အဆူ၊ အမာန်ခံရသည်မို့ ခင်ဖူးငုံမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းငုံသွားရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖူးငုံမလိုက်ချင်။ ကိုယ့်ကို အစေအပါးသဘောမျိုး ထည့်မည့်ခရီးမို့ ပိုပြီးမလိုက်ချင်။ ငါ့ဘဝကလည်း ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်ပါ့မလဲလေ။

ညှော်သည်တွေနှင့် ချိုသာစွာညှော်ခံစားပြောရင်း ထမင်းစိုင်းကို အသက်သွင်းပေမယ့်၊ ထမင်းစိုင်းက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လျက်။

ဒါကိုပင် အန်တီထားက ဖူးငုံကိုမျက်စောင်းတခဲခဲ။

အေးလေ ... အန်တီထားရဲ့ အဆူအမာန်အောက်က တစ်လလောက်လွတ်မြောက်ခွင့်ရလည်း မနည်းပါဘူး။ မလိုက်မဖြစ်တဲ့အတူတူ ကြည်ကြည်သာသာပဲ လိုက်သွားပါတော့မယ်။

နှစ်ရက်နေပြီး ... မင်းရဲညီတို့ ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြန်သည့်အခါ လူကြီးများ၏အစီအစဉ်အရ မြတ်သော်တာချိုနှင့်ဖူးငုံတို့ လိုက်သွားရပေသည်။

မမမြတ်မှာ တစ်လလောက်နေရမည့်ခရီးမို့ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ အများအပြားထည့်ယူပေမယ့် ဖူးငုံကတော့ အဟောင်းထဲမှာ အကောင်းလေး ၄-၅စုံသာ ထည့်ယူခဲ့သည်။

အန်တီထား ပြောလိုက်ပုံအရ ဒါကိုယ့်မွဲမဟုတ်။ မမမြတ်၏ ပွဲမဟုတ်ပါလား။

မင်းရဲညီ၏ကား အကောင်းစား၊ နောက်ဆုံးပေါ်လိပ်တက်ကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့ခန်း၊ မြတ်နှင့်ဖူးငုံက နောက်ခန်းမှ စီးရသည်။

အန်ကယ်ကောင်းနှင့်အန်တီထားမှာ တစ်ဦးတည်းညှော်

သမီးလေးမြတ်အား မှာလို့ ကြားယူမဆုံးခဲ့။ သို့သော် အန်တီထား
မီးကြိမ်း ကြိမ်းလွှတ်သည့်စကားကိုတော့ ဖူးငုံအသည်းခိုက်အောင်
ပင် နာကျင်မှတ်သားရ၏။

“ပြောလိုက်တယ်နော်၊ ကိုယ့်ရုပ်လေးမှအားမနာဘဲ အစ်မ
နဲ့စေ့စပ်မယ့်သူကို ကြားဖြတ်ဝင်လုလို့ကတော့ နင့်ကိုသတ်ပြီးမှ
ငါထောင်ထဲဝင်မယ်”

သမီးချင်းမစာမနာ ပြောရက်သည့်အန်တီထား၏ စကား
က ဖူးငုံရင်ထဲ တံကျင်အလျှိုခံနေရသည့်နယ်။

မိမိရှိ၊ ဖမရှိသည့် မျက်နှာငယ်မကို ပြောချင်တိုင်းပြော၊
နိုင်ချင်တိုင်းနိုင်နေပေမယ့် နှလုံးသားရှိသူမို့ ဖူးငုံ အသည်းခိုက်
အောင် နာကျင်ခံစားရပါသည်။

စိတ်ထဲမှာ သံဝိဇ္ဇာန်ချထားမိပါ၏။ ဒီမင်းရဲညီဆိုတဲ့လူကို
ဘယ်တော့မှမခေါ်ဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရမည်။ ချစ်မိဖို့
ဆိုတာ ဝေလောဝေး။

မခေါ်တော့ဘူး။ မင်းရဲညီကို မဆက်ဆံတော့ဘူး။ မျက်စိ
မှိတ်ထားရင်းမှ ထိုအကြောင်းကို တွေးလာမိလျှင် ဖူးငုံမျက်ဝန်း
ထဲမှာ မျက်ရည်ခိုးတွေနှင့် ပူလောင်လာခဲ့သည်။

မငိုဘူးဟာ။ ငိုတာဟာ လောကကို အရှုံးပေးခြင်းတစ်မျိုး

ပဲ။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ထူထောင်ရမယ်။ ကိုယ့်
ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ငါကြိုးစားရမယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်ကောင်းနဲ့အန်တီထားတို့ဟာ ငါ့
ကို အရိပ်ပေးသူတွေပဲ။ သူတို့အကျိုးစီးပွားမဲ့အောင် ငါဘယ်
တော့မှ မလုပ်ဘူး။

သူမတို့နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီနှင့် မျက်စိမှိတ်
ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြမိသည်။

မြတ်ကတော့ ဘာတွေတွေးနေမယ်မသိ။ မနက်စောစော
အိပ်ရာမှထပြီး ငြိမ်းလိမ်းပြင်ဆင်ခဲ့ရလို့ တကယ်ပဲ အိပ်ပျော်နေပြီ
လားမသိ။

ရန်ကုန်မှ မိုးလင်းလင်းချင်းထွက်ခဲ့သည်မို့ ပဲခူးရောက်
လျှင် နံနက်စာစားဖို့ မင်းရဲညီ ကားကို ခေတ္တ ရပ်လိုက်
သည်။

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်ကြည့်ပြီး မနာလိုဖြစ်လိုက်
ရတာ။

ဟင်း ... မိဖုရားနှစ်ပါးကတော့ ဖိမ်နဲ့အိပ်လိုက်လာခဲ့
ကြတယ်။

သူတို့သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တလဲ ဒီ
ခရီးရှည်ကြီးကို ကားမောင်းရမည်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် နှင့်ဆိုလျှင် အိပ်ချင်ပြေမှာအမှန်။ စကားလေးတပြောပြောနှင့်ဆို ဘယ်လောက်သက်သောင့်သက်သာရှိလိုက်မလဲ။

ကားကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး နောက် မှ မချောနှစ်ယောက်ကို သူလှမ်းနှိုးရသည်။

“ဟေ့ ... ကောင်မလေးတွေ၊ ထ ... ထ ... ဘရိတ် ဖတ်(စ်) စားကြရအောင်”

စိုင်းမော်ကွန်းက သူမတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးထား၏။ မင်းရဲ ညီ စိုင်းမော်ကွန်းကို သဘောကျတာ ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးတာလည်း ပါသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတွဲခဲ့သည့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေမို့ စိုင်းမော်ကွန်းဟာ သူ့အတွက် ညီအစ်ကို အရင်းနယ်။

ရုပ်ချောတာချင်းလည်းဆင်တူပြီး မော်ကွန်းက အနည်း ငယ် အရပ်ရှည်သည်။ အကြောင်းမသိသူတွေက ညီအစ်ကိုတွေ လို့ပင် ထင်ကြသည်။

စိုင်းမော်ကွန်းမှာ ခြံသမားတစ်ယောက်မို့ သူ့လိုသူဌေး သား မဟုတ်ပေမယ့် ရိုးသားတည်ကြည်ပြီး အရည်အချင်းရှိသူမို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ နာမည်ကြီးထဲ ပါဝင်တာပါပဲ။

“မမ ... မမမြတ် ... ထ ... မနက်စာ စားရအောင်”

“ဟင် ... အစောကြီးရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ် ရောက်ပြီလဲ”

အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် မမမြတ်ကို ဖူးငုံတွဲပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

မမမြတ်က အဝါနုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပနေသလို ဖူးငုံကလည်း မမမြတ် စွန့်ကျဲထားသည့် ဆင်စွယ်ရောင်ဇာ ဂါဝန်လေးနှင့် ဝင်းပနေခဲ့သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကို စိုင်းမော်ကွန်းက စောင့်နေပြီး မင်းရဲ ညီကတော့ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်နှင့်ပေပြီ။

သူမတို့စားပွဲမှာ နေရာယူကြသည့်အခါ စားပွဲထိုးကောင် လေးက မုန့်ဟင်းခါး ပူပူလေးများကို ချပေးလာခဲ့သည်။

“အား ... မွေးလိုက်တာ၊ စားနော် ... တို့တော့ ကြိတ် ဖြီ”

တကယ်ပင် မုန့်ဟင်းခါးက မွေးပျံ့နေပြီး ဆာလည်း ဆာနေကြသဖြင့် သူမတို့လည်း ဟန်မဆောင်ဘဲ စားလိုက်ကြ၏။

မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲစီးပြီးသည့်အခါ မင်းရဲညီနှင့် စိုင်းမော် ကွန်းက လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို ဆက်သည်။

မမမြတ်ကတော့ ဝမှာစိုးသည်ကြောင့် ဘာမှဆက်မစား။ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်လေးကို လက်စသတ်ပြီး ဖူးငုံချော ဟိုကြည့် သည်ကြည့်။

ညကတည်းက ဆာနေသည့်ဗိုက်က တစ်ပွဲနှင့်မဝ။ လမ်းခရီးမှာမို့ ဗိုက်ဆာနေလျှင်လည်း ဒုက္ခ။ သူမဒုက္ခရောက်နေတာ မြတ်ကလည်းမသိ။ နောက်ဆုံး ... သူမ မမမြတ်ကို အပူကပ်ရသည်။

“မမမြတ် ... နောက်တစ်ပွဲယူချင်တယ်၊ ဖူးငုံဆာလို့ စားလို့လည်းကောင်းတယ်နော်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ရှက်စရာကြီး၊ တော်တော့၊ တော်ကြာ နင့်ကိုအစားကြီးတယ်လို့ထင်ကုန်မယ်”

“ထင် ... ထင် ... မမရာ ဆာတယ်”

“မရဘူး ... တော်ပြီ ... ”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုး၊ တီးတိုးပြောနေကြရာ မင်းရဲညီ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြတ် ... ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုညီ ... ”

“အပြင်လေး ဘာလေးထွက်ကြဦးလေ၊ လမ်းမှာမလွယ်ဘူး”

“ရတယ် ... ကိစ္စမရှိသေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့၊ နေဦး ... လမ်းမှာ ဆာရင် စားရအောင် ... ”

မင်းရဲညီ အလိုက်သိစွာပင် မုန့်များဝယ်ပြီး ကြွတ်ကြွတ်

အိတ်ကြီးနှင့် ဖူးငုံကိုပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဖူးငုံပြီးနိုင်တော့သည်။

သူမတို့အဖွဲ့ ကားဆီသို့ပြန်လာကြရာတွင် ပြဿနာက စပြန်သည်။ စိုင်းမော်ကွန်းပေါ့။

“ကိုညီ ... ဒီတစ်ခါကိုယ်မောင်းရမှာနော်၊ မင်းနား၊ နားတယ်ဆိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝနားရအောင် နောက်မှာထိုင်”

“ဟာ ... အဲဒါဆို မင်းတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပေါ့”

“ရတယ်လေ ... ဖူးငုံရှေ့ကိုလာ ... ”

“အမယ် ... ”

ကလေးလေးလို ဖူးငုံပျာပျာသလဲ အသံထွက်သွားလျှင် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သည်တစ်ခါတော့ မမမြတ်က လျောလျောလျူလျူပင်။

“မြတ် ... လာထိုင်ပေးမယ်၊ အတော်ပဲ မြတ်လည်းရှေ့ရှုခင်းတွေ ကြည့်ချင်နေတာနဲ့”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့၊ မသွားနဲ့ မမမြတ်၊ ဖူးငုံပဲ သွားမယ်”

အန်တီထား၏စားကြမ်းကို ကြားယောင်မိသည်မို့ ဖူးငုံကားရှေ့ခန်းသို့ ပြေးဖို့ပြင်ပေမယ့် မမမြတ်က သူမလက်ကိုဆွဲကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွားပြီး ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ငါနဲ့ကိုညီက လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာ မလွတ်လပ်ဘူး။ သူနဲ့ငါ အတူစားရရင် ငါ့ရင်ထဲမပေါ့ပါးတော့ဘူး။ နင်က ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊ ရှက်မနေနဲ့”

“မရှက်ပါဘူး။ စိတ်တိုနေတာပဲရှိတယ်။ သူတို့လူလည်ကျတာပဲ။ သူတို့ဘာသာ ရှေ့ခန်းကစီးပါလား။ ဖူးငုံနဲ့မမက နောက်ခန်းကစီးမှာပေါ့”

ဖူးငုံ ကလေးဆန်နေလျှင် မမမြတ်က စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းပြပါ၏။

“တို့နှစ်ယောက်ကတော့ နောက်ကမိန့်နဲ့အိပ်လိုက်လို့၊ သူတို့ခမျာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကားမောင်းရရှာတာ၊ မတရားပါဘူးဟာ၊ မော်ကွန်းပြောသလို မောင်းတဲ့လူကမောင်း၊ နားတဲ့လူက ပီပီပြင်ပြင်နားပါစေ၊ ငါတို့လည်း ရှေ့တစ်လှည့်၊ နောက်တစ်လှည့်စီးရင်း ရှုခင်းကြည့်ရတာပေါ့”

မမမြတ် ဒီလောက်ရှင်းပြနေလျှင် ဖူးငုံ ခေါင်းမမာနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်အဆင့်က သူတို့ထားရာနေ၊ စေရာသွားရမယ့်အဆင့်။

တကယ်က အန်တီထား၏ ဓားကြိမ်းကိုသွေးလန့်နေလို့သာ ဖူးငုံ မကျေနပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖူးငုံ၏ရာဇဝင်မှာ သူတစ်ပါးကို ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်ချင်စိတ်မရှိခဲ့။

“ဒါဆိုလည်း မမရယ် ... ကားရှေ့ကို ဖူးငုံသွားပါမယ်၊ မေလူကြီးနဲ့မမ စီးပါနော်”

“ဪ ... နင်ကလည်း ငါအတန်တန်ရှင်းပြထားရဲ့နဲ့၊ သူ့ကိုရှက်လို့ပါဆိုမှ၊ နင်မလွယ်ဘူးနော်၊ ငါ့ဆို ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးတက်လို့၊ မေမေပဲ ကြောက်တယ် ... ”

နောက်ဆုံး မမမြတ် စိစဉ်သည့်အတိုင်း ဖူးငုံကားနောက်ခန်းမှာ မင်းရဲညီနှင့်အတူစီးရပါတော့သည်။

ကားရှေ့ခန်းမှာလည်း မမမြတ်နှင့် စိုင်းမော်ကွန်းက ရယ်ရယ်မောမော။

ဒုက္ခပဲ။ ငါ့နားထဲမှာ အန်တီထားစကားတွေပဲ ကြား ယောင်နေတယ်။

ငါ့မျက်စိထဲမှာ အန်တီထားကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်။

မင်းရဲညီက ရွှေမင်းသားတစ်ပါးလို သိပ်ပြီးလှပချောမွေ့ နေသည့်အခါ ဖူးဝံ့အလိုလို ငိုချင်လာရသည်။

ငါ့ဘဝက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မပိုင်ဆိုင်ရတဲ့ ဘဝ။ အန်တီထားနဲ့မမမြတ်ကြားမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝ။

မအေက အမိန့်တစ်မျိုး၊ သမီးကအမိန့်တစ်မျိုး၊ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒုက္ခရောက်ရသည်က ဖူးဝံ့။

“ပြောလေ မင်းက ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက် နေရတာလဲ၊ ငါက ခြင်္သေ့ကြီးလား၊ မင်းကိုဝါးစားမှာမို့လား”

တကယ်တော့ မင်းရဲညီ။ သူမတို့အမူအရာတွေကို လှမ်း ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးနှင့် သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းနေသည့် မိန်းမချောလေးကို သူချစ်စနိုးစနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြည့်ပါဦး။ ဂါဝန်အဟောင်းလေးနဲ့တောင် နတ်သမီးလေး လို ချစ်စရာကောင်းသည့်ကောင်မလေးဟာ မျက်ဝန်းလေးတွေက

“ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့စီးနေရတယ်ထင်ပြီး အကြောက်အကန်ငြင်း နေတာလား”

“ရှင် ... ”

ကားထွက်ပြီး မကြာခင် မင်းရဲညီ စကားစလာခဲ့၏။ ဖူးဝံ့ သူ့ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိသည်။

ချောမောခန့်ထည်ပြီး လူငယ်တစ်ယောက်မို့ နုပျိုရွှန်းသစ် သည့် သူ့အသွင်က ကိုရိုးယားမင်းသားတစ်ယောက်လို လှပချော မွေ့နေသေး၏။

အသားဖြူပုံက ပန်းရောင်နှောနေပြီး သူဌေးသားမို့ ဂျစ် ကန်ကန်ရုပ် ထွက်နေလေသလား။

သူမတို့ အချေအတင်ပြောနေတာတွေ သူဘယ်လိုလုပ်သိ သွားပါလိမ့်။

ကျားပေါက်လေးလို မာန်ဖီချင်ချင်။

ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြွေစွယ်ကျိုးလို အခြေအနေအရ ဝပ်နေရပေမယ့် သူမ၏ရင်ထဲမှာ ငုပ်နေသည့်မာန်တွေရှိကြောင်း မင်းရဲညီသိသည်။

အနည်းဆုံး သူ့ကိုကျားပေါက်လေးလို ရန်မူတော့မှာ မင်းရဲညီ သိနေ၏။

သို့သော် သည်ကျားလေးဟာ လှောင်အိမ်ထဲထည့်အထားခံနေရလို့ဆိုတာလည်း သူသိတာပါပဲ။

နှုတ်ခမ်းလေးရဲပြီး အိထွေးနေပုံလေးကို တစ်ချက်ရှုပ်ကြည့်ပြီး မင်းရဲညီ ပြီးလိုက်သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး မင်းနဲ့ငါက တစ်တွဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်က တစ်တွဲလို့သတ်မှတ်လိုက်ပြီ၊ ငါတို့လူကြီးတွေ စီမံတာ မင်းနာခံရမယ်၊ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ မင်းကအငယ်ဆုံးပဲ၊ လူကလက်တောက်လောက်နဲ့ အာဏာမဖီဆန်ချင်နဲ့၊ ငါတို့တွေ တစ်ယောက်ကို (၃)နာရီမောင်းကြမှာ၊ ဒါပဲ ... ငါရှေ့သွားရင် မင်းလည်းရှေ့လိုက်ရမယ်၊ ငါနားရင် မင်းလည်းနားရမယ်၊ မှတ်ထား”

“အင် ... ”

ဒီလိုဗိုလ်ကျတာကြီးတော့ ပူးငုံ မခံနိုင်၊ ပြောပုံလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်စီးပိုးလိုက်သလဲ။

ကျားပေါက်လေး၊ ခါခနဲ စိတ်ဆိုးသွားမိ၏။

“အမယ် ... ဒါတော့ မတရားပါဘူးနော် ... ရှင်တို့က မကြာခင် လက်ထပ်ကြမယ့်သူတွေပဲ၊ ကိုယ့်လူကိုယ်တွဲပေါ့”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကိုများ ရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ရိုင်းလိုက်တာ၊ ငါ ... မင်းထက် အသက် ၁၅နှစ် လောက်ကြီးတယ် သိလား”

“အိုး ... ကြီးကြီးပေါ့၊ ရှင်မှမတရားတာပဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားများနေကြတာကို ရှေ့ခန်းမှ မသိပေ။ ကားသံ၊ စကားသံနှင့်ဆူနေရသည့်ကြားထဲ၊ ရှေ့နှင့် နောက်ကလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် မဟုတ်ပါလား။

“ပြောလေ ... ဆိုးလေပါလား၊ လူဆိုတာ ယဉ်ကျေးရတယ်ကွ၊ ဘယ်လိုမိဘကနေပေါက်ဖွားလာတာလဲ”

“ရှင်နော် ... ကျွန်မမိဘတွေကို ထည့်မပြောနဲ့သိလား”

“ကဲ ... ကဲ ... ငါတောင်းပန်တယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ရန်မဖြစ်ကြစို့နဲ့၊ အေးဆေးပေါ့ကွာ၊ နားလို့ရချိန်မှာ အားပါးတရ နားကြတာပေါ့၊ စားစရာတွေလည်း ယူစား ... ရော့”

မင်းရဲညီ စားစရာမုန့်များကို အထုပ်လိုက် ကမ်းပေးလိုက်ပြီး နောက်သို့မှီကာ အိပ်လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

မနက်စာစားပြီးချိန်တွင် မင်းရဲညီနှင့်ဖူးငုံတို့ ကားမောင်း
ရမည့်အလှည့် ဖြစ်သွားသည်။

ယခုတော့ သူတို့စီစဉ်သည့်အတိုင်း နှစ်ယောက်စီ အလဲ
အလှယ်လုပ်ပေးနေရတော့သည်။

ကားနောက်ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာရှိပေမယ့် ရှေ့
ခန်းကတော့ သိပ်မသက်သာ။

မင်းရဲညီ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေရ၏။ ဘာပဲပြောပြော
ခရီးသည်ကားတွေနှင့် ကပ်လိုက်ရသည်။ နောက်ဆို တောတွေ၊
တောင်ကြားတွေကို ဖြတ်ရမည်။

သို့သော် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိအောင် သတိထားပြီး
မောင်းရမှာပဲ။ ကိုယ့်ကားမှာက အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါသလို၊
မိန်းမချောလေးနှစ်ယောက်လည်းပါသည် မဟုတ်ပါလား။

မန္တလေးအရောက် တောက်လျှောက်မမောင်းတော့ဘဲ

လမ်းမှာ နားကြဖို့လည်း သူတို့နှစ်ယောက် စီစဉ်ထားကြသည်။

မိတ္ထီလာမှာ စိုင်းမော်ကွန်း၏အဒေါ်ရှိသဖြင့် မိတ္ထီလာမှာ
သူတို့တစ်ညအိပ်ကြမည်။ မနက်စောစော ထမောင်းလျှင် ပြင်ဦး
လွင်ကို ခပ်စောစော ရောက်သွားမှာပါပဲ။

မင်းရဲညီက ကားကိုသက်သောင့်သက်သာနှင့် ကျွမ်းကျင်
စွာမောင်းရင်း ဖူးငုံကို အင်တာဗျူးနေပြန်၏။

“ဖူးငုံ ... အန်တီထား အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်
အပင်ပန်းခံပြီး ကုတ်ကပ်နေရတာလဲ၊ အခြားဆွေမျိုးတွေ မရှိ
တော့ဘူးလား။”

“ဘာလို့ အဲဒါတွေ လျှောက်မေးနေရတာလဲ ... ရှင့်
အကြောင်းကျနေတာပဲ”

“ဪ ... ကိုယ့်က စေတနာနဲ့မေးတာပါ။ အန်တီထား
က နည်းနည်းအတ္တကြီးတယ်၊ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး၊ အခိုင်းလည်း
ရက်စက်တယ်၊ အပြောလည်းရက်စက်တယ်၊ ဘယ်လိုမှနေချင်
စရာမကောင်းဘူးလေ”

“အဲဒါ ရှင်ပြောတာနော်၊ ကျွန်မ ဘာမှမပြောဘူး”

“ကြောက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ... ဖူးငုံကိုကြည့်ပြီး
အားမလိုအားမရဖြစ်လို့ပါ။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ပညာနဲ့ ဘယ်မှာနေနေ
ရမှာပဲ”

“ဒါ ... ရှင့်အတွေးကဲ့၊ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် အတွက် လုံခြုံမှုဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီ ထားအိမ်မှာ လုံခြုံတယ်၊ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ မသေပါဘူး”

တကယ်က မင်းရဲညို ဖူးငုံကို စာမေးပွဲစစ်နေခြင်းသာ။ သူကလေး၏ ဉာဏ်ရည်၊ ဉာဏ်သွေးနှင့်ခံယူချက်ကို သိချင်လို့ ပါ။

“ဒါဆို မင်း အဲဒီမှာပျော်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ပျော်တဲ့နေရာမှာထက် သင့်တော်တဲ့ နေရာမှာ ပိုပြီးနေသင့်တယ်လို့ ကျွန်မပြောပါပကော၊ အဲဒါ ကျွန်မဦးလေးအိမ်၊ ကျွန်မအတွက် လုံခြုံမှုအပြည့်ရှိတယ်”

ဖူးငုံ မင်းရဲညိုကို မျက်စောင်းထိုးမိတော့မည်။ ဘယ်လို လူကြီးလဲ။ သူ့အကြောင်းကျလို့။

“ဒါဆို ... ကိုယ်နဲ့မင်းအစ်မ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်တောင် မင်း ... ငါတို့နဲ့လိုက်မနေဘူးပေါ့”

“အိုး ... မနေပါဘူး၊ လုံးဝပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - ကိုယ်ကမင်းအန်တီထားထက် သဘော ကောင်းပါတယ်”

စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းမကောင်းသည်မို့ ဖူးငုံ သူ့ကို စကားပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ လမ်းဘေးရှုခင်းများနှင့် ကားရှေ့မှ

ပေါ်လာသည့် ရှုခင်းများကိုသာ သဘောကျစွာ ကြည့်လာခဲ့တော့ သည်။

ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်မှလွဲပြီး ဘယ်မှမရောက်ဘူးသေးဖြင့် မြင်မြင်သမျှ ရှုခင်းအလှအပများသည် ဖူးငုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်း သည်။

သစ်ပင်တောတန်းများနှင့် တောင်ကြားလမ်းများ၊ တစ်ခါ တစ်ခါမြို့ရွာများကို ဖြတ်မောင်းရသည်။ အရာအားလုံးသည် သူမအတွက် အထူးအဆန်း။

သည်တော့လည်း ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခများကို မေ့လျော့ ကာ ဖူးငုံ၏မျက်နှာလေး ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေပုံမှာ ဘေးမှမြင် ရသူကိုပင် စိတ်ချမ်းသာစေသည်။

ကလေးသာသာအရွယ်လေးမို့ ပါးစပ်လေးဟာကာ ရင်သပ် ရှုမောဖြစ်နေပုံက ဘေးမှမင်းရဲညိုကို လုံးဝမေ့နေသည်ပုံ။

တစ်ခါ တစ်ခါ လက်ခုပ်၊ လက်ဝါးလေးများပင်တီးလို့။

“ကောင်းတယ် ...”

မင်းရဲညိုနှုတ်မှ အသံထွက်သွားရာ ဖူးငုံ သူ့ကိုသတိရသွား ပြီး မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ လှပသည့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာလည်း ပွစိပွစိနှင့်။

“ဟေ့ ... ငါ့ကိုဆဲနေတာလား”

“အိုး ... ဘာလို့ဆဲမုမှာလဲ၊ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူကို မဆဲပါဘူး။”

“တယ်လိမ္မာပါလား၊ တော်တယ်၊ မဆဲပေမယ့် မျက်စောင်းတော့ ခဏခဏ ထိုးတယ်နော်၊ မျက်စောင်းထိုးတာလည်း ငရဲမကြီးဘူးလား။”

မင်းရဲညီရုပ်က ခပ်တည်တည်။ စိုင်းမော်ကွန်းက မျက်နှာချိုပေမယ့် သူကတော့ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်။ စတိုင်လ်ကာလည်း များလှသည်။

သူ့ရုပ်ချောချောမှာ ရေဘင်မျက်မှန်နှင့်၊ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ဆိုတော့ လူဆိုးရုပ်ပေါက်နေသည်။ ကြည့်မရပါဘူး။

အဲ - ကြည့်ရလို့လည်းမဖြစ်။ ဖူးငုံနားထဲမှာ အန်တီထား၊ ဇာတ်ကားကိုသာ အမြဲကြားယောင်နေသည်မို့ မင်းရဲညီကို အမုန်းတွေသာ ပွားထားရသည်။

သည်တော့ ... သူ ဘာတွေပြောပြော၊ အကောင်းပြောပြော၊ အဆိုးပြောပြော ဖူးငုံ မနာခံနိုင်။ အရေးမလုပ်ဘဲ ကားရှေ့မှ ရှုခင်းများကိုသာ အားပါးတရ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

အဟင်း ... သူတော့ တော်တော်ကျွဲမြီးတိုမှာပဲ။

တကယ်လည်း မင်းရဲညီ ကျွဲမြီးတိုပါသည်။

ဟင်း ... ခွေးလေးအရောင်ဝင် ပါးလျက် နားလျက်။

သင်းက ဘာမို့လို့ ငါ့ကိုပမာမခန့် အနှိမ်ခံဘဝလေးကို သနားလို့ အရောင်ဝင်မိပါတယ်။

တော်ပြီ ... ခုချိန်ကစပြီး သင်းကိုပညာပြရမယ်။

မင်းရဲညီဆိုတာ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘယ်လောက်အရေးပါလိုက်သလဲ။

သူ့လိုလက်တောက်လောက်ကလေးကများ။

မင်းရဲညီ ကိုယ့်မာနတွေကို အရောင်တင်ပစ်လိုက်၏။ သည်အခါ သူ့မျက်နှာချောချောမှာ ပိုပြီးတည်တင်းသွားရပါတော့သည်။

ကားကိုပဲ ... ကိုယ့်တာဝန်အတိုင်း ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်နေလိုက်တော့သည်။

ကြားထဲမှ ဖူးဝံ့၏မျက်နှာလေး အလိုမကျဖြစ်နေရပေမယ့်
ရှေ့မှလျှောက်နှင့်သည့် စိုင်းမော်ကွန်းနှင့်မမမြတ်ကတော့ မိုး
မမြင်၊ လေမမြင်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုထဲကလို လက်ချင်းတွဲပြီး
တောင် ပြေးနေမည်လားမသိ။

နောက်မှ ဖူးဝံ့နှင့်မင်းရဲညီကတော့ နွားသိုးနှစ်ကောင်နှယ်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်စောင်စောင်။

ကန်မြတ်လေကိုရှုရင်း အေးချမ်းသာယာသည့် မိတ္ထီလာ
ကန်ကြီးအနီးမှာ ခင်နှင်းယု၏ မွေးကို ဖူးဝံ့ကို သတိရနေမိသည်။

ဖူးဝံ့ဆိုတာ အသက်ငယ်ပေမယ့် စာကြီးပေကြီးများကို
ရှာဖွေဖတ်တတ်သူ။

ဘာပဲပြောပြော မင်းရဲညီ ... သူမကိုစောင့်ခေါ်တာတော့
ကျေးဇူးတင်စရာ။

ဆောင်းဝင်ပြီမို့ အတော်ချမ်းအေးလာသည့်အခါ ဖူးဝံ့
မအေးသယောင် ဆောင်ရသည်။

ရှေ့မှ မမမြတ်နှင့်စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ ကုလားကားထဲမှ
မင်းသားနှင့်မင်းသမီးသဖွယ်။ ပြေးတမ်း၊ လိုက်တမ်းတွေနှင့်
အပျော်လွန်ပြီး ချမ်းတောင်ချမ်းရဲ့လားမသိ။

ပြီး ... မမမြတ် ဝတ်ထားတာက ကိုယ်ကျပ်လက်ချည်

ညကျတော့ မိတ္ထီလာကန်ပတ်လမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း
သူတို့(၄)ယောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိကြသည်။

သည်အထဲမှာ ဖူးဝံ့တော့ မပျော်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊
ရှုခင်းအသစ်တွေမို့ တမေ့တမော ကြည့်ရှုနေခြင်းသာ။

သူတို့အဖွဲ့မှာ အလိုလို နှစ်စုကွဲနေရပြီး မမမြတ်နှင့်စိုင်း
မော်ကွန်းက တစ်တွဲ၊ သူမနှင့်မင်းရဲညီက တစ်တွဲဖြစ်နေရတာ
လည်း အံ့သြစရာ။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီလား။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မမမြတ်ဆိုတာလည်း သူလုပ်ချင်တာ
ကို ရအောင်လုပ်တတ်သူ။

ယခု ... သူ မင်းရဲညီကို သဘောမကျဘဲ စိုင်းမော်ကွန်း
ကိုများ သဘောကျနေသလားမသိ။

အနက်နှင့်ဘောင်းဘီရှည်အနက်။ အရပ်ရှည်ရှည်။ ကိုယ်လုံးလှလှ။ အသားဖြူဖြူလေးမို့ ဝင်းပထင်လင်းလို့။

စိုင်းမော်ကွန်းကလည်း ကောင်းဘွဲ့မင်းသားတစ်ယောက်လို သားရေဂျာကင်အကောင်းစားနှင့်။ ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာ။

မင်းရဲညီရော ဘာထူးလို့လဲ။ တောင်ပေါ်သားပီပီ ဂျာကင်အကောင်းစားနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်။

ဖူးငုံမှာသာအစုတ်ထဲကအပြဲ။ အဟောင်းထဲကအကောင်းရွေးကာ မမမြတ်ပေးထားသည့်အထဲမှ တတ်နိုင်သမျှ နွေးမယ်ထင်သည့် အင်္ကျီလက်စက ပန်းရောင်လေးနှင့် လုံချည်စကတ်အနက်ကွက်ကို ဝတ်ထားရသည်။

ရန်ကုန်မှာ မချမ်းသည်မို့ သူမမှာ လက်ရှည်မရှိ။ အနွေးထည်မရှိ။

ဆောင်းညချမ်းထဲ လေကလည်းတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့်အခါ ကိုယ်ချမ်းနေတာ လူသိမှာစိုးသဖြင့်၊ ဖူးငုံ သူတို့ကိုထားခဲ့ကာ ကန်ပတ်လမ်းတစ်လျှောက် ပြေးပစ်လိုက်တော့သည်။

နည်းနည်းမောတော့ သူမ ဘေးနားမှာရှိသည့် ခုံတန်းတစ်ခုမှာထိုင်လိုက်သည်။ ပြေးထားလို့မောပြီး အချမ်းလုံသွားတာပါပဲ။

“အရူးမ ... ”

အသံနှင့်အတူ မင်းရဲညီ သူမအနားမှာဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် ဖူးငုံ အံ့သြသွား၏။

ကန်ပတ်လမ်းမှာ သူမတို့လို လမ်းလျှောက် နေသူတွေလည်း အများအပြား။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ဈေးဆိုင်တွေလည်းရှိနေသည်။ သူလည်း ပြေးလိုက်ခဲ့တာပေါ့။

“အချမ်းပြေသွားပြီလား၊ ငါသိပါတယ်နော်”
“အင် ... ”

သူရင်ထဲမှာ အကြားအမြင်များရနေရောသလား။ ဖူးငုံဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

“လာ ... သွားစို့၊ ရှေ့မှာစတိုးဆိုင်တွေ မပိတ်သေးဘူး”
“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မမတို့နဲ့ လူကွဲသွားဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ ပြန်တတ်တယ်”
သူ ... ရှေ့မှထွက်သွားရာ ဖူးငုံနောက်မှ လိုက်ရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စတိုးဆိုင်ထဲသို့ မင်းရဲညီဝင်သွားလျှင် ဖူးငုံလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့်ဝင်ရ၏။

သူက သူမအတွက် ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအနီရဲတစ်ထည် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

“ဟာ ... မလိုချင်ပါဘူး ဒီလူ”

ဖူးငုံ ခါးခါးသီး ငြင်းလျှင် မင်းရဲညီ မျက်မှောင်ကျသွား
၏။

“ဘာလဲ ... ဈေးပေါလိုလား၊ ပြင်ဦးလွင်ကျမှ အကောင်း
စားလှလှလေးတွေဝယ်ပေးမယ်၊ အခု ... ဒီမှာက ဈေးကြီးတယ်၊
ပြီး ... ညလည်းဝတ်အိပ်ရအောင် သိုးမွေးပဲဝယ်ပေးတာ၊ ဟို
ရောက်မှ ယုန်မွေးတွေ၊ ခွေးမွေးတွေ ဝယ်ပေးမယ်”

သူက ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်နေ ဟောက်နေရာ ဖူးငုံ
အိပ်လည်လည်နှင့်ယူရသည်။ ဆိုင်ပြင်ပြန်ရောက်လာပြီး ကန်ဘက်
သို့လျှောက်မည်ပြင်လျှင် မင်းရဲညီ သူမကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဆွယ်
တာဝတ်ပေးတော့သည်။

“ဝတ် ... အေးတယ်၊ တော်ကြာ ... အတွတ်လည်းရှိ
တာမဟုတ်ဘူး၊ မွေးလို အဆုတ်အအေးပတ်နေမယ် ... ”

“မွေးက အဆုတ်အအေးပတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆုတ်
ရောဂါဖြစ်တာပါ”

“ထားပါတော့၊ ကဲ ... ဝတ်လိုက် ... ”

“ဖယ်ပါ ... ဖူးငုံဝတ်တတ်ပါတယ်”

လူတွေနဲ့ပေမယ့် သူမ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ တကယ်လည်း
ချမ်းနေတာကိုးနော်၊ ဆွယ်တာအနီရဲလေးမှာ သူမ၏အသားဖြူ
ဖြူလေးနှင့် လိုက်ဖက်သည့်အပြင် နွေးလည်းနွေးသွား၏။

ဘာပဲပြောပြော ကျေးဇူးတင်ရမှာပင်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဖူးငုံတကယ်ချမ်းနေတာ”

“သိနေတယ်လေ၊ ဒီအချိန်ကြီး အရူးထပြေးမှာတော့
မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းလို့ပြေးတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊
နေဦး ... ရှေ့မှာ ကော်ဖီဆိုင်၊ ကော်ဖီပူလေးသောက်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းမှာတွေ့သည့် ဆိုင်လေးထဲသို့
ဝင် လိုက်ကြသည်။ စိုင်းမော်ကွန်းနှင့် မမမြတ်ကို အရိပ်
အယောင်ပင် မတွေ့ကြရတော့ပါ။

မကြာမီ ကော်ဖီပူလေးနှစ်ခွက် ရောက်လာပြီး မုန့်တွေ
လည်း ထပ်ရောက်လာခဲ့သည်။

“စား ... ညနေက ထမင်းမဝဘူး မဟုတ်လား”

စိုင်းမော်ကွန်း၏အဒေါ်အိမ်မှာ သစ်သားအိမ်လေးဖြစ်ပြီး
လူကလည်းများလှ၏။ စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ အားနာနေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်အဒေါ်အိမ်မှာ အစကလူ ဒီလောက်မများဘူး၊
ခုမှ သူသားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ အလည်ရောက်နေလို့ပါ၊ ဘာမှ
မစိုးရိမ်နဲ့၊ အားမနာနဲ့နော်”

သည်တော့ ... လူတွေများလို့ ရှက်နေသဖြင့် ဖူးငုံရော
မမမြတ်ပါ ထမင်းနည်းနည်းစီ စားခဲ့ရသည်။

သည်တော့လည်း မင်းရဲညီကျွေးသည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို
စားဖြစ်ပြန်၏။

သို့သော် ရင်ထဲက ကျေးဇူးတင်နေပေမယ့် ဖူးငုံမျက်နှာလေး အိုနေမိသည်။

မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကိုခင်လို့ မဖြစ်ဘူး။

သူဟာ မစားကောင်းတဲ့အသီးကြီး။

“ကဲ ... သွားကြစို့၊ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

မင်းရဲညီနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြစဉ် ဖူးငုံမကျေနပ်သည်ကို မေးပစ်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို အရှုံးလုပ်နေကြတာလား”

ဖူးငုံထံမှ ခပ်စွာစွာအသံလေးကြားရလျှင် မင်းရဲညီ မပြီးမိအောင် တမင်တင်းထားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေ အူပုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်နဲ့မမက မကြာခင်သက်ဆိုင်ရတော့မှာ၊ အခု ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အချင်းချင်းမလေ့လာဘဲ လွဲနေရတာလဲ ... ”

“ဘာလဲ ... မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... မကျေနပ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကြားထဲက စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတယ်”

“ဘာကွ ... မင်းကို ငါက ဘာတွေဒုက္ခပေးနေလို့လဲ”

မင်းရဲညီနှင့်ရန်မဖြစ်ချင်သဖြင့် ဖူးငုံ ခပ်သွက်သွက် လမ်းလျှောက်နေသည်မှာ လမ်းလျှောက်ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့်နယ်။

သူကလည်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် နောက်မှမီအောင်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်ပါလား။

“နေစမ်းပါဦး၊ စကားကို ရှင်းအောင်ပြော ... ”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော်၊ ကျွန်မ စိတ်ညစ်လာပြီ ... အီး ... ”

အခြေအနေတွေကိုမနှစ်မြို့သည်ကြောင့်အိမ်နားအရောက်မှာ ဖူးငုံ ငိုချမိခဲ့ပေပြီ။

ဘယ်လိုအဖြစ်တွေနှင့် လာကြုံနေရပါလိမ့်နော်။ သည်တော့လည်း မင်းရဲညီအသွင်က ပြုံးပြုံးပြာပြာ။

ဆွယ်တာအနီလေးနှင့် သိပ်လှနေသည့် မိန်းမချောလေး၏အသွင်က တကယ်ပဲ စိတ်ရှုပ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့ ... ဟေ့ မငိုနဲ့လေ၊ တော်ကြာ ... မင်းအစ်မက ငါ့ကိုတစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်၊ တိတ် ... တိတ်၊ ငါတောင်းပန်တယ်၊ နောက် ... မင်းစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မဘဝက သေဖို့ပဲကောင်းပါတယ်၊ ခုထိ သူတစ်ပါးရဲ့လက်အောက်က မလွတ်နိုင်သေးဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အား

ကိုယ်ကိုးပြီး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်ရမှာပါလိမ့်”

မျက်ရည်များနှင့် သနားစဖွယ် ညည်းညူနေသည့် ဖူးငုံ၏ အသံလေးကြောင့် မင်းရဲညီခမျာ ဂျစ်တိုက်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီး ကရုဏာမိုးတွေ ရွာသွန်းဖြိုးမိပြန်သည်။

“လူတိုင်းအပေါ် စိတ်ကောင်းသာထားပါကွာ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ။ အခုလည်း အတွေးတွေခေါင်ပြီး မင်းစိတ်တွေ တင်းကျပ်နေတာပါ။ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး သက်သောင့် သက်သာလေးနေလိုက်နော်၊ ကဲ ... မျက်ရည်တွေသုတ်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ် ... ”

ဖူးငုံ၏မျက်ရည်များကို မင်းရဲညီ ကြင်နာစွာသုတ်ပေးပြီး အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာ စိုင်းမော်ကွန်းနှင့်မမမြတ်တို့ ရောက်နှင့်နေကြပေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိမ်သားများနှင့် စကား လက်ဆုံကျနေ၏။

“ဟော ... ကိုညီနဲ့ဖူးငုံ ပြန်လာကြပြီလား၊ အမယ်ဖူးငုံက အကျီအသစ်တွေ ဘာတွေနဲ့”

မမမြတ် လှမ်းပြောလျှင် ဖူးငုံ ရှက်သွားရ၏။ ဖူးငုံမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာ သူသိမှာပဲ။

သစ်သားဆက်တီလေးများမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နာရီကြည့်

လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီ ထိုးနေပေပြီ။

စိုင်းမော်ကွန်းအဒေါ်မှာ ညှော်သည်များအတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးနေလေ၏။

“သူမတို့နှစ်ယောက်က အခန်းထဲမှာအိပ်၊ မော်ကွန်းနဲ့ ကိုညီကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပြင်ပေးမယ်၊ သားတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း အိမ်ရှေ့မှာပဲ တန်းစီအိပ်လိုက် ... ”

အိမ်ရှေ့မှာ ခြင်ထောင်နှစ်လုံးထောင်ပြီး သူတို့အိပ်စို့ပြင်ပေးသည်။

ဖူးငုံနှင့်မြတ်မှာ မိန်းမချောလေးတွေမို့ စိုင်းမော်ကွန်းအဒေါ်၏သားနှင့်သူငယ်ချင်းများ ခိုး ... ခိုးကြည့်နေကြတာကို မင်းရဲညီ မြင်နေရသည်။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ။

ပြီး ... အဒေါ်အိမ်အခန်းကလည်း ကန့်လန့်ကာပဲရှိသည်။ တံခါးမရှိ။

သူမတို့လုံခြုံရေးအတွက် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ညလုံး အိပ်ဖန်စောင့်ရမည်ပုံ။

“ကိုမော် အားတော့နာတယ်၊ မြတ်တို့အဆင့်မြင့်တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုကိုသွားရင် ကောင်းမလားဟင်၊ အဒေါ်ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ”

မြတ်မှာ ကိုယ်သက်ဆိုင်ရမည့် မင်းရဲညီထွက် စိုင်းမော်
ကွန်းနှင့် ပိုပြီးရင်းနှီးနေ၏။ စိုင်းမော်ကွန်းအဖေ အိမ်နန်းအိမ်၏
အသံက ပျာပျာသလဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ် ... ဒီအိမ်မှာ လုံခြုံပါတယ်
ကွယ်၊ သမီးတို့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ စိတ်ချ၊ အဖေရှိရဲ့နဲ့
တည်းခိုခန်းသွားရမယ်ဆိုတော့လည်း မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ပြီး
မနက်ကျ ခရီးဆက်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မြတ်ရယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့
နီးနီးကြားကြား အိပ်မှာပါ”

နောက်ဆုံး အားနာပါးနာနှင့်ပင် သူမတို့ အဖေအိမ်မှာ
အိပ်ဖြစ်ကြသည်။

ညက တထိတ်ထိတ်နှင့်အိပ်ကြရသည်မို့ သူမတို့နှစ်
ယောက်ရပ်က မျက်ဆံချောင်လေးတွေနှင့်။

လှတဲ့သူတွေမို့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် လှနေတာပါပဲ။ အိပ်ချင်
မူးတူးရပ်ကလေးတွေကိုက ချစ်စရာ။

အထူးသဖြင့် ငယ်မူငယ်သွေးလေးတွေနှင့် ဖူးငုံ၏ရပ်က
ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။

မြတ်က သူထုံးစံအတိုင်း အလှတွေပြင်ထားပေမယ့် ဖူးငုံ
ကတော့ မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးသာလိမ်းထားပြီး ဘာမှမလိမ်း
မခြယ်ပေ။

အဖေကျွေးလိုက်သည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေးနှင့်
ကော်ဖီကို စားသောက်ကြပြီး နံနက်(၇)နာရီမှာ သူတို့စတင်ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။

ကားကို မင်းရဲညီ စတင်ငါးသံသပ်ဖို့ ဖူးငုံလည်း ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ရှုခင်းတွေကိုငေးရင်း _ ငေးရင်း ညကအိပ်ရေးမဝတာနှင့် အဒေါ်ကျွေးလိုက်လို့ ဗိုက်လေးတာ ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ ဖူးငုံ သူပခုံးပေါ် ပြုတ်ကျ၊ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဖူးငုံအိပ်နေပုံလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲညီ ပြုံးမိသည်။ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင် မလေးပဲ။ ခွေးဆိုးလေး။

သူကလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲညီ ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် ရင်ခုန်ပူဇွေးလာခဲ့ပေပြီ။

အချစ်ဆိုတာ စမ်းချောင်းလေးစီးဆင်းသလို တငြိမ်ငြိမ် ခံစားရစေသလား။

နောက်တော့ ... ပင်လယ်ကြီးလို လှိုင်းတွေထန်လာ မည်ထင်သည်။

ကိုယ့်ပခုံးပေါ်မှာ မသိစိတ်နှင့်တိုးမိကာ အိပ်ပျော်နေသည့် ကောင်မလေးအား သူ ... ခေါင်းနှင့်ချစ်စနိုးငဲ့ထိထားမိသည်။

သင်းသင်းလေးမွှေးသည့် အပျိုစင်လေး။ နူးညံ့အိတွေး သည့် အပျိုစင်မလေးဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရန်လိုနေရ တာလဲ။

အေးလေ _ သူကလေးဟာ မိုးငြိမ့်ကို ကြောက်နေတာ ပါ။

သူက လူချောတစ်ယောက်ဆိုတော့ ချစ်မိ၊ ငြိမ့်မှာစိုးလို့ ကြိုပြီး ရန်လုပ်နေတာ သနားစရာ။

ဪ ... ခုတော့လည်း ငါ့ပခုံးပေါ်မိုးငြိမ့် အိပ်နေလိုက် တာ။

သူကလေးနိုးသွားမှာစိုးသဖြင့် မင်းရဲညီ သိပ်မလှုပ်ဘဲ ကားကို မောင်းလာခဲ့ရသည်။ လမ်းတွေကလည်း ညီညာပြန့် ပြူးနေသဖြင့် တော်သေးသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေပြီးမှ ကား ဆောင့်သဖြင့် ဖူးငုံ နိုးသွားခဲ့၏။

“အင် ... ”

ကိုယ့်အခြေအနေကိုရှုက်သွားပြီး ဖူးငုံ သူပခုံးမှ ဆတ်ခနဲ ခွာမိသည်။ အရှက်မျက်နှာလေးက နီရဲနေပြီ။ ဘယ်လိုနေရမှန်း ပင်မသိတော့ချေ။

“အိပ်ရေးဝသွားပြီလား”

“အာ ... ”

ဒီလူကြီးကလည်း တကယ်ဆို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ လိုက်ပါလား။

“မဝသေးရင် ထပ်အိပ်လေ၊ ကိုယ်တို့ တစ်လှည့်နောက်
သွားကြမယ် ... ”

“(၃)နာရီ မပြည့်သေးဘူးလေ”

“ရပါတယ်၊ (၂)နာရီ ကျော်ပြီပဲ၊ သူတို့လည်း အိပ်ရေး
ဝရောပေါ့”

“အို ... ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ပြောတာ ရိုးရိုးသားသား”

“အံ့ဩတယ်နော်၊ ရှင် ... နည်းနည်းမှ အူမတိုဘူးလား
ဟင်၊ မမမြတ်ကို ရှင်မချစ်ဘူးလား”

သူကလေးက နားမလည်နိုင်စွာမေးလျှင် မင်းရဲညို ပြီး
လိုက်သည်။ ဖူးငုံ သူ့ကိုငေးခနဲ ကြည့်မိ၏။ ရွှေမင်းသားလေးလို
ချောသူ၏အပြုံးမို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး လင်းလက်သွားတော့သလို။

“မင်းကဘာထင်လို့လဲ၊ အရာအားလုံးဟာ သူ့သဘော
သူဆောင်နေတာပဲလေ၊ ပြုပြင်ဖန်တီးမှုဆိုတာ မကောင်းပါဘူး”

သူ့စကားတွေကို ဖူးငုံလုံးစေ့ပတ်စေ့နားမလည်။ အိပ်ရေး
မဝသဖြင့် အိပ်ချင်နေတာပဲ သိပါသည်။

မကြာမီ ... ကားရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ရှေ့နှင့်နောက်လဲကြ
သည်။ ကားကမိမိခံကားကြီးမို့ နောက်ထဲမှာ ခပ်ကွေးကွေးအိပ်
လို့ရပါသည်။ သို့သော် ပြတ်ကျမှာပေါ့။

ဘယ်လိုအိပ်ရင် အဆင်ပြေမလဲဟု သူမအကြံထုတ်ရင်း
နောက်ဆုံးတော့ ခွေတိခွေခေါက်နှင့်ပင် ... သူ့ကိုမှီကာ အိပ်
ပျော်သွားရလေသည်။

ပန်းများနှင့်လှပနေသည့် ခြံထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးက ခန့်ခန့်ထည်ထည်။

ခေတ်မီတိုက်ပီပီ ဒီဇိုင်းက ခပ်လှလှ။ ပန်းတွေရောင်စုံ ပွင့်ဖူးနေတာကို ဖူးငုံနှင့်မြတ်တို့ ပိုမိုသဘောကျနေမိကြသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ကတော့ မဟာအံ့ထူးကံသာ ဘုရားနား မှာရှိတယ်၊ နောက်နေ့မှ ခေါ်မယ်၊ သစ်သီးခြံထဲလည်း ခေါ်သွား မယ်”

စိုင်းမော်ကွန်းဝင်ပြောလျှင် မင်းရဲညီ ပျာပျာသလဲဝင် တားလေ၏။

“နေပါဦး ... ကိုစိုင်းရာ၊ ကိုစိုင်းလည်း မပြန်ပါနဲ့ဦး၊ မယ်မယ့်ကိုဝင်ကြည့်ပါဦး၊ ပြီး ... သူတို့အခြေကျအောင်လည်း အိမ်မှာ တစ်ရက်လောက်၊ နှစ်ရက်လောက်နေပေးပါဦးနော်”

စိုင်းမော်ကွန်းမှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့ဘဲ ဦးလေးနှင့် နေသူဖြစ်သောကြောင့် မင်းရဲညီကိုသာ ကိုယ့်သွေးသားလို တွယ် တာသူဖြစ်၏။

“အင်းလေ ... ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဆီ ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမှ ပဲ၊ မနက်ဖြန်မှပြန်ပါမယ်၊ လာ ... ဒေါ်ဒေါ်ကိုဝင်ကြည့်ကြ မယ်”

သူမတို့အားလုံး၏ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ရှိအလုပ်သမားများ

ညနေစောင်းမှ သူတို့ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ရှိသွားကြ သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မင်းရဲညီနှင့်ဖူးငုံ၊ စိုင်းမော်ကွန်း နှင့်မြတ်တို့ တရင်းတနီးဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဖူးငုံခမျာ ဘဝင်မကျပေမယ့် အခြေအတွေက ဇောက်ထိုး မိုးမျှော်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပြင်ဦးလွင်၏ လမ်းတစ်လျှောက် ရှုမျှော် ခင်းတွေနှင့် မြို့၏အေးချမ်းသာယာလှပမှုက ဖူးငုံရင်ကို အမော ပြေစေပါသည်။

မြတ်ကတော့ ရောက်ဖူးပြီးသားမို့ သူမလောက် ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်အောင်မပျော်။

“ဒါ ... ကိုယ့်အိမ်ပဲ၊ အထဲမှာ မယ်မယ် မင်းတို့ကို မျှော်နေရှာတယ် ... ”

က သက်ဆိုင်ရာ အခန်းများသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

ခမ်းနားလှပသည့် အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းများကို ကြည့်ရှု ငေးမောရင်းနှင့်ပင်။ သူမတို့ အပေါ်ထပ်ရှိ ဒေါ်ယုဒေဝီ ၏အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

“အို ... ”

ချောမောလှပသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ် ဦး ... ဝိုးချပေါ်မှာ ထိုင်နေတာတွေကြရသဖြင့် သူမတို့ စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ဒါ ... အောက်ပိုင်းသေနေသည်ဆိုသည့် မင်းရဲညီတို့ မေမေဖြစ်မည်။

ဘယ်လောက်ပင် ချောချော၊ ဘယ်လောက်ပင်ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ အောက်ပိုင်းသေနေသည်ဆိုမှတော့ လောကသည် အချည်းနီး။

အင်းလေ ... စိတ်ဓာတ်မကျဘူးဆိုရင်တော့ လောကကြီး ထဲမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိပါသေးသည်။

သူမတို့က ဒေါ်ယုဒေဝီအတွက် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ငေး ကြည့်နေကြသလို ဒေါ်ယုဒေဝီကလည်း ဝင်လာသည့်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

တောက်ပသည့်တစ်ယောက်က ဖြူဖြူရှည်ရှည်နှင့်ကြည့်

ကောင်းပြီး ... ကိုကောင်းမြတ်၏သမီးလို့ တန်းသိစေပါသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပုံမှန်ထက်များစွာသာလွန် အောင် လှပပြီး ချစ်စရာလည်းကောင်းပါသည်။ ကိုယ်လုံးရော မျက်နှာလေးပါဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ သို့သော် ငယ်နုသူလေးမို့ သဘော ထားတွေ၊ ဘာတွေ သိနားလည်ဦးမည်မထင်။

ဒေါ်ယုဒေဝီက စိန်ရွှေငွေတွေနှင့် ပြီးပြန်နေသည့်လက် နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုသည်။

“လာပါ ... သမီးတို့ အန်တီမျှော်နေပါတယ်ကွယ်၊ ခုလိုဖြစ်ကတည်းက အန်တီမှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေရလို့ သမီး လေးတစ်ယောက်လောက် အမြဲလိုချင်နေခဲ့တာ၊ သားနဲ့ခင်ပွန်း သည်က အပြင်မှာအလုပ်တွေလုပ်နေကြတော့ အန်တီတစ် ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့နေရတာ ကြာပါပြီကွယ်”

ဒေါ်ယုဒေဝီ ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုလျှင် မင်းရဲညီက စိုင်း မော်ကွန်းကို ပခုံးတွန့်ပြမိသည်။

သူမယ်မယ် ဘာကြောင့်ဒီလောက်ချွေးမလိုချင်နေကြောင်း သဘောပေါက်နေလို့ပါပင်။

အင်းလေ ... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ သားအဖက စီးပွားရေးအလုပ်တွေနှင့် အပြင်မှာသာ အနေများ ကြသည်မို့ မယ်မယ့်ခမျာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရရသည်

မဟုတ်ပါလား။

အလုပ်သမားတွေရှိတာက ရှိတာပဲပေါ့။ မင်းရဲ့ညီ သူ့မယ်မယ်ကို သနားကြင်နာခြင်းများစွာဖြင့် အနားသို့ တိုးကပ်သွားပါသည်။

ပြီး ... မယ်မယ်စိုးချဲ့ဘေး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ မယ်မယ်က သူ့ဆံနွယ်များကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ရန်ကုန်မှသတင်းများကို မေးမြန်းနေတော့သည်။

“သားတို့သွားတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ကိုကောင်းနဲ့တန်းတွေ့ရဲ့လား။ သူတို့ကလည်း အလုပ်များတယ်ဆိုတော့လေ”

“တွေ့ပါတယ် မေမေ ... ဦးကောင်းက သဘောလည်း ကောင်းပါတယ်။ မယ်မယ် စိတ်ချမ်းသာပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိအောင် သူ့သမီးနဲ့တူမကို ထည့်လိုက်ပါတယ်။ တစ်နှစ်လောက် ခေါ်ချင်ခေါ်ထားတဲ့”

“အယ် ... ”

မင်းရဲ့ညီက အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် တစ်နှစ်ခေါ်ထားလို့ ပြောနေလျှင် မြတ်ရော ဖူးငုံပါ နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားကြသည်။

သူကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ဆက်ပြောနေတာပါ။ အန်တီ ဒေါ်ယုဒေဝီမှာလည်း ဝမ်းသာအယ်လဲတွေဖြစ်နေသဖြင့် သူမတို့

နှစ်ယောက်သား မချီသွားပြီလေးတွေနှင့် ငြိမ်နေရပေ၏။

“အို ... ကိုကောင်းက သိတတ်လိုက်တာနော်၊ ဒီလို ငယ်သူငယ်ချင်းမျိုးကတော့ ထမင်းထုပ်နဲ့လိုက်ရှာတောင် တစ်သက်မတွေ့ဘူး။ သမီးတို့က ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ လောလောဆယ် အားနေတယ် မဟုတ်လား”

ဖူးငုံမှာ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောသည့်မမမြတ်အစား အသည်းယားနေမိသည်။ မြတ်ကကျောင်းပြီးနေပေမယ့် ဖူးငုံမှာ ယခုမှ ဒုတိယနှစ်တက်ရမှာ မဟုတ်လား။

သို့သော် နောက်ဆောင်းတွင်းမှ ဖြေရမှာမို့ အချိန်ကတော့ အဝေးကြီးလိုပါသေးသည်။

ကာယကံရှင်မြတ်က ဘာမှမပြောဘဲ ယောက္ခမလောင်းရှေ့မှာ ရယ်နေနိုင်လျှင် ဖူးငုံလည်း ငြိမ်နေရပါသည်။

“အန်တီ ... စိတ်ချမ်းသာအောင် မြတ်တို့နေပေးမှာပါ။ နေလို့တော့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား အန်တီ”

မြတ်မှာ သဘောကောင်းသူပီပီ လောလောဆည် အန်တီ စိတ်ချမ်းသာအောင် ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောနေလေသည်။

ငယ်ငယ်ကဆို တော်တော်ချောမည့် ဒေါ်ယုဒေဝီအား ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး သူမဝတ်ဆင်ထားသည့် စိန်တွေကိုလည်း အံ့သြနေမိသည်။

အိမ်နေရင်းတောင် ဝတ်ထားလိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။
အဝတ်အစားကလည်း ပွဲနေ၊ ပွဲထိုင်သွားမည့်နှယ်။ ကေန္တ
ဒေါ်ယုဒေဝီဟာ ယခုအနေအထားနှင့် ဘယ်ပွဲလမ်းမှ မတက်ဖြစ်
သည်မို့ အိမ်နေရင်းနှင့်ပင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဝတ်စားနေ
တာဖြစ်မည်။

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးတို့ သားတို့လည်း မောလာတယ်၊
ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲကြ၊ ရေခိုးချိုးကြဦး၊
ညစာစားတော့မှ ဆုံကြတာပေါ့။ ညကျမှ စကားတွေပြောကြ
တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ... ”

သူမတို့နှစ်ယောက် အလုပ်သမားကောင်မလေးခေါ်ရာ
နောက်သို့ လိုက်ရသည်။ မင်းရဲညီကတော့ သူမယ်မယ်ခေါ်
ထားလို့ ကျန်ခဲ့ရပေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ... သား၊ မြတ်ကိုသဘောမကျဘူးလား”

“ဟာ ... နေပါဦး မယ်မယ်ရယ်၊ ခုမှတွေ့တာ ရက်
ပိုင်းပဲရှိပါသေးတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကဲခတ်ပါရ
စေဦး ... ”

“ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲကလို မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်တာတွေ၊
ဘာတွေမဖြစ်ဘူးလား သားရဲ့”

“ဖြစ်ရအောင် မယ်မယ့်မြတ်က ဘယ်လောက်ချောလို့
လဲ၊ ဖူးငုံကမှ ချောတာနော်၊ ပုံစံလေးကလည်း ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့”

“အမလေး ... အမလေး စိတ်ကူးမလွဲလိုက်နဲ့နော်
သား၊ မယ်မယ်သဘောကျတာ မြတ်ပဲ၊ ကိုကောင်းမြတ်နဲ့ အမျိုး
တော်ချင်တာ၊ ရုပ်ချောတာတစ်ခုတည်း မကြည့်ပါနဲ့သားရယ်၊
သဘောကောင်းဖို့ နားလည်မှုရှိဖို့၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးဖို့တွေလည်း
အရေးကြီးတယ်၊ အငယ်မလေးကြည့်ရတာ မြတ်လောက် တော်
မယ်မထင်ပါဘူးကွယ် ... ”

မယ်မယ်က မြတ်မှ မြတ်နေရာ မင်းရဲညီ ဘာမှမပြောသာ
ဖြစ်နေရ၏။ ဒါတောင် နည်းနည်းတော့ မပွင့်တပွင့် ဆင်ခြေ
တက်မိသည်။

“မယ်မယ်လည်း အကဲခတ်ပါဦး၊ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မဆုံး
ဖြတ်ပါနဲ့နော်”

“သားကို မယ်မယ် ... နှစ်ယောက်တည်းက ရွေးခိုင်း
နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မြတ်ကိုပဲ ရွေးခိုင်းတာ၊ ငါ့သားစိတ်ထဲမှာ
မယ်မယ်ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် ခုထဲက အရူးမရင့်ခင် သား
စိတ်ကို မြတ်ဘက်ပုံထားလိုက်ပါ၊ ကဲ ... သား သွားနားတော့”

သူ ... မယ်မယ့်ကို ကြင်နာယုယစွာ နှိပ်နယ်ပေးပြီးမှ
ကန်တော့ပြီး အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အခန်းက အပေါ်ထပ် ထောင့်ခန်းမှာဖြစ်သည်။
ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်မှာထားပါလိမ့်။ အပေါ်ထပ်
မှာလား။ အောက်ထပ်မှာလား။

စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ သူလာတိုင်း တည်းရသည့်အောက်
ထပ်က အခန်းမှာရှိပေမည်။

သက်ပြင်း အထပ်ထပ်ချရင်း မင်းရဲညီ ကိုယ့်အခန်းမှာ
ကိုယ် ရေမိုးချိုးရ၊ အဝတ်လဲရသည်။

ညနေ ဇနာရီမှာ ညစာ စားရမည်။

“ဒေါ်ယုဒေဝီနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား ... သမီး”

သူ့မတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီပေးထားပြီး
အခန်းချင်းကလည်း အနည်းငယ်လှမ်းပေသည်။

ရဲတိုက်တစ်ခုလို ခမ်းနားကြီးကျယ်သည်မို့ အပေါ်ထပ်
ကလည်း အခန်းတွေအများအပြား။

မြတ်ထံသို့ သူမိခင် ဒေါ်သက်ထားချို ဖုန်းဆက်နေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖုန်းနဲ့ညွှန်ကြားနေခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။

“တွေ့ပြီးပြီ မေမေ ... သူတို့တိုက်ကြီးက ကောင်းလိုက်
တာမေမေရယ်၊ တကယ့်ရဲတိုက်ကြီးကျနေတာပဲ၊ ပြီး ... အိမ်
နေရင်း စိန်တွေ ဝတ်ထားလိုက်တာလည်း ညွတ်လို့၊ တော်

တော်ချမ်းသာပုံရတယ်”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့ ... သူက သမီးကိုရော သဘောကျပုံ
ပေါ်ရဲ့လား”

“ကျုပ်ပေါ်ပါတယ်၊ သမီးကို ဦးစားပေးပါတယ်၊ ဖူးငုံက
တော့ ကလေးပဲ မေမေရယ် ... သူကထားရာနေ စေရာသွားပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး ... ဒေါ်ယုဒေဝီကို ပြုစု၊ သဘော
ကျအောင်နေ၊ မင်းရဲညီကိုလည်း အပိုင်လုပ်ထား၊ ဖူးငုံကိုလျှော့
မတွက်နဲ့နော်”

“ဒါဆို ... မေမေပြောတာ သမီးက အန်တိုကိုလုပ်ကိုင်
ပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သမီးက အိမ်မှာတောင် ဘာမှမလုပ်
ဘဲ မေမေရယ် ... ”

“မေမေဆိုလိုတာက ဖူးငုံကို သမီးက ခိုင်းပေးဖို့ပါ၊ သမီး
က စေတနာအပြည့်နဲ့ ပါးစပ်က အမူအရာနဲ့ ပြပေါ့၊ ဖူးငုံကို
လုပ်ခိုင်းပေါ့ ... ဥပမာ ... ဒေါ်ယုဒေဝီ အဆင်ပြေအောင်
အလုပ်တွေလုပ်ပေးတဲ့အခါ သမီးက ... ဖူးငုံကို လုပ်ခိုင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... သမီးနားလည်ပြီမေမေ၊ စီစဉ်ညွှန်ကြားပေး
ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြင်ဦးလွင်က သာယာပါတယ်၊ သမီး
ပျော်မှာပါ၊ ဒါပဲနော် ... မင်းရဲညီနဲ့ သမီးမလွဲချော်စေနဲ့

လက်ထပ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား ... ”

“ဟုတ် ... မေမေ၊ ဒါပဲနော်၊ သမီး ... ထမင်းစားခန်းကိုသွားရဦးမယ်၊ ဖေဖေကိုလည်း သမီးက အထူးအောက်မေ့ကြောင်း ပြောလိုက်နော်”

ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး မြတ် ထမင်းစားခန်းသွားဖို့ ကိုယ့်အခန်းမှ ထွက်လိုက်သည်။

သူမကိုနေရာချပေးထားသည့်အခန်းမှာ ဝရန်တာနှင့်နီးသည်။ အထူးခန်းပေါ့။ ဖူးငုံကိုတော့ သူမနှင့်အလှမ်းကွာသည့် လှေကားနားမှအခန်းကို ပေးထား၏။

ဒါ ... ဒေါ်ယုဒေဝီရဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်မည်။ အင်းလေအစကတည်းက အန်တီသဘောတူတာ ငါနဲ့ပဲလေ။ ဖေဖေကျေးဇူးတွေ ဆပ်ချင်တာလည်းပါမည်။

မြတ် ... စဉ်းစားနေမိသည်။ မင်းရဲညီရဲ့သဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နိုင်သဖြင့် သူ မခံချင်စိတ်ပေါက်အောင် မြတ် ... စိုင်းမော်ကွန်းနှင့်တမင်တွဲပြနေခြင်းပါပင်။

အေးလေ ... ငါကလည်း မာနကြီးနေတာကိုး။ သူ့ကို အရေးတယူမရှိလို့ အရွဲ့တိုက်ပြီး ဖူးငုံနှင့်တွဲပြနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အင်း ... စိုင်းမော်ကွန်းနဲ့ဖူးငုံကတော့ သနားစရာပေါ့။ သို့သော် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလွန်ချမ်းသာသည့် မင်းရဲညီကို ရအောင်လက်ထပ်ဖို့ မြတ် ... ကြိုးစားရတော့မည်။

ပြိုင်ဘက် ...

အင်း ... ဖူးငုံကို ပြိုင်ဘက်လို့တွေးရတာတော့ အလွန်သနားစရာကောင်းသည်။

သို့သော် ... ဖူးငုံဟာ မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုသလို အေးမြချောမွေ့သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်လေးမို့ မြတ်လျှော့မတွက်ရဲပါ။

ငါ ... သူ့ကိုခေါ်လာမိတာ မှားသလား။ သူဟာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးတဲ့ ပဒိုင်းသီးမလေးပဲ။

သူ့ကိုထားခဲ့တော့လည်း ငါကအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ မွေးကတည်းက ငြိမ်းငြိမ်းနေခဲ့ရသူမို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်ဘူးလေ။

ခေါ်လာပြန်တော့လည်း သူက ချောလွန်းတော့ခက်တယ်။ အင်းလေ မေမေပြောသလို သတိနဲ့သူ့ကို ကိုင်တွယ်ရမှာပဲ။

လမ်းတစ်လျှောက် ဖြည်းညင်းစွာလမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းမှာတွေ့ရသည့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးမှာ မြတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဂုဏ်သရေရှိ အဆင့်အတန်းရှိပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်ပေါ့။ ပန်းနုရောင်
ဝမ်းဆက်လှလှလေးမှာ မေမေဆင်လိုက်သည့် စိန်ထည်ပါးပါး
လှလှလေးတွေ ဝတ်ဆင်ထားရသေး၏။

တစ်တန်းသွား စိန်ကြိုးလေးနှင့် စိန်လက်ကောက်ပျော့၊
နောက် ... စိန်နားကပ်နှင့် စိန်လက်စွပ်လှလှလေး။

ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ သူမ၏လက်ဝတ်ရတနာ
များက အသေးအဖွဲ့။ သို့သော် ... မြတ်ကို အဆင့်အတန်းရှိ
ရှိလေး လှစေသည်ပါပဲ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

ဖူးငုံ၏ အခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်တော့ ဖူးငုံ
တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ သူမအသွင်က ယောင်ချာချာ။

ဘာမှဝတ်စရာ ဟုတ်တိပတ်တိ ပါမလာသူမို့ မြတ်ပေး
ထားသည့် ဂါဝန်အဟောင်းလေး (၅)စုံကိုရှေ့ချပြီး သူမ စိတ်
ရှုပ်နေပုံပေါ်နေ၏။

“ဝတ်လေ ... တစ်ထည်ထည် ဝတ်လိုက်ပေါ့၊ နင်က
အထူးဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ ဖူးငုံရယ် ... ငါ့နောက်က ငါ့ကို
ပြုစုရမယ့်သူပဲ၊ တစ်ထည်ထည်ကောက်ဝတ်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... မမမြတ်”

မမမြတ်ပြောတာ ဟုတ်နေသည်မို့ ဖူးငုံ ဝမ်းနည်းပက်

လက်နှင့် အနက်ပွင့်ဂါဝန်လေးကို ပြီးစလွယ်ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်
လိုက်သည်။

ပြင်ဦးလွင်ဆောင်က သူမတို့လို ရန်ကုန်သူတွေအတွက်
အလွန်ချမ်းအေးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် မင်းရဲညီဝယ်ပေးသည့်ဆွယ်
တာအနီလေးကို သူမလျှော်ထားမိပြီမို့ သည်အတိုင်းပဲ ထမင်း
စားခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

မျက်နှာမှာ တာမှလိမ်းစရာမရှိသည်မို့ ဖူးငုံဘာမှမလိမ်း
ပါ။ ခါတိုင်းက မမမြတ်နှင့်ကပ်ပြီး လိမ်းရသည်။

ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်လေးကို သည်အတိုင်းပဲ
ဖြန့်ချထား၏။ ဖူးငုံ၏ရှုပ်က သဘာဝအတိုင်းပါပဲ။ သို့သော်
ဘဝအကျိုးပေးအရ ကမ္ဘာကျော် ကျောက်ဆစ်လေးဖြစ်နေရ
တာတော့ သူမတို့ သတိမထားမိပါ။

မြတ်နှင့်ဖူးငုံအတူယှဉ်တွဲပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ လျှောက်
လာခဲ့ကြရသည်။

တစ်ယောက်က အနုစိတ်ချယ်မှုန်းထားလို့ ဝင်းပနေသည့်
လက်ရာ။

တစ်ယောက်ကတော့ အကြမ်းထည်ကျောက်ဆစ်ရုပ်
လေး။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်ရဲ့လက်ရာ။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေတစ်မူနဲ့ ရတနာတစ်ပွင့်တောင်မရှိ

ပေမယ့် ဖူးငုံအားမငယ်ပါ။

စိန်ရွှေငွေတွေ ပြီးပြန်နေသည့် အသိုင်းအဝိုင်း၊ မျက်နှာမှာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်ဆင်ထားသည့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သူမကတော့ အဖြူထည်သက်သက်ပါ။

တာဝန်အရလိုက်လာနေပေးရသည်မို့ သည်မျက်နှာဖုံးတွေဟာ သူမနှင့်မဆိုင်။

လိုချင်တပ်မက်မှုတွေလည်း ဘာမှမရှိသည်မို့ ဖူးငုံ၏နှလုံးသားကတော့ အေးချမ်းနေပါ၏။

“ဟော ...”

ခမ်းနားသည့် ထမင်းစားခန်းကြီးကို ဘွားခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဖူးငုံ အလန့်တကြား ဟောလိုက်လျှင် မြတ်ကသူမ၏လက်ကို ဆိတ်လိုက်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဝိုးချပေါ်မှ စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည့် ဒေါ်ယုဒေဝီကို လှပစွာ တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။

“လာ ... လာ ... သမီး အန်တီလည်း ခုပဲအခေါ်လွှတ်တော့မလို့ပါ။ သားတို့တောင် ဆင်းမလာသေးဘူး။ သမီးအန်ကယ်လည်း မန္တလေးက ပြန်တက်မလာသေးဘူး။ သူ့ကို သမီးတို့ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ပြီးသား၊ ဖုန်းဆက်ပြီးသား”

ဝိုးချနှင့်ပေမယ့် တစ်အိမ်လုံးကို စောင့်စေအောင် စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်သေးသည့် ဒေါ်ယုဒေဝီကို မြတ်က ပြီးပြလိုက်သည်။ ဖူးငုံကတော့ ကလေးပီပီ ပင်ကိုယ်အပြုံးနွမ်းလေးနှင့်သာ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ - မြတ်တို့လည်း အန်တီအိမ်ကြီးက အရာရာလှပခမ်းနားနေတော့ လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဆင်းခဲ့တာပါ။ ထမင်းမဆာသေးပါဘူး။ အန်ကယ်ကို စောင့်ဦးမယ်လေ”

“သိပ်အချိန်နောက်ကျရင်တော့ နေပါစေတော့ကွယ်၊ ကဲထိုင် ... ထိုင်ကြ၊ သားတို့လည်း လာတော့မှာပါ။ မှန်း ... အန်တီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

သူမတို့ ထိုင်ဖို့နေရာညွှန်ပြပြီး သားဆီ ဟန်းဖုန်းနှင့်လှမ်းဆက်နေသည့် ဒေါ်ယုဒေဝီအား နေရာယူရင်းမှ သဘောကျစွာ ကြည့်မိသည်။

စိတ်ဓာတ်မကျတော့ တော်သေးတာပေါ့။ တော်တော်ထက်မြက်မည့်အမျိုးသမီးကြီးပဲ။

သည်စဉ် ... ထမင်းစားခန်းထဲသို့ မင်းရဲညိုနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းတို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်များနှင့် အပေါ်မှ ဆွယ်တာအကျားကိုယ်စီနှင့်။

သန်မာလှသည့် ကိုယ်လုံးများက ရင်အုပ်မတ်မတ်နှင့်မို့ အထူးကြည့်ကောင်းလှပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း မြတ်နှင့်ဖူးငုံကို လှမ်းကြည့်၏။
တစ်ယောက်က ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကျက်သရေရှိနေသလို
ဖူးငုံကတော့ ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးနှင့် ခပ်ကုတ်ကုတ်။

မင်းရဲညီ မနေနိုင်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့အနွေးထည်မဝတ်ကြသလဲ၊ တော်
ကြာ ... ရေပြောင်း၊ မြေပြောင်းမှာ ဖျားကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ... ပြီးတော့ ဝတ်လိုက်မယ်လေ”

ဖူးငုံကတော့ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ဦးသက်ပိုင်အချိန်မီ
ပြန်မရောက်သည်မို့ သူတို့ထမင်းစားပွဲကို စတင်လိုက်ကြသည်။
ဒေါ်ယုဒေဝီက စားပွဲထိပ်မှာ နေရာယူ၏။

“ကဲ ... ဒါ မြတ်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့
အထူးညစာပဲ။ ကိုသက်ရောက်မလာတာတော့ စိတ်မကောင်း
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီတို့အားလုံး မြတ်ကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစွာ
ကြိုဆိုတယ်နော် ... ”

ဒေါ်ယုဒေဝီ၏ စကားထဲမှာ မြတ်တစ်ယောက်တည်းကို
သာ ကြိုဆိုနေသဖြင့် မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းတို့ မျက်နှာ
မကောင်းကြ။ ဖူးငုံအတွက် အားနာနေကြသည်။

ဖူးငုံကတော့ မသိကျိုးကျွံ။ လူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲလေ။
အထူးသဖြင့် စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင်တွေ ပြီးပြန်နေသည့် လူကုတ်ထံ

တွေဟာ ပိုပြီးတော့ အဆင့်အတန်း ခွဲတတ်ကြတာပဲ။

သူမ အများကြီး ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

သည်တော့ ... ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲက ထမင်းကိုသာ
ခေါင်းငုံ့ပြီးစားနေလိုက်သည်။ ဟင်းကျတော့လည်း လက်လှမ်းမီ
ရာ ပန်းကန်ထဲမှတစ်မျိုးကိုသာထည့်ပြီး တာဝန်အရစားနေမိ
သည်။

ကျန်သူတွေက သံခင်း၊ တမန်ခင်း ထမင်းစားပွဲတွေလို
စကားတပြောပြောနှင့်စားနေကြပေမယ့် ဖူးငုံကတော့ ကလေး
နယ်။ ထမင်းသာ အမြန်ဆုံးစားပစ်လိုက်မိသည်။

စားပြီးတော့ ရေသောက်သည်။ နောက် ...

“အန်တီနဲ့မမြတ်ရှင် ... ဖူးငုံ ပန်းကလေးတွေ ကြည့်
ချင်လို့ ခြံထဲဆင်းဦးမယ်နော်” ဆိုပြီး ထမင်းစားခန်းဘေးပေါက်
မှနေပြီး ခြံထဲသို့ လစ်ခဲ့၏။

ဒေါ်ယုဒေဝီ မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး မြတ်ကိုမေးလိုက်သည်။

“ဒါ ... ကိုကောင်းရဲ့တူမမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မြတ်အတွက်
အဖော်ထည့်လိုက်တဲ့ အလုပ်သမားလား၊ ရိုင်းလိုက်တာ”

“ဖေဖေတူမပါ အန်တီ၊ ငယ်ငယ်တည်းက အမိမဲ့ခဲ့ရ
တယ်၊ နောက် ဖအေပါဆုံးလို့ မြတ်တို့ဆီရောက်လာခဲ့တယ်၊
မိဘနဲ့မကြီးပြင်းခဲ့ရတော့ လူမှုရေးမကျေဘူးပေါ့၊ သူ့အစားမြတ်

တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ ... ”

“ရပါတယ်ကွယ် ... ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ သမီး စိတ်ပေါ့ပါးစွာနေပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလိုသဘောထားပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ”

မင်းရဲညီ စိတ်မချမ်းသာသဖြင့် မျက်နှာကိုမနည်းပြင်နေရသည်။ မယ်မယ်ကလည်း အဆင့်အတန်းခွဲလိုက်တာ။ မြတ်ကိုပဦးစားပေးတယ်။

အေးလေ ... အစကတည်းက မယ်မယ်သဘောကျတာ မြတ်ပဲလေ။ ဖူးငုံက အဖော်အဖြစ် လိုက်လာရတာပါ။

သို့ပေမယ့် ဖူးငုံ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ မင်းရဲညီ ပူပင်မိသည်။ စိုင်းမော်ကွန်းလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ အန်တီဟာ သူ့ကိုကျတော့ သားတစ်ယောက်လိုချစ်နိုင်ပြီး ဖူးငုံကျတော့ ဘာလို့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားရတာလဲ။

ထမင်းပွဲက အရှိန်မပျက်။ ဟန်မပျက်ဆက်လက်လည်ပတ်နေပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ အိလည်လည်။

မယ်မယ်နှင့်မြတ်တို့သာ စိတ်ချမ်းသာနေကြသည် ထင်ပါသည်။

ထမင်းစားပြီးကြလျှင် ညှော်ခန်းသို့သွားရပြန်သည်။ ညှော်ခန်းမှာ အချို့ပွဲမျိုးစုံ၊ မုန့်မျိုးစုံက စားပွဲပေါ်မှာအသင့်။

မယ်မယ်နှင့်မြတ်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောရင်း၊ အစားစားရင်း အခွေကြည့်နေကြစဉ် စိုင်းမော်ကွန်းကို မျက်ရိပ်ပြခဲ့ပြီး မင်းရဲညီ ခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့သည်။

အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံထဲမှာ သီးပင်စားပင်အချို့နှင့်ပန်းပင်များရှိရာ ဖူးငုံကို သူချက်ချင်းရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။

ခြံနောက်ဘက်မှာ စံပယ်ရုံများ၊ ဒေလီယာရောင်စုံများ၊ ပွင့်ဖူးနေကြရာ လရောင်နှင့်များစွာ ပဏာရလှသည်။ သူမနောက်ဘက်မှာများ ရှိမလား။

ငါ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေမိပါလိမ့်၊ ငါ့ကို မေမေသဘောတူတာက မြတ်ပဲ။

သို့သော် မြတ်ကို မင်းရဲညီ လုံးဝစိတ်ဝင်စားလို့မရတာလည်း ဒုက္ခ။ မယ်မယ်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း သစ်ခြောက်ပင်ကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့မခံနိုင်။

လရောင်အောက်မှာ နှင်းအချို့၊ ခပ်ပါးပါးစီးကျနေပုံက လှပလွန်းပေမယ့် အနွေးထည်မရှိတဲ့ ကောင်မလေးအတွက်တော့ အတော် အရပ်ဆိုးမည်။

အတွေးကြောင့် မင်းရဲညီ စိတ်တွေပူသွားပြီး သူမကို အမြန်ဆုံးတွေ့အောင်ရှာမိသည်။

“ဟော ... ”

ခြံနောက်ဘက်ထောင့်မှ ကံကော်ပင်ပျိုလေးအောက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ပြီး အချမ်းဒဏ်ခံနေတာ သူမ မဟုတ်ပါလား။

သူ့အပြေးရောက်သွားတော့ မျက်ရည်ခပ်ပါးပါးစီးကျနေ သည့် ဖူးငုံကို စိတ်မချမ်းသာစွာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဖူးငုံ ... ဘာလို့ခြံထဲဆင်းနေတာလဲ၊ အအေးမိပြီး သေသွားလိမ့်မယ်၊ မယ်မယ့်အတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ကွာ၊ မယ်မယ့်ခမျာ အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်တော့ကတည်းက စိတ်တွေခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာလို့ပါ ... ”

“အိမ်ပေါ်မှာနေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့ပါရှင်... ဖူးငုံ အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့”

“ဒီလိုပဲ သူတို့တွေနဲ့ အလိုက်အထိုက်နေပေးလိုက်ပါ ကလေးရယ်၊ ဖူးငုံကို တို့နားလည်ပါတယ်၊ လာ ... ထ သွား စို့၊ အိမ်ထဲမှာကျ မချမ်းဘူးလေ၊ မီးဖိုရှိတဲ့အခန်းမှာ စကား သွားပြောကြမယ်၊ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်နော်၊ လာ လာ”

အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သူ့ချောမောပြီး ယုယစွာလက် လှမ်းလိုက်လျှင် ဖူးငုံ ကိုယ့်ဘာသာပဲထရပ်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

သူယုယတာကို မလိုချင်ပါ။ သူနှင့်ကိုယ့်ကြားမှာ နံရံအထူ ကြီးတစ်ချပ် စည်းတားနေတာ ဖူးငုံအမြဲသတိရ ရမည်။

“ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်”

မင်းရဲညီ ဖူးငုံအပေါ် နားလည်တစ်ချက် မလည်တစ် ချက်။

အေးလေ ... အားလုံးရဲ့အနှိမ်ခံဖြစ်နေရတာတော့လည်း ပုံစံကတစ်မျိုးဖြစ်နေရှာမှာပေါ့။

မီးလင်းဖိုရှိသည့်အခန်းထဲမှာ စကားတွေစုပြောကြပြီး ည
ဇနာရီခန့်မှာ အိပ်ရာဝင်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

“ခရီးပန်းနေကြတာမို့ စောစောအိပ်ကြနော်၊ နောက်နေ့
တွေမှ အန်တီတို့ စကားတွေအများကြီးပြောကြမယ်”

“မယ်မယ့်ကို သားလိုက်ပို့မယ် ... ”

ဒေါ်ယုဒေဝီကို မင်းရဲညီ ဂိုးချပေါ်တင်ပြီး တွန်းခဲ့သည်။
မြတ်နင့်ဖူးငုံ စိုင်းမော်ကွန်းတို့လည်း နောက်မှတသိကြီးလိုက်ပါ
ခဲ့ကြသည်။

ဦးသက်ပိုင်မှာ အေးချမ်းသည့် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးပါ
ပေ။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားခြင်းလည်းမရှိ။ မြတ်နင့်ဖူးငုံကို အတူ
တူပင်ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီပြောထားလို့ မြတ်ကို သားအတွက်ရည်စူး

ထားသည်ဆိုတာသိသော်လည်း ဦးသက်ပိုင်အသွင်က မထူးခြား။

မြတ်ကို အရမ်းချွေးမတော်ချင်သည့်ပုံမထွက်ပေ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်ပြီး ဖြူဖြူထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနှင့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူတစ်ဦးပါပေ။

နီးဖြစ်သူက ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် လင်မယား
အခန်းခွဲအိပ်သောကြောင့်ထင်။ ဦးသက်ပိုင်နေတာက တစ်ခန်းပါ
ပေ။

လူအားလုံး ဒေါ်ယုဒေဝီကို ဂရုစိုက်နေကြသည့်အခါ
ဦးသက်ပိုင် ကျေနပ်ပုံရပါသည်။ သူပါ အခန်းထဲသို့ ခေတ္တဝင်
လိုက်ပြီးမှ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အခန်းသို့သွား၏။

“ကဲ ... ကဲ ... သွားအိပ်ကြ၊ နားကြပေတော့နော်”

ဒေါ်ယုဒေဝီထံမှ ခွင့်ပြုချက်ကြောင့် သူမတို့အားလုံး ကိုယ့်
အခန်းသို့ ကိုယ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဖူးငုံလည်း ကိုယ့်အခန်းရှိရာ လှေကားနားမှအခန်းသို့
ပြန်ခဲ့ရသည်။

စောစောက မမမြတ်အခန်းကိုမြင်ခဲ့သည်မို့ သူမအပေါ်
အဆင့်အတန်းခွဲထားသည့် ဒေါ်ယုဒေဝီ၏သဘောထားက သိ
သိသာသာ။

မမမြတ်အခန်းမှာ တကယ့်အကောင်းစား၊ အညွန့်စားတွေ

နှင့် ထိရက်စရာမရှိအောင် လှပနေသော်လည်း ဖူးငုံ၏အခန်းမှာ သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ပေးထားသည့်အဆင်ပြင် မျိုးဖြစ်သည်။

သစ်သားခုတ်တင်ပေါ်မှာ မွေ့ရာကြမ်းတစ်ထည် ခင်းပေး ထားပြီး ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် စောင်ကြမ်းထူထူတစ်ထည်မျှသာ။

ပြင်ဦးလွင်ဆောင်က အရမ်းချမ်းသလား။ ဒါပေမဲ့ တိုက် ထဲမှာတော့ လေလုံမှာပါလေ။

ယခုလည်း အရမ်းချမ်းနေပြီမို့ ဖူးငုံ ကိုယ့်ကိုပေးထားသည့် စောင်ကြမ်းကိုဖြန့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တက်ကာ ခြုံလိုက်သည်။

“အဲ ... တံခါးမပိတ်ရသေးဘူး ... ”

သူများနေရာမှာမို့ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားမှဖြစ် မည်။ အတွေးနှင့် ဖူးငုံတံခါးဆီသွားလျှင် သူ့အခန်းရှေ့သို့ ရောက် လာသည့် မင်းရဲညီကြောင့် လန့်ပြီး အော်မိသည်။

“အမလေး ... ”

“ဟာကွာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းချမ်းနေမှာစိုးလို့ ငါငယ်ငယ်က အဝတ်တွေလာပေးတာ၊ ရော့ ... ဝတ်အိပ်၊ ဟင် ... ”

ဖူးငုံအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အခန်းနှင့်အိပ်ရာ ကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲညီ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

ဒါတော့ မယ်မယ်လွန်တာပေါ့။ ဖူးငုံက အိမ်ကအလုပ် သမားမဟုတ်။ ညှော်သည်တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဟာကွာ၊ ချမ်းလို့သေရောပေါ့။ နေဦး ကိုယ် နန်းရွှေကို ပြန်ပြင်ပေးခိုင်းမယ် ... ”

“နေပါစေရှင် ... ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အရမ်းမချမ်းတတ် ပါဘူး”

ပြောပြီး ... သူပေးသည့်အဝတ်များကိုယူကာ သူမ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

မင်းရဲညီ အခန်းဝံမှာ ချီတုံချတုံ။ နန်းရွှေကိုသွားပြော လည်း မယ်မယ်ခွင့်ပြုချက်ရမှ လုပ်ပေးရမှာ။ မယ်မယ်စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာတော့ သူစိုးသည်။

“ခဏနေဦး ... ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းရဲညီကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး ဂွမ်းကပ်တစ်ထည် သွားယူလိုက်သည်။

နောက်နေ့မှ ကြည့်စီစဉ်ပေးရမှာပဲ။ လောလောဆယ် အရေးပေါ် ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ဂွမ်းကပ်တစ်ထည်သာ သူဆွဲယူခဲ့ ၏။

“ဟောဗျာ ... ”

ဖူးငုံ၏အခန်းပိတ်သွားပြီမို့မင်းရဲညီတံခါးခေါက်ရပြန်သည်။

တံခါးပွင့်လာတော့ ဖူးငုံကို သူငယ်ငယ်က ဘောင်းဘီ
ရှည်တစ်ထည်နှင့် ဆွယ်တာဝတ်ကာ၊ မြင်လိုက်ရသည်မို့ မင်းရဲ
ညီ ပြီးသွား၏။

“ရော ... ကိုယ့်ဝွမ်းကပ် ... ”

“ရပါတယ်ဆိုမှ ... ”

“မရနဲ့ ... အရမ်းချမ်းမှာ၊ မင်းလိုမြေပြန့်သူတွေ တစ်ခါ
တည်း အခဲဖြစ်သွားမှာ ... ”

“ပိုလိုက်တာ”

နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး တံခါးပိတ်သွားသဖြင့် မင်းရဲညီ ရင်ထဲ
ကြည်နူးသွားမိ၏။

ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ရင်ခုန်
သံနွေးနွေးနှင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုကို ပွေ့ပိုက်ပြီး မင်းရဲညီ ကိုယ့်
အခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ သူရင်ဖွင့်လို့မဖြစ်။

ကိုယ့်ဘာသာပဲ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မည့်အဖြစ်။

“ဖူးငုံ အန်တီအတွက် သနပ်ခါးသွေး၊ မွတ်မွတ်လေးသွေး
နော်၊ အရမ်းကြီး အားမပိုက်နဲ့ ... ဖြည်းဖြည်းသာသာသွေး”

ဒါက မနက် ... ဒေါ်ယုဒေဝီ အိပ်ရာမှထသည့်အချိန်မှာ
မြတ်နှင့်ဖူးငုံ၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ ခါတိုင်းက အိမ်အလုပ်သမား
များ သင့်တော်သလို လုပ်ပေးနေပေမယ့် ယခုအခါ မြတ်က
ဒေါ်ယုဒေဝီ၏ တာဝန်များကို ယူလိုက်သည်။

သူက စိစဉ်ညွှန်ကြားသူဖြစ်ပြီး - ဖူငုံကတော့ လက်တွေ့
လုပ်ဆောင်ရသူ။

သည်နေ့မနက် မြတ်က ဒေါ်ယုဒေဝီမျက်နှာသစ်၊ သွား
တိုက်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝိုးချဲကို တွန်းပို့
စေပြီး ... လိုအပ်တာလုပ်ကိုင်ပေးစေသူမှာ ဖူးငုံဖြစ်သည်။

သူကတော့ ရေချိုးခန်းအဝမှာ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြိုနေ

ကျော့ကျော့ကလေးစောင့်နေ...ညပ်ပင်။

ဖူးငုံ ကြည်ဖြူစွာ လုပ်ပေးပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဟာ မြတ်ရဲ့အရိပ်မှာခိုနေရသူ မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်ယုဒေဝီ သူမအပေါ် ဘယ်လိုပင်အဆင့်အတန်းခွဲခွဲ ဖူးငုံ စေတနာအပြည့် နှင့်လုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ... ရေချိုးချိန်က ဘယ်အချိန်လဲဟင်”

“အို ... ငါနေ့တိုင်း ရေမချိုးပါဘူး။ ၂ရက်တစ်ခါ ၃ရက်တစ်ခါလောက်ပဲ ချိုးတယ်”

“ဒါဆို ... ရေပတ်တိုက်ပေးရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့အေ ဒါအပိုတွေပါ။ ရေရက်ခြား ချိုးလည်း ပြီးတာပဲ”

ဖူးငုံ ဒေါ်ယုဒေဝီ ဘာကြောင့် အကောင်းမမြင်ပါလိမ့်။ သူမကိုဆို စကားအကောင်းမပြော။

မမမြတ်နှင့်ကျတော့ စကားတွေပြောလိုက်တာဖြူးလို့။ ဖြောင့်လို့။

ဖူးငုံ နောက်ကိုစကားနည်းနည်းပြောပြီး အလုပ်များများ လုပ်တော့မည်။

ရေချိုးခန်းမှ အပြင်သို့ထွက်လာကြတော့ မြတ်က သူမကို သနပ်ခါးသွေးစေ၏။

ဖူးငုံ စေတနာနှင့်သွေးပေးပါသည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီမှာ အောက်ပိုင်းသေနေပေမယ့် ဖြူဖြူလှလှ အမျိုးသမီးမို့ အမြဲလှပအောင် ပြင်ဆင်နေလေ့ရှိပါသည်။

ဖူးငုံ သွေးပေးသည့်သနပ်ခါးကို လှပစွာလိမ်းပြီး အဝတ် အစားတွေကိုလည်း အသစ်ဆုံး၊ အလှဆုံးတွေကို ရွေးချယ်ဝတ် ဆင်လေသည်။

“သမီးရောက်လာမှ စိတ်တိုင်းကျတော့တယ်၊ ခါတိုင်းက အလုပ်သမားတွေကို အော်ရ၊ ဟစ်ရနဲ့ခိုင်းရတာ အဆင်မပြေ ပါဘူး။ မယ်မယ့်ဆီမှာ အပြီးပဲနေလိုက်ပါတော့ကွယ်”

မြတ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ယုဒေဝီ အချစ်တွေဝေဖြာနေစဉ် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရသည့် ဖူးငုံမှာ ချောင်ကုတ်နေရပါ၏။

အဲ ... မကုတ်နိုင်သေးပါဘူး။ အန်တီ၏အိပ်ရာကိုသိမ်း ဆည်းပေးဖို့ အခန်းထဲမှာအလှပန်းအိုးတွေ ထိုးပေးဖို့ အခန်းရှင်း ဖို့တွေ လုပ်ပေးရဦးမည်။

စိတ်ကူးဖြင့် ဖူးငုံ အိပ်ရာကို စတင်ရှင်းလျှင် မြတ်က ဦးအောင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဖူးငုံ ... အန်တီအိပ်ရာကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး။ တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ အိပ်ရာလဲမှ အန်တီရဲ့ အခု အန်တီအိပ်ရာလဲထားကာ ကြာပြီလား ... ”

“မကြာသေးပါဘူး သမီးမြတ်ရယ်၊ မနွေကမှ ထုတ်ထားတာပါ။ မယ်မယ့်သမီးက သိပ်ပြီးစေ့စပ်တာပဲကွယ်၊ ကဲ ... လက်ဖက်ရည်ပိုင်းကိုသွားရအောင်၊ ကိုပိုင်အလုပ်မသွားခင် မှာ စရာရှိတာတွေမှာရဦးမယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာမလွယ်ဘူး သမီးရေ ... သူတို့မျက်စိထဲမှာ အမြဲလှနေမှာ၊ အလှကလည်း ဘာကြိုက်သလဲမမေးနဲ့၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့လေ၊ မယ်မယ်က မကျန်းမာတော့ သူ့စိတ်တွေ အပြင်ရောက်ကုန်ပြီလား မသိပါဘူးကွယ် ... ”

ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်တင်းထားထား ညည်းညည်းညူညူလေးနှင့် မျက်နှာညှိုးသွားသည့် ဒေါ်ယုဒေဝီကိုကြည့်ပြီး ဖူးငုံသနားမိလိုက်သည်။

အန်တီခမျာ စိတ်တွေ ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေရရှာပါလား။ ယောက်ျားကို စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့စိတ်တွေ မတည်ငြိမ်ရှာတာပါ။ သူလုပ်ချင်တာလုပ်ပါစေ။ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ။ ငါသည်းခံပါ့မယ်။

မြတ်ကတော့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ဒေါ်ယုဒေဝီကိုနှစ်သိမ့်ပြီး ဖူးငုံကိုလည်း လှမ်းခိုင်းလိုက်သေး၏။

“အန်ကယ်က အန်တီကို အရမ်းချစ်ပုံပေါ်ပါတယ်အန်တီရယ် ... ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကဲ ... အခု ဘယ်

သူ့ကိုမေးမေး အန်တီလှနေတာပဲ၊ နုနေတာပဲ၊ ငြင်းလို့မရပါဘူးနော် ... ဖူးငုံရေ ... အန်တီကို တွန်းခဲ့ပါကွယ်၊ မမကရှေ့ကထိန်းမယ် ... ”

“ဟုတ် ... ”

အန်တီနောက်မှ ဂျိုးချဲတွန်းပြီး ဖူးငုံ ထမင်းစားခန်းသို့လိုက်ပို့ရသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ လူစုံ၊ တက်စုံတွေ့ရ၏။

ယောက်ျားသုံးယောက်ပေါ့။

ဦးသက်ပိုင်၊ မင်းရဲညီနှင့် စိုင်းမော်ကွန်း။

အားလုံးရှင်းသန့်ပြီး ချောမောခန့်သည်နေကြသည်။ သူတို့ကလည်း ဝင်လာသည့် မိန်းမသုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဖိတ်ခေါ်ကြပါသည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့်မြတ်ကတော့ အဆင်အပြင်တွေကြောင့် ပိုမိုလင်းလက်လှပနေကြသယောင်။

ဥပမာ မြတ်ကိုထဲက နှင်းဆီတွေပေါ့။ ဖူးငုံခမျာမှာတော့ လမ်းဘေးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ အလှဆုံးသစ်ခွပွင့်လေးနယ်။

သစ်ခွပွင့်လေးဟာ အသွေးအရောင်တွေနှင့်ဆန်းပြားလှပနေပေမယ့် လမ်းဘေးမြက်ခင်းပေါ်မှာမို့ တန်ဖိုးထားကောက်ယူသူမရှိတော့သလို။

မျက်လွှာလေးချပြီး သူမကတော့ အန်တီဂိုးချဲ့ကိုသာ ဂရုတစိုက်နှင့် တွန်းဝင်လာခဲ့၏။

“လာ ... လာ မယ်မယ် ... အိပ်နေတုန်းလားလို့ပါ”

မင်းရဲညီက သူမယ်မယ်ကိုကြိုဆိုပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြောင်းပေးတော့ ဖူးငုံကိုကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ... ဒေါ်ယုဒေဝီနုတ်မှ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ချီးကျူးသူကတော့ မြတ်ပါပင်။

“ကိုရေ ... သမီးလေးမြတ်ရောက်လာတာ ဒေဝီအတွက် ဘုရားမတာပါပဲရှင်၊ ဒေဝီ အခုပျော်နေတယ်သိလား၊ မြတ်ကို အကြာကြီးဆွဲထားမှပါ ... မဖြစ်ဘူး ကိုကောင်းဆီ သမီးကိုလှမ်းတောင်းရဦးမယ်”

သူတို့ချင်း စကားတွေနှင့်ရွှန်းရွှန်းဝေနေစဉ် ဖူးငုံ နောက်ဘက်သို့ပြန်လှည့်ကာ ခြံထဲသို့ဆင်းပြီး ပန်းတွေခူးလိုက်ပါသည်။

နှင်းဆီဟာ အမွှေးဆုံးပဲ။ ဆူးရှိသည်ဖြစ်စေ၊ နှင်းဆီရောင်စုံများနှင့် နှင်းဆီအရွယ်။ ဒေလီယာပွင့်သေးလေးများကို ဖူးငုံ ခပ်များများခူးလိုက်သည်။

ကိုယ့်အဆင့်ဟာ အလုပ်သမားအဆင့်ပဲ။ ငါအလိုက်သိရမှာပေါ့။ လုပ်စရာရှိတာတွေကို တာဝန်ကျေစွာလုပ်ပေးရမယ်။

ပန်းများကိုပွေ့ပြီး သူမ ဒေါ်ယုဒေဝီ၏အခန်းသို့ တက်ခဲ့

သည်။ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့နှင့် အခန်းထဲမှာ အလှပန်းအိုးထိုးပေးဖို့ပါ။

ခပ်ပက်ပက် ပန်းအိုးတစ်လုံးကိုတွေ့ပြီးပြီမို့ ပန်းတွေအများကြီးနှင့် ဖူးငုံ ပန်းအိုးထိုးလိုက်သည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီ၏အခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ထိုပန်းအိုးက လှပစွာ နေရာယူတော့ တစ်ခန်းလုံးသို့ မွှေးပျံ့လင်းချင်းသွားလေ၏။

ပန်းအိုးလေးကို စိတ်ချမ်းသာစွာကြည့်ငေးပြီးမှ ဖူးငုံ ဒေါ်ယုဒေဝီ၏အခန်းကို လှပသပ်ရပ်အောင် ရှင်းလင်းထားသိုပေးလိုက်သည်။

အန်တီမှာ အလုပ်သမားတွေများစွာရှိပေမယ့် မျက်စိမမြင်တတ်လို့၊ လှအောင်မထားသိုတတ်တာဖြစ်ပေမည်။

ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ်ယာလို စေတနာထားပြီး လူမမာ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူမ အပင်ပန်းခံပြီး ရှင်းလင်းပေးနေလိုက်သည်မှာ အချိန် ဘယ်လောက်ပင်ကြာပြီ မသိတော့။

အခန်းဝမှ အပြစ်တင်သံတစ်ခုကြောင့်သာ ဖူးငုံ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။

“အမလေး ... ဖူးငုံရယ်၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သူဌေးအခန်းဆိုတာ အရမ်းမဝင်ရဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေပျောက်ကုန်ရင် မခက်ပါလား၊ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင်ခိုးတယ်တဲ့နော်၊ အန်တီလက်ဝတ်ရတနာတွေကိုမြင်ပြီး နင့်စိတ်တွေ

ယိမ်းယိုင်ကုန်ရင် ဖေဖေတို့မျက်နှာပျက်၊ အခင်မင်ပျက်ကုန်ပါဦးမယ်”

မမမြတ်၏စကားကြောင့် ဖူးငုံ အံ့အားတသင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့် နောက်မှ မင်းရဲညို၊ စိုင်းမော်ကွန်းတို့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီကလည်း ခပ်တည်တည်။ အခန်းကို သဘောကျပုံပေါ်သော်လည်း သူက ရတနာတွေကိုပစ်စလက်ခတ်ထားတတ်သူမို့ ဖူးငုံဝင်တာမကြိုက်သည့်ပုံ။

“ခုတင်ခေါင်းရင်းက စားပွဲပေါ်မှာလား၊ အံ့ဆွဲထဲမှာလား၊ ညက မယ်မယ် ... ချွတ်ထားတဲ့စိန်တွေ၊ သားသွားယူပြီး ဗီရိယထည့်၊ သော့ခတ်လိုက် ... ”

ဖူးငုံကို မယုံမကြည်သံတွေများနေလျှင် မင်းရဲညိုနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းမှာ အားနာနေကြပြီး ဖူးငုံကတော့ မျက်ရည်ဝဲရသည်။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲလေ။ သူဌေးအခန်းဆိုတာ ရမ်းဝင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

ငါ့စေတနာတွေများသွားတယ်။ ငါဆင်ခြင်ရမယ်။

ခေါင်းလေးငုံပြီး ဖူးငုံနောက်သို့ ရှိသွားဆဲ မင်းရဲညိုကတော့ သူမယ်မယ်ကိုအပြစ်တင်ရင်း ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပေးရသည်။

“မယ်မယ်ကလည်းလေ ... ပစ္စည်းတွေ အဲလို ပစ်စ

လက်ခတ်ထားတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အိမ်မှာအလုပ်သမားတွေလည်းရှိတယ်၊ တစ်ခုခုပျောက်ရင် ညှော်သည်တွေအားနာစရာ၊ ပြီး ... မယ်မယ့်အခန်းဟာ အမြဲဟောင်းလောင်းထားတာ”

“ဘယ်တုန်းက ပျောက်ဖူးလို့လဲသားရယ်၊ ကဲပါ ... သားတို့သွားစရာရှိတာ သွားပါတော့၊ နားညည်းတယ်၊ မယ်မယ့်ဘာသာ ခြံထဲဆင်းပြီး မြတ်တို့နဲ့ စကားစမြည်ပြောမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... မယ်မယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

မင်းရဲညိုနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းတို့ ဒေါ်ယုဒေဝီကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားနှင့်ထွက်သွားကြလေမှ သူမတို့လည်း ခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။

BURMESE
CLASSIC

“ဖူးငုံဘဝကလည်း ရင်မောစရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊
မြတ်ကလည်း လူလည်ကျလွန်းတယ်၊ ငါတော့ မြတ်ကိုလုံးဝ
စိတ်ကုန်တယ်”

စိုင်းမော်ကွန်းတို့တိုက်ကလေးကသေးသေးလေးနှင့်ချစ်စရာ
ကောင်းလှသည်။

သီးပင်၊ စားပင်တို့နှင့် လှပနေသည့် ခြံထဲမှာ စားပွဲ၊
ကုလားထိုင်လေးများနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေကြ၏။

ဦးလေးကတော့ ခြံထဲသို့ သွားပေပြီ။

“ဒါကတော့ မြတ်တို့ အန်တီတို့ဆိုတာ သူဌေးကတော်
လုပ်မယ့်အိမ်ရှင်မတွေလေ၊ သူတို့တာဝန်က အလုပ်သမားတွေ
ကို စီစဉ်ညွှန်ကြားဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တိုင်ဘယ်လုပ်မလဲ
ကွာ”

စိုင်းမော်ကွန်းပြောတာ လက်ခံနိုင်ပေမယ့် အလုပ်သမား
မဟုတ်သည့် ညီမအချင်းချင်းကို လူလည်လုပ်နေတာ မင်းရဲ့ညီ
မခံနိုင်ပါ။ စိုင်းမော်ကွန်းက မြတ်ဘက် ခပ်ပါပါမို့ သူ့ဘာမှဆက်
မပြောချင်တော့။

သူ့ကိုလိုက်ပို့ပြီးပြီမို့ အိမ်ပြန်ဖို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
သည်။

“သွားမယ်ကွာ၊ မင်းလည်းအိမ်ဘက်ကို ဖြတ်မထားနဲ့ဦး၊
သူတို့ကို ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ပို့ပေးရဦးမယ်လေ”

“အေးပါ ... လာမှာပေါ့၊ မင်းဆီတစ်နေ့မလာရရင်
မနေနိုင်ပါဘူးကွာ ... ဟဲ ဟဲ ... ”

စိုင်းမော်ကွန်း မချိုမချင်ရပ်နှင့် သူ့ကိုနောက်လျှင် ညီအစ်
ကိုအရင်းနယ် ချစ်ခင်ရသည့် မော်ကွန်းကို သူ့အလန့်တကြား
ကြည့်မိ၏။

ဘုရားရေ ... ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက် လက်ရုံးချင်းပါ ယှဉ်နေရဦးမှာလား။

“မော်ကွန်း ... မင်းနဲ့ငါ စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူးနော်၊
အကြိုက်ချင်းတူလို့ မဖြစ်ဘူး”

“စိတ်ချ ... မင်းနဲ့ငါ အကြိုက်ချင်းမတူပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းချစ်နေတာ ဘယ်သူလဲ ရှင်းရှင်းဖြေ”

မင်းရဲညီ၏မေးခွန်းကို စိုင်းမော်ကွန်း ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေရာ မင်းရဲညီ မရအာရမေးလေ၏။

“ယောက်ျားပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရဲမှပေါ့”

“ဒါဆို ... ကိုညီ ဘယ်သူ့ကိုချစ်နေတာလဲ၊ အရင်ပြောလေ”

“မပြောရဲစရာမရှိပါဘူး၊ ငါချစ်နေတာ ဖူးဝံ့ပဲ... ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ မြတ်သဘောကလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူးကွာ၊ အရမ်းညစ်တယ်”

“ယောက်ျားပဲ ... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်ကြိုးစားပေါ့၊ ငါချစ်နေတာမြတ်မို့ ကိုညီနဲ့တော့ ထိပ်တိုက်တိုးစရာမရှိပါဘူးနော်”

“အင်း ... မယ်မယ်ကလည်းရှိသေးတော့ မင်းလိမ္မာပါးနပ်ဖို့တော့လိုမယ်၊ မြတ်စိတ်ကို ငါမကြိုက်ဘူးကွာ၊ လှေနံနစ်ဖက်နင်းချင်တဲ့စိတ်ကြီး”

မြတ်ကိုထံတော့ စိုင်းမော်ကွန်း မနေသာ။

“ဒါကတော့ကိုညီရယ် ... မိန်းကလေးဆိုတော့၊ ကဲပါ ကိုညီပြန် ... ငါ ခြံထဲလိုက်သွားဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

မင်းရဲညီ၏ကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီး စိုင်းမော်

ကွန်း ရင်ထဲနှင့်ကျန်ခဲ့ရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ မြတ်ကို ချစ်မြတ်နိုးမိပေပြီ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ညင်သာသည့်အကြည့်တွေကို သူစွဲလမ်းမိပြီ။ မြတ်အတွက် မြင်းမိုရ်တောင်ကိုတောင် သူခုန်ဖို့အသင့်။

BURMESE
CLASSIC
COM

တစ်နေ့လုံး မြတ်က ပါးစပ်မှစိစဉ်ညွှန်ကြားပြီး ဖူးငုံက လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ပေးရသည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီကို သည်နေ့ ... ရေချိုးပေးရသည်။ အောက်ပိုင်းသေနေသူမို့ ဦးချဲ့ကိုရေချိုးခန်းထဲထိအောင် တွန်းရပြီး ရေပူ၊ ရေအေးစပ်ထားသည့် ရေချိုးကန်ထဲသို့ ဖူးငုံနှင့်အလုပ်သမား တစ်ယောက်တို့က ချိုးထည့်ပေးရသည်။

မြတ်က အရာရာ သူပဲစေတနာရှိသယောင်လက်ညှိုးညွှန် ခိုင်းစေရင်း အပြစ်ကလည်း ရှာသေးသည်။

အရင်က မမမြတ် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အခု ဘာတွေဖြစ် နေပါလိမ့်။

“ဖူးငုံ ... ရေကနွေးရဲ့လား။ တော်ကြာ အန်တီအအေး ပတ်နေဦးမယ်၊ နင်ဟာလေ ... နည်းနည်းမှ စိတ်မချရဘူး။

အလုပ်လုပ်တာ စေတနာမပါဘူး”

“ဖူးငုံ ... ဆပ်ပြာနဲ့ သေသေချာချာတွန်းပါဟဲ့၊ အန်တီ ခမျာ ၃-၄ရက်မှ တစ်ခါရေချိုးရတာ”

“ဖူးငုံ ... ခေါင်းလျှော်တာ ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းပွတ် လေ၊ အန်တီအရေပြားတွေက နုနုလေးရယ်၊ မွေးကတည်းက ရွှေဖွန်းကိုက်ပြီး မွေးလာရတာ ... ”

ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်လို တစာစာအော်ဟစ် ကဲသဲပြ နေသည့် မမမြတ်အလိုကျ ... ဖူးငုံ ဒေါ်ယုဒေဝီကို ရေချိုးပေး၊ ခေါင်းလျှော်ပေးပြီး အအေးမပတ်အောင် ရေကန်ထဲမှ ထုတ်ပေး ရပါသည်။

တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း မမမြတ်ဟာ ဖူးငုံအပေါ် ပုံချမှာ မူချ။

ရေချိုးချိန်ကြာသွားသည်မို့ ဒေါ်ယုဒေဝီ နာတွေတဖြိုးဖြိုး ချေလာခဲ့လျှင် သူမမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မမမြတ် ဖူးငုံ ကို ဆူပူလို့မဆုံးတော့ပေ။

“မြန်မြန်လုပ်ပါဆိုတဲ့ကြားက နွေးနေလို့ အခုအန်တီ အအေးပတ်နေပြီ၊ ဖူးငုံ ... နင်လုပ်လိုက်ရင် စေတနာကို မပါ ဘူး”

ဖူးငုံ ... သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အလုပ်သမား

ကောင်မလေးနှင့်အတူ အိပ်ရာသို့ အမြန်ဆုံး ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ... လျင်မြန်စွာပင် ရေသုတ်၊ အဝတ်လဲ၊ ရေနွေးအိတ်ကပ်၊ စောင်ခြုံနှင့် ဖယ်ဆက်သလို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်သည်။

ဒါတောင် မြတ်ထံမှ မြည်တွန်တောက်တီးသံ ဆရာလုပ်သံတွေက ဆက်တိုက်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဆရာဝန်ခေါ်ဦးမှပါ။ အန်တီမော့ နဂိုကမှ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၊ ဖျားရင်ခက်မယ်”

ဆရာဝန်ထံ ဂိုက်ဘုတ်မှ ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဆက်ခေါ်ရင်း မြတ် ... ပျာယာခတ် သည်းသည်းလှုပ်ပြလှုပ် အိမ်မှာ အလုပ်သမားကောင်မလေးပင် ပြီးစေ့စေ့။

ခိုးပြီးရတာပေါ့။

ဒေါ်ယုဒေဝီကတော့ ချွေးမလောင်း၏ ရွှေသည်းကြွနေပုံကို ဝိတိတွေဖြာရင်း ဖူးငုံပြုစုပေးနေတာတွေကို မိန့်မိန့်ကြီးခံယူနေခဲ့သည်။ နှုတ်မှလည်း မြတ်ကို ထုတ်ဖော်ချီးမွမ်းလိုက်သေး၏။

“သမီးရယ် ... မယ်မယ်က အဲလို ကိုယ့်ကိုဂရုစိုက်မယ့် ယုယမယ့် သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချင်နေတာကြာပါပြီ။ သားနဲ့

ယောက်ျားက အားမကိုးရပါဘူးကွယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးနဲ့သားကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးမှပဲ”

မကြာမီ မိသားစု ဆရာဝန်ကြွလာပြီး ဒေါ်ယုဒေဝီအတွက် လိုအပ်သည်များကို ပြုစုကုသသွားလေ၏။

ဒေါ်ယုဒေဝီ အနည်းငယ်ဖျားမလိုလိုဖြစ်သွားသည့်အတွက် မြတ် ... မျက်နှာကောင်းရလိုက်ပြီး ဖူးငုံကတော့ ဖတ်ဖတ်မောအောင် ပင်ပန်းခဲ့ရလေသည်။

ရေချိုးပြီး ဘာတွေဝတ်ရပါမလဲဟု ဖူးငုံ တွေခနဲစဉ်းစားမိ၏။ မမမြတ် ပေးထားသည့် ဂါဝန်တွေမှာ ပြင်ဦးလွင် ရာသီဥတုနှင့်မသင့်တော်။

ညက မင်းရဲညီပေးထားသည့်အဝတ်များကို သူမကိုင်ကြည့်မိသည်။ အေးမြသည့် ရာသီဥတုနှင့် ချင့်လျော်သည့် အဝတ်အစားများပါပဲ။

သက္ကလပ်ဘောင်းဘီ၊ ဂွမ်းဘောင်းဘီများနှင့်ရှပ်လက်ရှည်တီရှပ်လက်ရှည်၊ နောက်ခေါင်းစွပ်ပါသည့် ဂျင်းဂျာကင်။ ဆွယ်တာတွေ။

ဖူးငုံ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သက္ကလပ်အညိုကွက် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်နှင့် ဆွယ်တာအဝါကျားလေးကို ဝတ်လိုက်သည်။

တကယ်ပါပဲ။ သူမနှင့်ကွက်တိ အဝတ်အစားများဟာ သူဘယ်အရွယ်က ဝတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ဘာပဲပြောပြော နွေးလည်းနွေး၊ လုံခြုံမှုလည်းရှိသည့်အပြင် ဖူးငုံအရမ်းလှပခေတ်မီသွားတော့သည်။

မမမြတ် ... ဘာပြောဦးမလဲ။ အရင်ကဖြူစင်သယောင်ထင်ရသည့် မမမြတ်သည် ယခုကျ ဝံပုလွေနှင့်သိုးငယ်လို ဖူးငုံအပေါ် အပြစ်ရှာတတ်လှပေသည်။

အစက ဒေါ်ယုဒေဝီ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ဘယ်သူလုပ်ပေးသည်မသိပေမယ့် ယခုကျ ... မြတ်က တာဝန်ယူလိုက်ပြီး ဖူးငုံက လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရပါတော့သည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီကို လုပ်ကိုင်ပေးရတာ ပင်ပန်းတယ်မထင်ပေမယ့် မြတ်နှင့်ဒေါ်ယုဒေဝီတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူမစိတ်ပင်ပန်းရသည်။

တစ်နေ့လုံးလုပ်ကိုင်ပေးပြီး ညနေစောင်း မြတ်ရေချိုးချိန်ကျမှ ဖူးငုံလည်း ရေချိုးခွင့်ရခဲ့သည်။

ကိုယ့်အစန်းနှင့်ဆက်ပြီး ရေချိုးခန်းပါရှိသည်မို့ ဖူးငုံ ရေကို ခပ်မြန်မြန်ချိုးရသည်။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းကို မတွေ့ရ။ သူမယ်မယ်ထံသို့ ဖုန်းဆက်တာသာ မြင်နေရသည်။

မျက်နှာ လိမ်းစရာမရှိသည့်မို့ ခေါင်းပြီးပြီးသည်နှင့် သူမ၏ အလှပြင်မှုကိစ္စက ပြီးပေပြီ။

သူမ၏အခန်းက လှေကားနားမှ ထောင့်ခန်းဖြစ်သဖြင့် ခြံနောက်ဘက်သို့ ငေးရော်ကြည့်မိရာ လှပသည့်ပန်းများပွင့်ဖူး နေကြသည်ကို ဖူးငုံရင်အေးစဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ပန်းလေးတို့ရယ်။

မင်းတို့ဘဝက ငါ့ထက်သာတယ်။

မင်းတို့က ကိုယ့်အဆင်း၊ ကိုယ့်ရနံ့နဲ့ လောကကို အလှ ဆင်နိုင်ကြတယ်။

လူသားတွေရဲ့စိတ်နှလုံးကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေနိုင်တယ်။

ငါ့ဘဝကတော့ ယောင်ချာချာ။ အူကြောင်ကြောင်ပါပဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အကျိုးမပြုနိုင်ဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့အရိပ် မှာ မှီခိုပြီး သူတစ်ပါးလက်ညှိုးညွှန်သလို ကပြနေရတယ်။

အေးလေ ... ဘွဲ့လေးတစ်ခုရပြီးရင်တော့ ဒီလိုပဲ ငါ လည်း အလုပ်တစ်ခုလုပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင် ရမယ်။

သုညကစပြီး ထူထောင်ရပါစေ။

သူတစ်ပါးရဲ့တိုက်ပေါ်မှာ ကားစီးပြီး စိတ်အားငယ်ရ၊ သိမ်ငယ်ရတဲ့ဘဝကို အဆုံးသတ်ချင်လှပါပြီ။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်၊ လမ်းလျှောက်ပြီးလောက ထဲမှာ ဖြူစင်စွာ ဝံ့စားရှင်သန်လိုပါပြီ။

အတွေးနှင့်သူမ ငေးမောနေမိစဉ် တံခါးခေါက်သံကြောင့် တံခါးသွားဖွင့်ပေးရသည်။

အခန်းဝမှာ သူမ ဘယ်လိုမှထင်မထားသည့် မင်းရဲညီ။ လက်ထဲမှာ အထုပ်တွေနှင့်။

“ရော ... မင်းကြည့်လိုက်ရင် မျက်နှာပြောင်နဲ့၊ ဒီရာသီ ဥတုကအေးတယ်၊ မင်းမျက်နှာတွေ အက်ကွဲသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေလဲ ... ကျွန်မ ... ”

“မငြင်းနဲ့လေ ... မင်းက တို့ရဲ့ညွှန့်သည်ပဲ၊ ညွှန့်သည်ကို အိမ်ရှင်က ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့၊ ကဲပါ ... လိမ်းလိုက်ပါ”

ဖူးငုံ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ သူပေးသည့်အထုပ်တွေကို ယူလိုက်ရသည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ထွက်ခွာသွားချေ ပြီ။

ဖူးငုံ အထုပ်များကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်အိတ်က မိတ်ကပ်အရည်ပုလင်း၊ အောက်ခံကရင်(မ်)၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ နောက် အလှပြင်ပစ္စည်းမျိုးစုံ။

ဖူးငုံ သေချာမသိပေမယ့် အားလုံးဟာ အကောင်းစား တွေဖြစ်သည်။ ဈေးကြီးမှာပေါ့။ သူ ဘယ်သူမေးပြီး ဝယ်လာခဲ့ပါ လိမ့်။

စုံနေအောင်လျှောက်မလိမ်းပေမယ့် အောက်ခံကရင်(မ်) တစ်ခုနှင့်မိတ်ကပ်ရည်ကို ခပ်ပါးပါးလူးလိုက်သည်။ နောက် နှုတ်ခမ်းကွဲသက်သာအောင် အဆီပါသည့် နှုတ်ခမ်းနီအရောင် ဖျော့ဖျော့တစ်ခု ဆိုးလိုက်သည်။

အရောင်စိုလက်နေရုံပါပဲ။ ဖျော့လွန်းလို့ ကိုယ်နှုတ်ခမ်း နီတာတောင် ဖုံးသွား၏။ ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေး။

နောက်တစ်အိတ်ဖွင့်ကြည့်တော့ အနွေးထည်လှလှလေး တစ်ထည်။ လည်ပင်းက သားမွေးနှင့်။ အဝါရောင်လေး လှ လွန်းလို့ ဖူးငုံ ရင်သပ်ရှုမော။

နောက် ... တစ်အိတ်ထဲမှာတော့ အဝါနုရောင်ဝတ်စုံ အိအိလေးတစ်စုံ။

ဟာ ... ဘာသဘောတွေနဲ့ ဝယ်ပေးနေတာလဲ။ ငါ့ကို ဒါတွေနဲ့ဖြားယောင်းနေတာလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

အိတ်တွေကို ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ခဲ့ပြီး ဖူးငုံ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ဒေါ်ယုဒေဝီရှိရာ အခန်းသို့ လာခဲ့လျှင် လမ်းမှာ မမမြတ်နှင့် အရင်တွေ့ရသည်။

“ဟင် ... ”

သူမ၏အသွေးအမွှေးနှင့် အပြင်အဆင်ကိုကြည့်ပြီး မြတ် သော်တာချို မျက်နှာပျက်သွားလိုက်တာ ကွက်ခနဲ။

“နင် ... နင် ဒီအဝတ်တွေ ဘယ်ကရတာလဲ၊ ကြည့်

စမ်း သရုပ်ကိုပျက်နေတာပဲ”

ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ ကော်ဖီရောင်လှလှလေးက လည်ပင်း ဟိုက်လွန်းသလို စကတ်ကလည်း ပါးပါးလေးဝတ်ထားသူက လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ထားသည့် ဖူးငုံကို သရုပ်ပျက်သည်ဆိုပြီး မဲ့ရွဲ့ နေတော့ ဖူးငုံ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

မမမြတ်ဟာ ဖူးငုံရဲ့ငယ်နိုင်။

“ပြောလေ ... နင် ဒီအဝတ်တွေ ဘယ်ကရတာလဲ”

“မမမြတ် ... ”

“နင် ငါ့ကိုမအော်ပါနဲ့၊ နင်ကိုငါတာဝန်ယူထားရတာ၊ အရာအားလုံး ငါနဲ့သက်ဆိုင်တယ်၊ ပြော ... ဒီအင်္ကျီတွေကို ဘယ်ကရတာလဲ”

ဖူးငုံ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောလျှင်ရော မမမြတ် စိတ်ဆိုးမှာလား။ ဒီပြင်ဦးလွင်ကိုရောက်မှ မမမြတ်၏ စိတ်သဘောထားများသည် မှော်မျက်စဉ်းခတ်ခံရသည့် ရှိတ်စဝီး ယား၏ဇာတ်လိုက်များလို ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဖူးငုံ အကျပ်ရိုက်နေစဉ် သူမတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ မင်းရဲ ညီရောက်လာ၏။

“ပြဿနာမဟုတ်တာ ပြဿနာမလုပ်ပါနဲ့မြတ်၊ တကယ် ဆို ဖူးငုံက မြတ်အတွက် ကူညီပံ့ပိုးရအောင် လိုက်လာမိတဲ့

အဖြည့်ခံလူသားသက်သက်ပါ။ သူ့အတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မပါပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြတ်က စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ။ သူက ချို့တဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ လိုချင်လောဘတွေနဲ့ တစ်ခုခုအမဲစက် ထင် ... ”

“တော် ... တော် ... မြတ်၊ ကိုယ့်ညီမကိုယ် ဘာလို့ ဒီလောက်အထင်သေးရတာလဲ၊ မြတ်တို့ဆီမှာရော သူ ဘာ တစ်ခုခုအမဲစက်ထင်ခဲ့လို့လဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ ... ရှင်ယုံကြည်ရင်ပြီးတာပဲ”

မျက်နှာလှလှကိုမော့ကာ ဒေါ်ယုဒေဝီအခန်းထဲဝင်သွား သည့်မြတ်ကိုကြည့်ပြီး ဖူးငုံ ကြောက်ရွံ့သွားသလို မင်းရဲညီလည်း စိတ်ပျက်ရသည်။

“ကျွန်မတော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီအဝတ်တွေပြန်ယူပါ ကိုမင်းရဲညီ”

“တို့နဲ့မှမတော်တော့ဘဲ၊ အလကား ပြဿနာရှာတဲ့မိန်းမ၊ သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ရှင် ... ”

မင်းရဲညီ လှေကားမှ လျင်မြန်စွာဆင်းသွား၏။ ဖူးငုံ မဝံ့ မရဲနှင့် ဒေါ်ယုဒေဝီအခန်းသို့ ဝင်ရသည်။

သည်တစ်ခါ ... မြတ်ကိုယ်တိုင် ဂျီးချဲ့ကို တွန်းလျှက်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာတွေ တည်တင်းနေတော့ ဖူးငုံ နေစံရာမရှိ။

သူတို့နောက်မှသာ ခပ်ရွံ့ရွံ့လိုက်ရ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲ မှာ လူစုံနေပေပြီ။

မင်းရဲညီက သူမယ်မယ်ကိုပွေ့ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ နေရာ ချပေးသည်။ မြတ်က ဒေါ်ယုဒေဝီအနားမှာထိုင်ပြီး မင်းရဲညီက တော့ ဦးသက်ပိုင်ဘေးမှာ ထိုင်သည်။

ဖူးငုံ ကြုံရာနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူတို့နှင့်အလှမ်း ကွာသည့်နေရာ။ ဟင်းခွက်များနှင့်လည်း အလှမ်းကွာသည့် နေရာ။

စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းပိုင်းမှာ ဖူးငုံ စကားတစ်ခွန်း မျှပြောစရာမရှိ။ ထမင်းကို ခေါင်းငုံ့စားနေမိ၏။

သူမ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးလာမှ ဖူးငုံ ခေါင်းမောကြည့်၊ အံ့သြနေလျှင် မမမြတ်က ‘ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီ ချုံထွင်တာ’ ဟူသည့်အကြည့်နှင့်။

“တော်ပါပြီရှင် ... ”

နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဟင်းများကို ဖူးငုံ လက်ကာ တားဆီးရင်း အားလုံးကို ခိုးကြည့်မိတော့ အားလုံး၏မျက်လုံး များက ဖူးငုံထံမှာ။

မင်းရဲညီကတော့ စကားတပြောပြောနှင့်။

“မယ်မယ်လည်း ဒီရက်ပိုင်း လန်းလာတယ်”

“အမလေး သားရယ် ... မင်းတို့ခေတ်စကား ‘လန်း’ တာကြီးတော့ မယ်မယ့်ကို မသုံးပါနဲ့ မင်းဘဘကိုပဲသုံးပါ”

ဒေါ်ယုဒေဝီစကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြပေမယ့် ဖူးငုံ မရယ်မိ။ ရင်ထဲမှာငိုချင်နေမိသလို။

“ရပါတယ် သားရယ် ... ဖေဖေက ခေတ်မီပါတယ်၊ အမြဲလန်းနေတာပဲ”

“ကဲပါ ... သားပြောချင်တာ ဆက်ပြော ... ”

“ဒီလိုပါ မယ်မယ် ... မြတ်တို့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ပို့ပေးမလား လို့”

“ကောင်းတာပေါ့ ... သွားပါ။ ပို့ပါ သားရယ်၊ ရောက်တာ ၃ရက်ရှိမှပဲ။ စိုင်းမော်ကွန်းလည်း ခေါ်လေ၊ မနက်ဖြန်ပို့ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ် ... ဒါဆို မနက်ဖြန် မနက်အတွက် စီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ပစ်ကနစ်သဘောမျိုး၊ အစားအသောက်၊ နေရာထိုင်ခင်းပါယူသွား၊ တစ်နေကုန်လည်း အမျိုးသားဥယျာဉ်ကျတော့ ထမင်းစားပေါ့”

“တစ်နေကုန်လည်တော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့မယ်မယ် ... တစ်နေ့ကို တစ်နေရာ၊ နှစ်နေရာပဲသွားမယ်၊ မနက်အတွက် ထမင်းစားချိန်ပြန်ရောက် မကောင်းဘူးလား ... မယ်မယ်”

“သားသဘောပဲလေ ... အဲ၊ မြတ်သဘောလည်း မေးကြည့်ပါဦး ... ”

“မြတ်တို့က ညှဉ်သည်ပဲလေ၊ အန်တီတို့ ပြုသမျှ နုရမှာပါ”

မြတ်၏အသံက ညှိုးဖျော့နေရာ ဒေါ်ယုဒေဝီ ပြာယာခတ်မျှ ကြင်နာသနားသွား၏။

“အမလေး ... သမီးရယ်၊ မယ်မယ်တို့က သမီးကို ကိုယ့်သမီးလို သဘောထားတာပါ။ ညှဉ်သည်လို သဘောမထားပါဘူးကွယ်၊ နောက် ... ဒီလိုစကားမျိုးမပြောနဲ့တော့နော်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဖြစ်တွေသည်း အချစ်တွေပြိုင်နေကြစဉ် ... ဖူးငုံ ထမင်းစားလို့ ပြီးသွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဖူးငုံအရင်ဆုံးထွက်ခဲ့၏။ သူမကို ဘယ်သူမှ အရေးတယူမေးမြန်းမနေ။ သို့သော် ဖူးငုံ ဝမ်းမနည်းပါ။

ဒါ ... သဘာဝပဲ မဟုတ်လား။

ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လေ့လာ

ကြီးက ဘယ်ဂရုစိုက်မလဲ။ မခံစားပါဘူး။

ပန်းခင်းလေးဟာ ဖူးငုံကိုဆွဲဆောင်မြဲမို့ တစ်နေကုန် မအားရသည့်သူမ ... ယခုလို အားလပ်ချိန်လေးမှာ ပန်းခင်း နားသို့ ရောက်သွား၏။

မွေးသောလှသော ပန်းလေးများအနားမှာ ဖူးငုံ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

နှင်းမှုန်လေးများနှင့်လှပနေသည့် ပြင်ဦးလွင်ညကို ခံစားနေမိစဉ် ... သူမအနားသို့ မင်းရဲညီ ရောက်လာသည်။

ဒါတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ အိမ်သားတွေမြင်လျှင် ဖူးငုံကို အထင်လွဲလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ဘာသာ ပန်းအလှ၊ ညအလှကို ခံစားနေတာတောင် မင်းရဲညီကို အယောင်ပြသည်လို့ အထင်ခံရပေမည်။

သူရောက်လာသည်နှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ဖူးငုံထွက်ခဲ့တော့သည်။ ပန်းခင်းက ခြံနောက်ဖက်မို့ ဆိတ်ကွယ်ရာ။

“နေဦး ... ဖူးငုံ၊ ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့ ... ”

“နောက်မှ ပြောပါ - ကိုမင်းရဲညီ၊ လူတွေမြင်လို့မကောင်းဘူး”

“မကောင်းရအောင် ကိုယ် ... ဖူးငုံကို ဖက်နမ်းနေလို့လား။ ကိုယ့်စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါ ... ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြော ... ”

“မြတ်ကို သတိထား - ညီအစ်မချင်းပေးမယ့် ဂျက်လက်စိပ်ရင် စိုးရိမ်ရတယ် ... ”

“အဲဒါ ... ရှင့်ကြောင့်လေ၊ ဒါကြောင့် ရှင့် ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မအနားမကပ်ပါနဲ့၊ ညီအစ်မချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူး”

“ဖူးငုံစကားပြောတာ ရင့်လှသည်လား။ ကိုယ် မင်းထက် ကြီးတယ် ... မင်းဘက်မှာ ကိုယ်အမြဲရှိနေမယ်၊ အဲဒါ ... မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ရှင် ... မှားနေပြီ၊ ရှင်ဂရုစိုက်ရမှာ မြတ်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီလာတာကိုက ရှင်နဲ့မြတ်အတွက် ... ”

“မှားတယ် ... ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊ ဖူးစာဆိုတာ ပြီးစလွယ်လုပ်ယူလို့ မရဘူး ... ”

“ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဖယ်ပါ ... ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်တော့မယ်”

ဖူးငုံ သူ့ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့လျှောက်ခဲ့လျှင် သူကနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“နားမလည်ချင်ယောင် မဆောင်နဲ့ကွာ၊ မြတ်ကို တို့သဘောမကျဘူး။ ရင်မခုန်ဘူး - သူ့စိတ်ဓာတ်ကို လုံးဝအထင် ... ”

ကြီးလို့ မရဘူး”

“ဒါ ... ရှင့်အပိုင်းလေ၊ ကျွန်မ အပိုင်းက ရှင်နဲ့အကင်း ဆုံးနေချင်တယ်”

“ဘာ ... ”

ဖြေရှင်းချက်မပေးတော့ဘဲ သူ့ရှေ့မှ ဖူးငုံထွက်ပြေးခဲ့သည်။
မင်းရဲညီတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ကျန်ခဲ့မှာပဲ။

ကောင်းတယ်။ ယေးရှုပ်ချင်တဲ့လူကြီး။

ဘယ်နှယ်။ ဟိုလိုလို ... ဒီလိုလိုနဲ့။

ယောက်ျားတွေ စကားများလုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူး။

“ကားနဲ့သွားတာထက် မြင်းလှည်းလေးကပိုပြီး ကဗျာဆန် တယ်။ မြို့အလှကိုလည်း ‘သေသေချာချာ’မြင်ရတာပေါ့။ နောက် ပြီး ... ”

“အို ... မြတ်တော့ ကားနဲ့ပဲ သွားချင်တယ်။ မြင်းလှည်း က ကြာတယ်။ အချိန်တွေ နှမြောစရာ”

နံနက်ဖက် အပြင်မထွက်ခင် မင်းရဲညီနှင့်မြတ်တို့ အချေ အတင်စကားများနေကြသည်။

စိုင်းမော်ကွန်းနှင့် ဖူးငုံကတော့ ဘေးမှကြားနေပါဒသမား တွေ။

မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းက မင်းသားများလို ချောမော လှပနေကြ၏။ ဘောင်းဘီရှည်ကိုယ်စီ၊ ဆွယ်တာလှလှကိုယ်စီ နှင့်။

မြတ်က ပန်းရောင်ဝတ်စုံလှလှလေးအပေါ် ယုန်မွှေးဆွယ်
တာပန်းရောင် ထပ်ဝတ်ထားသဖြင့် ပန်းနုရောင် ယုန်ကလေးလို
ချောမောနေ၏။

ဖူးငုံကတော့ မင်းရဲညီပေးထားသည့် သက္ကလပ်အနီကွက်
ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆွယ်တာအနီ။ အနီရောင်က နှင်းဆီအနီလို
လှပနေသည်ကြောင့် ဖူးငုံအသွင်က နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်လို အစွမ်း
ကုန်လှပနေ၏။

ဖူးငုံကိုကြည့်ပြီး မြတ်မှာ အလိုလိုစိတ်တိုနေမိသည်။ ဒီ
အဝတ်အစားတွေ သူဘယ်ကရတာလဲ။ ခေတ်မီလှချည်လား။
ပြီးတော့ ... အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေ။

ဒါ ... ဘယ်သူပေးတာလဲ။ မင်းရဲညီလား။ စိုင်းမော်ကွန်း
လား။ မြတ်ရင်ထဲ သိချင်စိတ်များက တဖွားဖွား။ သိကိုသိရမှ
ဖြစ်မယ်။

မနာလိုစိတ်တွေကြောင့် ညီအစ်မချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း
မြတ် မကြည်သာနိုင်။

သည်ကြားထဲ မင်းရဲညီက မြင်းလှည်းနှင့်သွားမည်ဆိုပြီး
စတုန့်တွေထွင်နေတော့ မြတ် အလိုလိုစိတ်တွေတိုနေသည်။

ယံခုထိ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေး။ သူတို့က အိမ်ရှင်တွေမို့
သူတို့စီစဉ်သည့်အတိုင်း လိုက်နာရမည်ပုံ။

တိုက်ရှေ့ ... ကားဘေးမှာ ၄-ယောက်သား ဒေါ်ယုဒေဝီ
စီစဉ်ပေးထားသည့် ဆွဲခြင်းကြီးဘေးချလို့။ အငြင်းအခုန်ပွားနေရ
၏။

“ကဲ ... မဲစနစ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ်။ မြင်းလှည်းနဲ့ကား
ဘယ်ဟာနဲ့သွားကြမလဲ။ တို့ကတော့ မြင်းလှည်း ... ”

ဆံပင်ကို အပေါ်သပ်တင်ပြီး မင်းရဲညီ စတင်တော့ မြတ်
က ကားဘက်မှ။

“မြတ်ကတော့ ကားနဲ့သွားမယ်။ အလကား ... စတုန့်
ထွင်ချင်နေတယ်။ ကဲ ... ကျန်တဲ့လူတွေပြော”

စိုင်းမော်ကွန်းနှင့်ဖူးငုံသို့ မြတ် ... ခတ်ဆတ်ဆတ်
လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရာ ဖူးငုံ ကိုယ့်အစ်မဘက်ကိုယ်ပါရသည်။

“ဖူးငုံလည်း ... ကား ... ”

“ငါကတော့ ... ဧည့်သည်တွေကို ဦးစားပေးတယ်။
တကယ်တော့ ... ဒီနေရာတွေတို့ရောက်ပြီးသားပါ။ ဧည့်သည်တွေ
လိုက်ဖို့တာမို့ သူတို့အလိုကျ ဖြစ်ပါစေ ... ”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ”

မြတ်က ကလေးသဖွယ် လက်ခုပ်တီးပြီး ခုန်ဆွ၊ ခုန်ဆွ
ဖြစ်သွား၏။ မင်းရဲညီ ... ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ... ကားမောင်း
သူနေရာဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။

လေးယောက်သား ကား...လေးနှင့်ထွက်ခဲ့ကြတော့ တိုက် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ ဒေါ်ယုဒေဝီ ဦးချပေါ်မှ လက်ပြကျန်ခဲ့၏။

ဪ... သေသေချာချာ တွေးတော့လည်း သနားစရာ။ အောက်ပိုင်းသေနေသည့် လူနာဆိုတာ ဘယ်မှာ လူတောတိုးလို့ ရပါတော့မလဲ။

သံညတော့ ... ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နှင့်အဆင်ပြေမည့် ချွေးမလေးကို အပူတပြင်းလိုအပ်နေတာ ... ဒေါ်ယုဒေဝီမလွန် ပါ။

“အမျိုးသားဥယျာဉ် အရင်သွားမယ်၊ ပန်းတွေကြည့်ရ အောင် ... တိဗ္ဗိထဲမှာ သိပ်လှတာပဲ”

“အပြင်မှာ ပိုတောင်လှဦးမယ်၊ ဆောင်းဦးမှာ ပန်းတွေ ပိုလှတယ်”

ကားပေါ်မှာ မြတ်နှင့်မင်းရဲညီစကားတကျက်ကျက်။ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာလို့ အစေးမကပ်ကြသည်မသိ။

ဖူးငုံနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ စကားမပြောတတ်သည့် တေမိတွေနယ်။ ဖူးငုံပြောလည်း မြတ်ရဲ့မျက်စောင်းနှင့် လွတ် မည်မဟုတ်။

ဖူးငုံ သိပ်လှ၊ သိပ်ခေတ်မီနေသည်မို့ မြတ်ကြည့်မရ။ သူက ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး ဘယ်တုန်းက တောက်ပခွင့်ရလို့လဲ။

ပြင်ဦးလွင်ရောက်မှ ဝတ်လိုက်သမျှ အပျံ့စား။

ကားနောက်ခန်းနှင့်ရှေ့ခန်းက ကပ်ကပ်လေးမို့ မြတ် ဖူးငုံ ကို ကြိတ်မေးလို့လည်းမရ။

ဟင်း ... လမ်းကျမှ မေးရမယ်။

မကြာမီ ... သူမတို့ကားလေး အမျိုးသားဥယျာဉ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ကားထားရမည့်နေရာမှာ ထားခဲ့ကြပြီး လူချည်းဆင်း လျှောက်ကြည့်ရမည်။ လေးယောက်သား ဝင်ကြေးပေးပြီး ဝင်ခဲ့ ကြတော့ ဖူးငုံက မြတ်နှင့်တွဲဖို့ပြင်ပေမယ့် မြတ်က မင်းရဲညီ လက်ကိုဆွဲပြီး ...

“နှစ်ယောက်စီခွဲထွက်လိုက်ပြီ၊ နှစ်နာရီတိတိ လျှောက် ကြည့်မယ်၊ ထွက်ပေါက်မှာဆုံမယ်၊ ဦးတဲ့လူက ထိုင်စောင့် လာ ကိုညီ ... ”

မင်းရဲညီ တွန်ခနဲဖြစ်သွားသလို စိုင်းမော်ကွန်း ချောလည်း မျက်နှာညှိုးခနဲ။

ရွှေမင်းသမီးက ပညာတွေပြနေပြီ။ မင်းရဲညီ အားမနာ တတ်ပါ။

“ဟာ ... မြတ်က မော်ကွန်းနဲ့သွား၊ သူက ဒီမှာ ဂိုက် လုပ်စားနေတာကြာပြီ၊ မြတ်သိချင်တာအားလုံး သူ့ကိုမေး၊ လာ ကိုယ်က ဟိုရွှေတန်နဲ့သွားမယ် ... သူကစွာတော့ ပျော်စရာ

ကောင်းတယ် ... ”

ဘယ်သူမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မင်းရဲ့ညီ ဖူးငုံလက်ကို ဆွဲကာ မြတ်တို့နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်။

ဖူးငုံမှာ မျက်ပြူးဆံပြာ။

“ရှင် ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ရှင်နဲ့မမြတ်တို့ရမှာ၊ ကျွန်မကို ကြားထဲက တရားခံလုပ်တာလား ... ”

“မကြောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ... မြတ်ကို မယူပါဘူး၊ လုံးဝပဲ ... ”

“ရှင်ကသာ လုံးဝနော်၊ အန်တီကတော့ ... ဖြစ်နိုင်ရင် ရင်ဘတ်ထဲခွဲထည့်ထားမယ့်ပုံပဲ ... ”

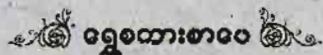
“ဘာလဲ မင်းက ... မနာလိုဘူးလား ... ”

ဖူးငုံ လက်ကို ယုယစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး သူက ပန်းဥယျာဉ်ထဲ သက်သောင့်သက်သာ လျှောက်ကြည့်နေပေမယ့် ဖူးငုံ စိတ်မချမ်းသာ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှာလဲ။ မမြတ်နှင့် အန်တီထားကတော့ ဖူးငုံကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်မှာပဲ။

ရန်ကုန်မှထွက်ကတည်းက မှာလိုက်ပြီးသား မဟုတ်လား။

“အစ်မနဲ့စေ့စပ်မယ့်လူကို ကြားဝင်လုလို့ကတော့ နင့်ကို

သတ်ပြီးမှ ထောင်ထဲဝင်မယ်”တဲ့။

အန်တီထားစကားကို ကြားယောင်မိတော့ ... ဖူးငုံ သူ ဆွဲထားသည့်လက်ကို အလန့်တကြား ပြန်ရုန်းမိသည်။ သူက မလွှတ်သည့်အပြင် ပခုံးကိုပင် ဖက်လိုက်သေး၏။

ပန်းခြံထဲမှာလည်း အတွဲတွေအများကြီး ချုံခိုထိုင်တာမျိုး တော့မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ လက်ချင်းတွဲ၊ ပခုံးချင်းဖက်ပြီး လျှောက်ကြည့်နေသူတွေ။ နောက် ... ချမ်းသည့်ဒေသမို့လား၊ တရုတ်တွေ၊ တိုင်းရင်းသားတွေများလို့လားမသိ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက ဘောင်းဘီတိုနှင့်စကတ်တွေ။ နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ ကျနေ၏။

“အာ ... ဖယ်စမ်းပါ ... ဦးလေးရာ”

“ဘာ ... ”

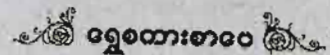
ဖူးငုံ ... သူ့လက်ကိုတွန်းထုတ်။ ဆွဲဖယ်နေရသည်မှာ ချွေးတွေပင် ပြန်လာ၏။

“ကျွန်မကို ... မတွဲနဲ့၊ ရိုးရိုးသွား ... ”

“တောသူမ ... ချစ်လို့တွဲတာပဲ၊ အသားပဲ့သွားတာကျလို့ ... ”

“ဘာ ... ”

“ဟေး ... ရိုးရိုးပြောတာလေ၊ ချစ်လို့ချစ်တယ်ကြာ

တာ၊ မချစ်ဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူး”

ချစ်တယ်ဆိုသည့်စကားကို ထမင်းစားရေသောက်သည့် ပမာ ... လွယ်လွယ် ပေါ့ပေါ့လေးပြောနေသည့် မင်းရဲညီကို ဖူးငုံ ... ပါးစပ်လေးပွင့်လျက် အံ့အားသင့်စွာ မော့ကြည့်မိလျှင် မင်းရဲညီကလည်း ...

လှနိုင်လွန်းသည့် ချစ်စရာကောင်မလေးကို မချင့်မရဲ ပြန် ကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲ ... ဒီအရွယ်ထိ ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူးလား၊ အူရိုင်းလေးလား”

“ဟင် ... ရှင့်စကားပြောတာ အရမ်းရက်စက်တာပဲ”

သူ့ကိုဆောင့်တွန်းပြီး ဖူးငုံ ... ပန်းခြံထဲလျှောက်ပြေး သွား၏။ ပန်းဥယျာဉ်က အကျယ်ကြီးမို့ လူတွေကလည်း ခပ်ကျဲ ကျဲ။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ လူတွေပျောက်နေသလို။

“ဟေ့ကောင်မလေး ... နေဦး ... ”

ဖူးငုံထက် သန်မာသည် မင်းရဲညီက မိအောင်ပြေးလိုက် နိုင်ပါသည်။ မိသည်နှင့်ဖူးငုံလက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက် တာပါပဲ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ခုတ်ရာတခြား ရှရာတစ်လွှဲပဲ။

ဒါမှမဟုတ် ... ငါ့ဘဝက ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်လျှိုနေရ တာလား။

“ဆော့ရီးကွာ ... ကိုယ်တောင်းပန်တယ်၊ ကျေနပ်တော့၊ ဘာမှမပြောတော့ဘူးနော် ... အေးအေးဆေးဆေး ခင်ခင်မင် မင်ပေါ့၊ ရတယ်မို့လား ... ”

“ဒါဆိုလည်း ... ကျွန်မ လက်ကိုလွှတ်”

“ဪ ... ဒါကတော့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေး ... ပျောက် သွားမှာစိုးလို့၊ စိတ်မချလို့”

“ဘာကိုယ့်ပစ္စည်းလဲ ... ရှင်နော်ရှင်၊ ရှင့်ပစ္စည်းက မမမြတ်”

“ထားပါတော့ ... ထားပါတော့၊ အင်း ... သူတို့နှစ် ယောက်လည်း ခုလောက်ဆို ... ကိုယ်တို့လိုပဲ ပြေးတမ်းလိုက် တမ်းတွေ ကစားနေမလား”

“သိချင်လိုက်သွားပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွဲထွက်လာသလဲ”

“မသိချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကမြတ်ကို ... မော်ကွန်းနဲ့မြန်မြန် အဆင်ပြေသွားစေချင်တာ၊ ဒါမှကိုယ်မယူရအောင်”

“တော်တော်စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့လူကြီး ... ”

သူ့လက်ထဲမှ မိမိလက်ကို ရုန်းယူလို့မရတဲ့အတူတူ ဖူးငုံ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။ သူမ၏မျက်နှာလေးမှာ အလွန် မကျမူကြောင့် စုပုပ်လျက်။

၁၂

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သို့သော် ... မင်းရဲညီ မသိကျိုးကျွံပြလိုက်၏။ ဒီကောင်
မလေးဟာ တစ်မျိုးပဲ။ အေးလေ ... တစ်တီတူးလေးလို မိုးပြို
မှာ ကြောက်နေမှာပေါ့။

မင်းရဲညီ ဖူးငုံလက်ကိုဆွဲပြီး ပန်းဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်
ကြည့်ရတာ ရင်ထဲမှာ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရ
သည်။

ဖူးငုံ အရည်အချင်းတွေကိုလည်း သူမြင်ပြီးဖြစ်၏။ မိန်း
ကလေးပီသသည့်အပြင် အချက်အပြတ်တွေလည်း ကျွမ်းကျင်၏။
နောက် ... စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ပုံလေးတွေ။

မြတ်ကိုတော့ မင်းရဲညီလုံးဝသဘောမကျ။ မယ်မယ်က
ဘာကိုသဘောကျသည်မသိ။ သူ့ဖခင်ဟာ မယ်မယ့်အသက်ကို
ကယ်ဖူးတာနဲ့ သားကို ထိုးပေးရမှာတော့ မတရား။

မယ်မယ်လိုချင်နေသည့် ချွေးမလေးဟာ မြတ်ထက် ဖူးငုံ
ဖြစ်လိုက်လျှင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပဲ။

သစ်ခွဉ်ယျာဉ်လေးမှာ ဖူးငုံစိတ်ဝင်စားစွာ ငေးမောကြည့်
နေစဉ် မင်းရဲညီ သူမကို စိတ်လွတ်၊ ကိုယ်လွတ်ငေးမောကြည့်
နေမိပါသည်။

မြတ်နှင့် စိုင်းမော်ကွန်းတို့နှစ်ယောက် ပန်းဥယျာဉ်ထဲ
လျှောက်ကြည့်ကြတော့ မြတ်က ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
သွား၏။

စိုင်းမော်ကွန်းမှာ မြတ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မိ
အောင်လိုက်ရ၏။ ရှမ်းကပြား လူချောလေးခမျာ မြတ်ကြီးဆွဲရာ
ကတော့မည့်ရုပ်သေးရုပ်ပမာ။

မြတ်ကရှေ့မှသွား။ စိုင်းမော်ကွန်းက နောက်မှတကောက်
ကောက်လိုက်၏။ မြတ် ... ဘာတွေအလိုမကျ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

ပန်းလေးများကိုလည်း သူမ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ မကြာမီ
မြတ် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်သွားပြီး စိုင်းမော်ကွန်းကို ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုစိုင်း ... ”

“ဗျာ ... ”

“မြတ် ... ခေါင်းတွေနောက်သို့ လျှောက်မလည်ချင်တော့ဘူး၊ အိမ်ပဲပြန်ချင်တယ် ... ”

“အရမ်းမူးနေသလားဟင် ... ကျွန်တော့်မှာ ရှူဆေးပါတယ်၊ လာလေ ... ဒီနားမှာ ထိုင်ရအောင်”

စိုင်းမော်ကွန်း ... ပျာပျာသလဲနှင့် နေရာလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးပြီး ထိုင်စေသည်။ ရှူဆေးဖွင့်ပေးပြီး မြတ်၏နှာခေါင်း လှလှလေးမှာ တွေ့ပေးသည်။

“နော် ... မြတ်ပြန်ချင်တယ် ... ”

“ဒါဆို ... ကားဆီ မြတ်ကိုပြန်ပို့မယ်၊ ပြီးမှ ကျွန်တော် ကိုညီတို့ကို လိုက်ရှာခေါ်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း ... မြတ်က ခုဆို ခုပြန်ရမှာ၊ သူတို့ကိုမစောင့်တော့ဘူး ... ”

“သူတို့ စိတ်ပူနေမှာပေါ့ ... မြတ်ရယ်၊ ပြီး ... အိမ်ကို တစ်ယောက်ထဲ ပြန်သွားလို့လည်း အန်တီက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ... ကိုစိုင်းအိမ်ကိုမြတ်လိုက်မယ်၊ အလည် ရောက်ဖူးတာပေါ့နော်”

တဖွတ်ထိုးဆန်လှသည့် မြတ်ပါလား။ မင်းရဲညီနှင့်ဖူးငုံ

ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေချင်တာကြောင့် စိုင်းမော်ကွန်းကို ခုတ်လှဲလုပ်နေ၏။

စိုင်းမော်ကွန်း ... သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရသည်။ ကိုယ်က သူမကိုစွဲလမ်းမိနေပေမယ့် မလုပ်သင့်တာတော့ မလုပ်ချင်။

ယခုလို တိတ်တဆိတ်ပြန်သွားမည်ဆိုလျှင် မင်းရဲညီ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် တစ်နေရာရောက်မှ မြတ်မသိအောင် မင်းရဲညီ ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ စိုင်းမော်ကွန်း ဆုံးဖြတ်ရသည်။

“ဒါဆိုလည်း ... မြတ်သဘောပါ၊ ကျွန်တော့်အိမ်က ကိုညီအိမ်လောက် မကောင်းဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲတယ်”

“ခင်မင်မှုမှာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာမလိုပါဘူးရှင်၊ ကိုညီက မြတ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ အလေးမထားဘူး၊ မြတ် ... ခံစားရတယ်”

အမျိုးသားဥယျာဉ်မှ ပြန်ထွက်ဖို့ စိုင်းမော်ကွန်းတို့ ခပ် သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဥယျာဉ်က အကျယ်ကြီးမို့ ကိုညီ နှင့်ဖူးငုံကို သူတို့မတွေ့ရ။

မိသားစုလိုက် ... အပန်းဖြေလာရောက်ကြည့်ရှုနေကြ သည့် ရှမ်းတွေ၊ တရုတ်တွေနှင့် အခြားတိုင်းရင်းသားများကို မြတ် ... မြင်နေရ၏။

၁၅၆

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“ကိုညီက စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်၊ မြတ်ကို သူ့ခင်မှာ ပါဗျာ ... တစ်ခုရှိတယ်၊ သူကအားနည်းသူဘက်က အမြဲရပ် တည်လေ့ရှိသူဆိုတော့ ... ဖူးငုံကို ပိုသနားသွားတာ၊ ဖြစ်လိမ့် မယ်”

“ဒါဆို ... မြတ် ... ဖူးငုံကိုခေါ်လာတာ မှားတာပေါ့၊ သူ့အစား ... အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်လာမိ ရင်ကောင်းမယ် ... ဖူးငုံက လှလည်းလှ၊ အချွဲလည်းကောင်း တယ်”

စိုင်းမော်ကွန်း ... ဘာမှပြန်မပြောချင်တော့ပါ။ အခြေ အနေတွေက ကိုညီကို ဖူးငုံဘက်သို့ တွန်းပို့ပေးနေသလို ဖြစ်နေ ကြောင်း သူရှင်းမပြချင်။

နှစ်ယောက်သား ... အထွက်ပေါက်သို့မရောက်ခင် စိုင်းမော်ကွန်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်တိုး၏။ စိုင်းလှမောင်။

“မြတ် ... ခဏ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနောက် ကိစ္စ လေးရှိလို့နော်”

မြတ်ကိုထားခဲ့ပြီး စိုင်းလှမောင်ထံ သူပြေး၏။ စိုင်းလှ မောင်ကို လှမ်းဆွဲပြီး အကူအညီတောင်းရသည်။

“စိုင်းလှမောင် ... ငါတို့မှာ ဧည့်သည်တွေပါတယ်၊ ငါ့ ဧည့်သည်က ချက်ချင်းအိမ်ပြန်မယ်ဆိုလို့ ငါ့အိမ်အလည်ခေါ် သွားပြီလို့ ... ကိုညီကိုရှာပြီး ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သူစိတ်ပူနေ

၁၅၇

မှာစိုးလို့၊ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်၊ ပြန်ရင် ငါ့အိမ်ဘက် လှည့်ဝင်ခဲ့ပါလို့ ... ပြောလိုက်နော်”

“ဟေ ... အေးအေး ... စိတ်ချ၊ ငါတွေ့အောင်ရှာပြီး ပြောလိုက်မယ်”

စိုင်းမော်ကွန်းရင်ထဲ ... ယခုမှ အလုံးကြီးကျသွားရ၏။ မချောက ကိုညီကို အရွဲ့တိုက်ပေမယ့် ကိုညီသိထားအောင် သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ သူပြောပြီးပေပြီ။

မြတ်ထံ ပြန်ပြေးလာရပြန်၏။ စိုင်းလှမောင်ကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်မောလက် ပြလျက်။ ဒီကောင် အထင်ကြီးနေပြီ။

“ကြာလိုက်တာ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဪ ... ခြံကိစ္စ၊ အလုပ်သမားကိစ္စတွေပါ”

“သွားမယ် ... တော်ကြာ၊ သူတို့နဲ့တိုးနေလိမ့်မယ်”

ရှေ့မှ ... လှလှသွက်သွက်လေး သွားနေသည့်မြတ်နောက် သို့ စိုင်းမော်ကွန်း ခြေလှမ်းကျနှင့်လိုက်ရသည်။

မြတ်ဟာ ... သူ့ရဲ့အချစ်နတ်မိဖုရားမပါ။ သူ့စေရာကျွန်၊ ထွန်သည့်ခွားဖြစ်ရမှာကိုပင် စိုင်းမော်ကွန်း ဝမ်းသာရမည့်အဖြစ်။

ကွန်းကတော့ မြတ်ဏ်ကလေးဆန်သည့်အလှနှင့် အပျော်ရုပ်
ကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာငေးရင်း အိမ်တံခါးကိုသော့ဖွင့်နေသည်။

အိမ်မှာ ဦးလေးနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်မို့ သော့
တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားရသည်။

ဦးလေးကထုံးစံအတိုင်း သစ်သီးခြုံ၊ လက်ဖက်ခြံများသို့
သွားပြီး သူကလည်း လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ကိုင်ရပါသည်။

အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှ သူ ... မြတ်ကိုငေးကြည့်
နေလျှင် မြတ်က ပတ်ဝန်းကျင်အလှမှာ နှစ်မျောနေရာမှ သူ့ကို
လှမ်းကြည့်သည်။

“အိမ်မှာဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား၊ ကိုစိုင်းတစ်ယောက်
တည်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ၊
ဒါပေမဲ့ မြတ်ကို ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“အမယ် ... ရှင်လုပ်လို့ရော ရမလား ... ”

လူရိုးလေး၏အပြောကို ရယ်ချင်ပေမယ့် မြတ်မရယ်မိ
အောင် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရ၏။

ကိုလူချောရယ် ... ရှင်ဘယ်အရပ်မှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ
လဲ။ မြတ်အတွက်တော့ စိုင်းမော်ကွန်းဟာ အတီးအတနှင့် မင်း
သားရုပ်ကလေးပါ။

“ကိုစိုင်း အိမ်လေးက အရမ်းလှတယ်နော်၊ အရုပ်အိမ်
လေးကျနေတာပဲ၊ ခြံထဲမှာလည်း အပင်တွေစုံနေတာပဲ၊ ပန်းပင်
တွေ တကူးတကမစိုက်ပေမယ့် ခြံစည်းရိုးမှာ နှင်းဆီရိုင်းတွေ
ပွင့်နေတာကိုက အရမ်းလှတယ်”

စိုင်းမော်ကွန်း၏ နှစ်ထပ်တိုက်လေးကို မြတ် တကယ်ပင်
သဘောကျနေမိသည်။ ခြံကကျယ်ဝန်းပြီး အပင်တွေနှင့်ပြည့်နေ
တာ၊ ခြံစည်းရိုးမှာ နှင်းဆီတွေ၊ ဒေလီယာတွေနှင့်လှပနေတာ
လည်းအမှန်။

စောစောက မင်းရဲညီနှင့်ဖူးငုံကို စိတ်ဒုက္ခပေးချင်ရုံသက်
သက်နှင့် ကသိကအောက်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် သည်ရောက်တော့ မြတ်
ပျော်နေမိသည်။

ရှုခင်းလှသည့်အိမ်ကလေးမှာ အေးအေးမြမြ။ စိုင်းမော်

“မြတ် ... ဆာနေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်စားစရာတစ်ခုခု ယူခဲ့မယ်၊ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ”

“မဆာဝါဘူး၊ ထမင်းစားချိန်ကျမှ တစ်ခုခုစားမယ်လေ၊ အခု ... မြတ် ခြံထဲလျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်တို့ခြံက ကျယ်တယ်နော်၊ မြို့စွန်ကျလို့လားမသိဘူး”

စိုင်းမော်ကွန်းကိုထားခဲ့ပြီး မြတ်တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲ လျှောက်ကြည့်သည်။ အပင်စုံအောင်မသိပေမယ့် အသီးရင့်တွေ၊ အသီးနုတွေနှင့်ဝေဆာနေတာ သဘောကျစရာ။

ခြံနောက်ဘက်မှာ စမ်းချောင်းလေးလို ... ရေထွက်ပေါက် လေးတစ်ခုတွေ့ရလျှင် ... မြတ် ... ပို၍သဘောကျသွားပြီး ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေမိ၏။

သစ်ပင်များနှင့်အုပ်ဆိုင်းနေသည်မို့ သည်နေရာလေးဟာ ပိုပြီးငြိမ်းချမ်းနေသည်။

သည်စဉ် ခြံထဲသို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးဝင်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှ မိန်းကလေး (၆)ယောက်လောက် စုပြုံခန့်ဆင်းကြတာ မြတ်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ကိုစိုင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလား၊ ချစ်သူရော ပါသလား၊ ပုံကြည့်တော့ မခတ်တတ်တဲ့ပုံနဲ့၊ ဟင်း ... သိမယ်”

မိန်းကလေးတွေမှာ ကိုစိုင်းထက်ငယ်ပေမည်။ ဘာတွေ

ပြောနေသည်ဆိုတာ မကြားရပေမယ့် စိုင်းမော်ကွန်းကို ထုရိုက်၊ ဆွဲလွှဲနေလိုက်ကြတာ တရင်းတနီး။

ပြီး ... ကောင်မလေးတွေကလည်း တကယ့်အယုံစား လေးတွေ။ ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ။ အားလုံးခေတ်မီလိုက် တာမှ ... စကတ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတို၊ ရှည်တွေနှင့်။

မြတ်ရင်ထဲ ... ပူလောင်လာရပြီး ... သူ့ကိုဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်လာ၊ ထွက်လာလိုက်တာ ထိန်းလို့မရ။

သူ့ကိုယ်သူ မခတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ဟင်း ... သိမယ်။

မြတ်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေ ထွက်နေတုန်း၊ သူပါ ကောင်မလေးတွေ၏ကားပေါ်သို့ ယက်ကန်၊ ယက်ကန်နှင့်ပါ သွားခဲ့လျှင် မြတ် ... ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။

ကိုယ့်မှာ ဧည့်သည်ရှိနေတာ ရှင်းမပြဘဲလိုက်သွားတဲ့ သူ့ကိုလည်း အနာကြီးနာပြီး ... မြတ် ရေစပ်မှာ ထိုင်ငိုချမိပါ တော့သည်။

“အီး ... အလကားလူ၊ ငါကတော့ ... သနားလိုက်ရ တာ၊ ဘာသနားစရာရှိသလဲ၊ နံသလို၊ အသလိုနဲ့ သူ့မှာမိန်းမ တွေအများကြီးပဲ ... လူလည်၊ လူလိမ်၊ လူညာ ... အီး”

တစ်ယောက်တည်း ငိုလိုက်၊ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ထုလိုက်

နင့်မြတ် ... ခံစားပေါက်ကွဲနေမိစဉ် နောက်ဘက်မှ စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သဖြင့် ... မြတ် လန့်သွားရသည်။

“ဟင် ... ရှင် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်ပါ။ မြတ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ... ဘယ်မှမသွားပါဘူးတဲ့ဗျာ ... မိန်းမတွေလည်း အများကြီးမရှိရပါဘူး။ မြတ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မိသူ ပါ”

“အို ... အပိုတွေ စောစောက ကောင်မတွေက ဘယ်သူ တွေလဲ၊ ရှင့်ရည်းစားတွေ မဟုတ်လား”

မျက်ရည်များနှင့်မြတ် ... သူ့ကိုရန်တွေ့မိလျှင် စိုင်းမော် ကွန်း အသွင်က ပြာပြာသလဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး ... မြတ်ရယ်၊ အဲဒါ ... ဦးကြီးသမီး (၂)ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အတင်းဆွဲခေါ်လို့ လမ်းထိပ် မှာ မနည်းတောင်းပန်ပြီး ဆင်းခဲ့ရတာပါ”

“မယုံပါဘူး၊ ရှင်ညာတာ ... ”

“မညာပါဘူး ... မြတ်ရယ်၊ တောင်ပေါ်သားလေးကို အရူးမလုပ်ပါနဲ့တော့နော်၊ ရန်ကုန်သူမမကိုမှ မရရင်သေရတော့ မှာပါ”

“အပိုတွေ ... ”

မစွန်းရင်းကလည်းရှိလို့၊ ကန်စွန်းခင်းကလည်းငြိသတဲ့ လား။ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး စတိုင်မိသည့် ရှမ်းလူချောလေးကို သူမ၏စိတ်ထဲမှာ အရွံ့တိုက်သလိုလိုနှင့် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေမိပေ ဖြီ။

ကောင်မလေးတစ်အုပ်နှင့် သူ့ကို လုံးလား၊ ထွေးလားတွေ့ ရတော့ ... မြတ်စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ခဲ့ရ၏။

သူ ယုယစွာ ပွေ့ထားသည့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီတွယ်ငိုရှိုက် ရင်း မြတ်မောလာတော့ သူက ... မြတ်ကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက် သည်။

“အိမ်ထဲသွားမယ် ... ချစ်ငိုရတာ မောပြီ၊ အနားယူရ အောင်နော်”

သူပွေ့ယူသွားသည့်နောက်မှာ မြတ် ... ကလေးတစ် ယောက်နယ် ... ပါသွားခဲ့သည်။

ကိုယ်က ယောက်ျားပေမယ့် မြတ်ကို တကယ်ချစ်မိသူမို့
လက်ထပ်ဖြစ်မှာစိုးမိသည်။

သူမကတော့ လျှို့ဝှက်အပြီးနှင့်။

“ကိုစိုင်းပြောတော့ မြတ်နားမလည်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း
အပေါ် သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာဘာလဲ၊ မြတ်က ကိုညီနီးလောင်း
မို့လား၊ ဒါပေမဲ့ ... ခု မြတ်တို့ လွန်မိခဲ့ကြပြီလေ၊ သစ္စာ
ဘယ်လိုလုပ်ရှိတယ်ခေါ်သလဲ”

“မောင်ပြောတာက ... ခု မြတ်နဲ့မောင် ခရီးလွန်ခဲ့ပြီမို့
မောင်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ရအောင်လို့ဆိုလိုတာပါ။ မောင်နဲ့လက်ထပ်
ဘဲ ကိုညီနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မောင်သစ္စာမဲ့ရာ ကျသွားပြီပေါ့၊
မကျစားပါနဲ့မြတ်ရယ်၊ မြတ် ... မောင်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်
လားကွာ ... ”

မြတ်ကို ယုယစွာလှမ်းပွေ့ပြီး စိုင်းမော်ကွန်း အိပ်ရာပေါ်မှာ
အတူပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ မြတ်ဟာ လိုက်လျောပေမယ့် ချစ်
တယ်လို့မဖြေ။

ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ။

“မြတ်ရယ် ... မောင်မှာ သစ်သီးခြုံနှစ်ခြုံနဲ့ လက်ဖက်
ခြံတစ်ခြံရှိပါတယ်၊ ဒီခြံနဲ့တိုက်၊ နောက်ဟိုင်းလပ်ကားတစ်စီးလည်း
ရှိပါတယ်၊ မြတ်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်အောင် မောင်

“ချစ်ရယ် ... မောင်ကို ပစ်မထားခဲ့နဲ့နော် ... မောင်
သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာရှိပါရစေ ... ”

ဆိတ်ငြိမ်သော ခြံအလယ်ရှိ ဆိတ်ငြိမ်သောတိုက်ကလေး
ထဲမှာ မြတ်နှင့်စိုင်းမော်ကွန်း၏အချစ်များ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ကုန်
ကြပေပြီ။

စိုင်းမော်ကွန်း၏ အိပ်ခန်း၊ ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်
အတူ ထိုင်နေကြသည်။

စိုင်းမော်ကွန်း ချစ်ရသူမြတ်ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။
မြတ်ဟာ သူ့ကို တကယ်ချစ်သလား။

မချစ်ဘူးလား။

နှစ်ယောက်အတူ အချစ်နယ်ကျွံမိခဲ့ပေမယ့်မြတ်၏သဘော
ထားကို သူမခန့်မှန်းနိုင်။

ကြီးစားမှာပါ။ ကိုညီလို အချမ်းသာကြီးမဟုတ်တောင်”

“တော်ပါကိုရယ် ... သူတို့အကြောင်း မကြားချင်ဘူး။
အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချစမ်းပါ ... ”

မြတ်က သူ့ကိုပြန်လည်တုံ့ပြန်ပွေ့ဖက်တော့ စိုင်းမော်ကွန်း
အရည်ပျော်ရသည်။

အင်းလေ ... မိန်းကလေးဆိုတော့ ရှက်လို့နေမှာပေါ့။

မြတ် ငါ့ကိုချစ်မှာပါ။

ချစ်လို့လိုက်လျောတာ နေမှာပါလေ။

မင်းရဲညီဝယ်ပေးသည့် သစ်ခွပန်းပင်လေးကို အရိပ်တ
ကြည့်ကြည့်နှင့်ပျော်ရွှင်ရင်း ဖူးငုံစိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။

ခရမ်းပြာသစ်ခွပွင့်လေးတွေက နှစ်ခိုင်တောင်။ နောက်
အဖူးတံလေးကတစ်ခိုင်။ ဈေးကလည်းကြီးလိုက်တာ။ အေးလေ
သူတို့လို သူဌေးသားအတွက်တော့ ဈေးကြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဖူးငုံက သစ်ခွပင်လေးကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ တယုတယကိုင်
ခဲ့သည်။ ပန်းပင်ကိုပဲ ငုံ့တကြည့်ကြည့်မို့ လဲမှာစိုးလို့ ဖူးငုံ၏
လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ခေါ်ခဲ့သည်။

“မျောက်အုန်းသီးရဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ၊ မှားပါတယ်၊
ဝယ်ပေးမိတာ ... ”

ချစ်စနိုးစနေလည်း ဖူးငုံ သူ့ကိုရန်မလုပ်တော့။

“တစ်ခါမှ ဒီလိုပန်းပင်လှလှလေးတစ်ပင် မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ

ဖူးဘူး၊ အင်းလေ၊ ဖူးငုံမှာ ဘာမှာမှ မပြည့်စုံခဲ့တာပဲလေ”
 ပန်းပင်လေးကို ရင်မှာပွေ့ပြီး သူမဆိုတော့ မင်းရဲ့ညီ
 အလွန်ကြင်နာမိသည်။
 မော်ကွန်းပြောတော့ မြတ်က နူးညံ့တယ်တဲ့။ ဖူးငုံကမှ
 တကယ်နူးညံ့တာ။ အယောင်ဆောင်မာနတွေနဲ့သာ ဟန်ဆောင်
 တင်းပြနေတာပါ။ ဖြူကောင်လေးလို ဆူးတွေတမင်ဆောင်ထား
 ရတာပါလေ။

“မြန်မြန်လာကွာ ... တော်ကြာ ဟိုနှစ်ယောက် တို့ကို
 စောင့်နေရလိမ့်မယ်၊ ၁၁-နာရီထိုးတော့မယ်၊ ပန်းတွေ၊ သစ်ခွ
 တွေ တွေတာနဲ့ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ပဲ၊ အနားမှာလူပါတာ
 တောင်မေ့တဲ့ကောင်မလေး ... ဟင်း ... ”

လက်မောင်းအိအိလေးကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ
 ချစ်စနိုး ဆူနေသည့်အခါ ဖူးငုံ ရန်မတွေ့တော့။

သူဝယ်ပေးထားသည့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တစ်လက်မ အမြင့်
 လေးကို ခပ်သွက်သွက်စီးပြီး သူနှင့်အတူ လျှောက်လိုက်ခဲ့သည်။

သည်စဉ် ... သူတို့ထံသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
 ပြုံးစိစိနှင့်အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ ... စိုင်းလှမောင် တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လာ
 တာလဲ၊ ဒီနေရာမျိုးက အတွဲနဲ့လာမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာကွ”

ဘာလိုလို ညာလိုလိုနှင့်မင်းရဲ့ညီ ... ကြားနေလျှင် စိုင်း
 လှမောင် ခပ်မဲ့ပဲပြီး၏။

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ကတော့ ကြားနိုင်တာပေါ့၊ အဲ
 ငါ့ကိုစိုင်းမော်ကွန်းမှာလို့ လာပြောတာ၊ သူကောင်မလေးက ချက်
 ချင်းအိမ်ပြန်မယ်ဆိုလို့ သူအိမ်ခေါ်သွားတယ်၊ ညနေကျမှ သူ
 အိမ်ဝင်ခေါ်တဲ့ အရေးတကြီး မှာသွားတယ်”

“အို ... ခေ ... ”

မင်းရဲ့ညီ စိုင်းမော်ကွန်းကို ကျေးဇူးတွေ လှမ်းပြီးတင်မိ
 သည်။ တကယ်အလိုက်သီတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ ကြီးပွားဦးမယ်။

ဖူးငုံကတော့ ကြားရသည့်သတင်းကြောင့် မျက်နှာလေး
 မဲ့သွားရှာ၏။

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မမမြတ် ... ဖူးငုံကို စိတ်ဆိုးသွား
 ပြီထင်တယ်၊ အန်တီထားကိုလှမ်းတိုင်ရင် ဒုက္ခ၊ ဒါဆို ဖူးငုံတို့
 လည်း ပြန်ရအောင်နော်၊ မမနေတဲ့နေရာလိုက်သွားကြမယ်”

“ဟာ ... မဆိုင်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်း
 ဆက်ကြရုံပေါ့ ... ဒီကနေ ပိုတ်ချင်းမြောင်ကိုသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ
 မနက်စာစားမယ်၊ ပွေးကောက်ရေတံခွန်တော့ နောက်တစ်ခေါက်
 မှသွားကြမယ် ... ”

“ဟင့်အင်း ... ဦးလေးရယ်၊ လူများမှ အဲဒီနေရာတွေက
 ပျော်စရာကောင်းတာပါ၊ အိမ်ပြန်ကြမယ်နော်”

ဖူးငုံ အစိုးရိမ်ကြီး၊ အကြောက်တွေလွန်နေစဉ် စိုင်းလှ
မောင်ကတော့ မင်းရဲညီကို အားတွေကျနေလေသည်။

သူ ... မဲမဲပိန်ပိန် ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး ၆။၆။
ထွားထွား အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်မင်းရဲညီ၏ ရုပ်ချောချောကို အားကျ
စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုညီတို့ကတော့ ဘယ်မှာနေနေ စွဲတာပဲနော်၊ အခု
လည်း ရန်ကုန်ဆင်းလိုက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်လုံးအတွဲတွေကိုယ်
စီပါလာတော့တာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ရန်ကုန်ဆင်းရင် ငါ့လည်း
ခေါ်ပါကွာ ... နော် ... ငါလည်း မိန်းမလိုချင်လို့ပါ ... ”

“ကျောက်ရူး ... ”

စိုင်းလှမောင်ကိုဆွဲခဲ့ပြီး မင်းရဲညီ ကောင်မလေးကိုအတင်း
ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလျက်။

ဖူးငုံနဲ့နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရတော့မည်။ ပျော်
လိုက်တာ။ ကောင်မလေးကို အပိုင်စည်းရုံးမှပါပဲ။ အကြောက်
လွန်နေတဲ့ကောင်မလေး ... အကြောက်တွေပြေသွားအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေမှာ ဆုတောင်းရမည်ထင်ပါသည်။

“သာယာလိုက်တာနော်၊ ဖူးငုံ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မမြင်ဖူး
ဘူး”

တောထဲ တောင်ထဲမှာ ကြိုးတံတားလေးကိုဖြတ်ပြီး ပိန်
ချင်းမြောင် လိုက်ဂူကို ဘွားခနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ ဖူးငုံ၏
စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွား၏။

စိတ်ဖိစီးမှုတွေ၊ အန်တီထားနှင့်မမမြတ်၏ သဘောထား
ဆိုးဆိုးတွေ၊ မျက်နှာထားဆိုးဆိုးတွေကို သူမ ခေတ္တမေ့သွား
သည်။

ကလေးသာသာအရွယ်မို့ လက်ခုပ်လေးတီးခါ ပါးစပ်လှ
လှလေးပွင့်ဟလျက် သူမရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေတော့ သူက ဖူးငုံ
၏လက်မောင်းကို ပိုင်စိုးစွာ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

“နည်းနည်းလည်း ဣန္ဒြေဆည်ဦး၊ အထဲမှာ ပိုပြီးရင်သပ်

ရှုမောဖြစ်ရဦးမယ်”

လိုဏ်ဂူကြီးအပေါ်မှ ဘေးမှ ရေတံခွန်တွေ ထိုးကျနေသလို လိုဏ်ဂူရှေ့ ရင်ပြင်မှာလည်း ရေတံခွန်သေးသေးလေးတွေကို ပေါပေါလောလောမြင်နေရတာ ကြည့်လို့မဝချင်စရာ။ တကယ့် သဘာဝအလှ။

ပါးစပ်လေးပွင့်ကာ လမ်းမကြည့်ဘဲ မြင်ကွင်းကိုသာ ငေးကြည့်နေသည့် ဖူးငုံအား မင်းရဲညီ ... ပခုံးဖက်ကာ၊ ခါးဖက်ကာနှင့်ခေါ်လာမိသည်။

အသားယူတာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကျားပေါက်မလေးကို ချစ်လွန်းလို့ ယုယမိတာပါ။

သည်လိုမှ မတွဲလျှင်လည်း ခလုတ်တိုက်၊ ဟပ်ထိုးလဲတော့မည်။

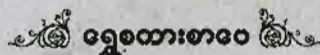
“ကိုညီ ... ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးဦးနော် ... ”

“အမယ် ... ဦးလေးမဟုတ်တော့ဘူးလား”

ပါးလေးကို ချစ်စနိုးဖျစ်ရင်း သူတော့ ဖူးငုံနှုတ်ခမ်းစုသည်။

“သူ့သမီးလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပါးဖျစ်လိုက်၊ နားဖျစ်လိုက်မလုပ်နဲ့”

“ခါးဖက်တာတော့ ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ ... ”

“အိုး ... မကြိုက်ပါဘူး။ သူ့ကိုမခေါ်တော့ဘူးသိလား။ ဖူးငုံတစ်ယောက်တည်းသွားမယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ဖူးငုံ ... ဂူထဲသို့ ဖိနှပ်ချွတ်ကာ ပြေးဝင်သွားလျှင် လူတွေကြားထဲမှ မင်းရဲညီ တိုးဝှေ့လိုက်သွားရပါသည်။

ခွေးမလေး။ အထဲကျမှ ကြောက်လို့အော်နေမယ်။

ကျယ်ဝန်းလှသည့် သဘာဝထုံးကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ လူတွေက ပျောက်နေသလို။

တကယ်လည်း ... ကောင်မလေး ကြောက်နေပြီး ဝိုမဲ့မဲ့နှင့် ‘သူ့ကိုရှာဖွေနေသည်သာ။’

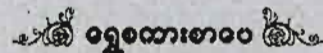
“ဘာ ... အခုမှကြောက်ပါပြီလဲ၊ ဂူထဲမှာသရဲရှိတယ်သိလား။ အစွယ်ကြီးပြူးပြူး၊ အရပ်ကြီးရှည်ရှည်နဲ့”

ကောင်မလေးအနားသို့ သူရောက်သွားမှ ဖူးငုံအကြောက်ပြေသွားပြီး ရှေ့သို့ဆက်တက်သည်။

လှေကားထစ်တွေက ဆုံးပဲမဆုံးနိုင်။ ဝက်တာလိုဏ်ဂူကြီးက အထူးအဆန်း။ သဘာဝတွေနှင့် အံ့သြရှုမောဖွယ်။

အကြာကြီး ... မောအောင် ကွေ့ပတ်တက်ပြီးမှ ဂူထိပ်ဆုံးသို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ရေတွေနှင့်စိုထိုင်းစီးဆင်းနေသည့် သဘာဝလိုဏ်ဂူကြီး

ထဲမှာ လိုက်သံ၊ ရေသံတွေကိုနားထောင်ရင်း ဖူးငုံကြောက်လည်း ကြောက်၊ ပျော်လည်းပျော်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း နားမလည်တော့။ သူ့ကို မပတ်သက်အောင်ရှောင်ပါမည်ဆိုကာမှ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

ဂူထဲမှပြန်ထွက်လာတော့ နေ့လယ်နှစ်နာရီ။ စိုထိုင်းထိုင်း အဝတ်တွေနှင့် ဖူးငုံငြိမ်ကုတ်နေတော့ သူက ကားကိုခပ်မြန်မြန် မောင်းခဲ့သည်။

“ဖူးငုံ ဆာလားဟင်၊ ဟိုနှစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေဖြစ်ကုန်မယ်မသိဘူး”

သူပြောတာတွေ ဖူးငုံနားမလည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်အတူတွဲနေလျှင် ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သူမ ကောင်းကောင်းမသိ။

သူမသိတာ မောလည်းမော၊ ဆာလည်းဆာ၊ ပျော်လည်းပျော်ခဲ့သည်မို့ ကားကူရှင်ကိုမှီပြီး အိပ်ပျော်သွားမိခြင်းသာ။

“အင် ... ”

ကားရပ်သွားလို့ ဖူးငုံနီးသွားသည့်အခါ ကားက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပေပြီ။

“ကိုညီ ... မမမြတ်တို့ကို ဘာလို့ဝင်မခေါ်သလဲ၊ အန်တီမေးရင် ဘယ်လိုပြောမှာလဲ၊ ဖူးငုံ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ရှင် ... ”

“မင်းက ခုမှပြောနေ၊ သူတို့က အိမ်ပြန်ရောက်နှင့်နေပြီ”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ ... ဖူးငုံ ... ”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အခြေအနေကြည့်ပြောရမှာပဲ၊ ဖူးငုံရယ် ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး မင်းဘက်မှာ ရှိပါတယ်၊ ရဲရဲသာ ဆင်းခဲ့ ... ”

ကားပေါ်မှ ဖူးငုံ ပန်းပင်လေးပွေ့ပြီး ဆင်းခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စိုင်းမော်ကွန်း မမမြတ်နှင့်ဒေါ်ယုဒေဝီ။ လေးယောက်အတူ သွားကြပြီး နှစ်ယောက်စီခွဲဝင်ရသည်မို့ မိန်းမငယ်လေး ဖူးငုံ ခမျာ မျက်နှာမထားတတ်။

ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ။ အန်တီနဲ့မမမြတ်က ဆူတော့မှာပဲ။

ကိုယ့်မှာအပြစ်မရှိ၊ အပြစ်ရှာပြီး မျက်နှာလေးငယ်ကာ ဝိုတော့မလို ရုပ်ကလေးနှင့် ဖူးငုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ယုဒေဝီ မသင်္ကာ စိတ်တွေ တဖွားဖွား။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ ... ပြောပါဦး ... ”

“ဂျိုး ... ”

မင်းရဲညီကတော့ မိခင်နှင့်အနီးဆုံး ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်လိုက် ပြီး မိခင်ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကပီတိ ပြုံးတွေနှင့် ချိုအိနေလျှင် ကျန်လူများမှာ ယုန်ထင်ရမလို၊ ကြောင် ထင်ရမလို။

ဖူးငုံကတော့ ပန်းပင်လေးပွေ့ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယောင် တောင်တောင်။ ဟိုထိုင်ရမလို၊ သည်ထိုင်ရမလို။

“ဖူးငုံ ... လာလေ ... ”

မင်းရဲညီက သူထိုင်နေသည့် ဆိုဖာရှည်သို့ လက်ယပ် ခေါ်လျှင် ဒေါ်ယုဒေဝီ မျက်စောင်းထိုး၏။

“အရှိန်က မသေသေးဘူးလား၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ မြတ်တို့ပြန်ရောက်နေတာကြာပြီ”

“သူကဘာတွေပြောနှင့်လဲ ... ”

“မင်းပဲအရင်ပြောပါဦး၊ ကွဲလွဲချက်တွေကို နားထောင်ရ အောင်”

“အဟား ... ဒါဆို မယ်မယ်က တရားသူကြီးပေါင်ချိန် ပေါ့၊ တရားသူကြီးခင်ဗျား ညှာညှာတာတာလေးလည်း ကောက် ချက်ချပါနော်၊ သူတို့ပြန်သွားတာလည်း မနက်ကတည်းကပါ၊ ဒီကို ညနေမှ ရောက်တာမဟုတ်လား ... ”

“အို - မြတ်တို့က ဘုရားနဲ့တရုတ်ဘုံကျောင်း လျှောက် သွားနေတာ ... ”

“ကျေပြီဗျေ၊ သူတို့လည်းလုပ်ချင်တာလုပ်တယ်၊ သား တို့က အစီအစဉ်အတိုင်း လျှောက်သွားတာပါပဲ၊ မင်းသမီးက ဘာတွေစိတ်ကောက်ပြီး ခွဲထွက်သွားသလဲမှ မသိတာ ... ”

စကားတွေက အိုးနင်း၊ ခွက်နင်း။

မင်းရဲညီတို့ဘက်မှ အပြစ်မရှိသော်လည်း ဖူးငုံ၏မျက်နှာ မှာ ဖိစွက်မှု၊ အင်း ... သူ့ကြောင့်ခက်တယ်။ ခိုးစားရင် မြန် မြန်ပေါ့မှာပဲ။

မြတ်တို့ဘက်မှ ခပ်တည်တည်။ စိုင်းမော်ကွန်းမှာ ပျဉ်

ချင်နေသည့်မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်အဖတ်ဆယ်ထားသည်မို့ ဖူးငုံ လောက်အခြေအနေမဆိုး။

ဒေါ်ယုဒေဝီကတော့ စိတ်အလွန်ဆိုးနေပေပြီ။

“မိဘက လက်နဲ့ရေးတာကို မင်းကခြေနဲ့ဖျက်တယ်၊ မြတ်နဲ့စိစဉ်ပါမယ်ဆိုမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တွဲနေတယ်၊ မင်းက မယ်မယ့်ကို ဒုက္ခိတမကြီးဆိုပြီး မထိမဲ့မြင်လုပ်တာလား”

“ဟာ ... မယ်မယ် ... ”

မင်းရဲညီ အပျော်လွန်နေသည့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး မယ်မယ့် ဂိုးချဲ့ရှေ့သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မယ်မယ့်ခြေထောက်လေးတွေ ကို ပွေ့ပိုက်ရင်း တောင်းပန်စကားဆိုရ၏။

“မယ်မယ် ... သားကို အထင်မလွဲနဲ့၊ မယ်မယ်လုပ် နေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဖူးငုံကို ဘာဖြစ်လို့ အလကား နေရင်း နို့မို့ချချင်နေရတာလဲ၊ သူလည်း အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ... လူပါ”

“လူဆိုတိုင်း မယ်မယ်သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ မယ်မယ်က တော့ မြတ်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်”

“ကာယကံရှင်တွေရှေ့မှာ ဆွေးနွေးတာ၊ သူတို့ကို စော်ကားရာ မလေးစားရာကျပါတယ် မယ်မယ်၊ သား ဘယ် တုန်းကမှ မယ်မယ့်ကို မထိမဲ့မြင်မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒါ မယ်မယ်

သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ ... ”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါသဘောတူတဲ့လူ နဲ့ယူပေါ့ ... ”

“စကားတွေကတော့ ဂျာအေးသူအမေရိုက်နေပြီ၊ နောက် မှ ဆွေးနွေးမယ့် မယ်မယ် ... လာ ... မယ်မယ်မောနေပြီ၊ အနားယူရအောင် ... ဘေးပြောတာ မယုံပါနဲ့၊ သွေးပြောတာ ယုံပါ မယ်မယ် ... ”

“အပိုတွေ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့ ... ”

ဒေါသတွေထွက်နေသည့် မယ်မယ့်ကို မင်းရဲညီ ဂိုးချဲ့ တွန်းခဲ့ရင်း မျက်လုံးက မျက်နှာငယ်မလေးကို ရှာဖွေမိသည်။ မယ်မယ်ပြောကတည်းက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ထွက်ခွာသွား သည့်ကောင်မလေးဟာ ခြံထဲတစ်နေရာမှာ ရှိပေမည်။

သူ့မှာ ဖူးငုံကို မချောသာသေး။ မယ်မယ်စိတ်ဆိုးပြေ အောင် အရင်လုပ်ပေးရပေဦးမည်။

လွတ်မစားဘူး၊ နှစ်ယောက်တည်းဆို အခွင့်အရေးယူကြတာပဲ”

“ရှင် ... ဒါ ... ဒါဆို မမမြတ်ရော ... ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ မေးရဲလိုက်တာ၊
ငါက နင့်လိုအနံ၊ အအ ... မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်စလူးမဟုတ်ဘူး၊
နင်သာ ရုပ်ကိုက နုဖတ်အရည်ပျော်နေပြီး မြင်တဲ့ယောက်ျား
တိုင်း မျိုချချင်စရာရုပ်မျိုး ... ”

“အို ... မမရယ် ... ”

“အခု ... နင်ဘဝပျက်လာလို့ ဒီမှာလာခိုနေတာ
မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံပဲ၊ ငါ့ကိုလာပြီး အပြစ်မပြောနဲ့၊
အစကတည်းက ဒီလိုလာတာ ကိုညီနဲ့ငါ စေ့စပ်ဖို့၊ မေမေဆီက
ဖုန်းလာတယ်၊ နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် သူတို့လိုက်လာမယ်၊ ဒီမှာ
စေ့စပ်ပြီး တစ်ပတ်ကြာရင် လက်ထပ်ပွဲလုပ်မယ်၊ နင်သိအောင်
ကြိုပြောထားတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမြတ် ... ”

ဖူးငုံမှာ ကိုယ်ဘာမှအပြစ်မကျူးလွန်ရဘဲ နှိပ်နှိပ်စက်စက်
တွေ အပြောခံနေရသည်မို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေအောင်
ရှက်ရွံ့ရသည်။

သည်အိမ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ပြီး မျက်နှာထားရမှန်းပင်မသိ။

ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့်အဆင်မပြေသည့်အပြင် ကိုယ့်အစ်မက

“နင်က ဘာသဘောလဲ ... ဖြန်း ... ”

ခြံနောက်ဘက်မှာ မျက်ရည်ကျနေမိသည့် ဖူးငုံထံသို့ မြတ်
ရောက်လာပြီး ... သူမ၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“အို ... ”

“ပြောစမ်း ... နင်တို့ဘာတွေဖြစ်လာကြသလဲ၊ ရုပ်ကိုက
မအူမလည်နဲ့၊ ကိုညီနဲ့ ငါလက်ထပ်မယ်မှန်းသိနေတာတောင်
အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ဘူး”

မြတ် ... ဒေါသတွေကြောင့် ရဲရဲတောက်နေလျှင် ဖူးငုံ
ပိုပြီးကြောက်ရသည်။

“ဖူးငုံတို့ ပိန်ချင်းမြှောင် ဆက်သွားတာပါ၊ ဘာမှမဖြစ်
ပါဘူး မမမြတ်ရယ် ... ”

“ယုံနိုင်စရာပဲ၊ ဒီမှာ ကျားဆိုတာ ဘယ်ကျားမှသက်သတ်

ရန်သူလို သဘောထားလာသည်မို့ ဖူးငုံအတွက် နေရာမေ့ကြီး မရှိတော့သလို။

မြတ်က ဆက်လက်မြည်တွန်တောက်တီးနေပြန်သည်။

“ကိုညီက ဒီလိုပဲ၊ မိန်းကလေးတိုင်းကို ဖြားယောင်း သိမ်းသွင်းတတ်တယ်တဲ့၊ စိုင်းပြောတာ ငါထင်သားပဲ၊ နင့်ကို အဝတ်အစားတွေဝယ်ပေး၊ အနွေးထည်တွေဝယ်ပေးနေကတည်း က နင့်ကိုကျုံးသွင်းတော့မယ်မှန်း ငါရိပ်မိတယ်”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ် ... ဖူးငုံ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“နင်က ခုထိငြင်းနေ၊ အရှင်းကြီးပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ မညှာနိုင်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ ကဲ ... လာ၊ ဒီမှာ လာပြီး ဟန်ရေးပြမနေနဲ့၊ အိမ်ပေါ်တက်၊ မယ်မယ့်ကို ရေချိုး ပေးရမယ် ... ပြုစုရမယ်”

သေသာသေလိုက်ချင်ပေမယ့် ဖူးငုံဘဝမှာ မလူးသာ၊ မလွန့်သာ။

မြတ်ခိုင်းသမျှ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးရ ဦးမည်သာ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ပြင်ဦးလွင်သို့ ဒေါ်သက်ထား ချို ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဦးကောင်းမြတ်ကတော့ တစ်ပတ်ကြာမှ ရောက်မည်။ ဒေါ်သက်ထားချိုနှင့် ဒေါ်ယုဒေဝီမှာ အရမ်းရင်းနှီး သွားပြီး တစ်သားတည်းဖြစ်နေလေသမျှ ဖူးငုံမှာ နေရာမရှိ တော့ချေ။

တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ ဦးသက်ပိုင်နှင့်မင်းရဲညီက အပြင် ထွက် အလုပ်တွေလုပ်နေကြသည်မို့ အိမ်မှာစိုးမိုးနေကြတာ ဒေါ်ယုဒေဝီ၊ ဒေါ်သက်ထားချိုနှင့်မြတ်တို့ ဖြစ်သည်။

ဖူးငုံမှာ သူတို့သားအမိ၏မျက်စိအောက်တွင် အနားမနေ ရအောင် အလုပ်တွေလုပ်နေရတော့သည်။ သူမလုပ်ရသည့် အလုပ်တွေက ဒေါ်ယုဒေဝီအတွက် ပြုစုပေးခြင်းနှင့်သူတို့ သား အမိအတွက် ပြုစုပေးခြင်းတို့ပင်။

ဒေါ်ယုဒေဝီတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေရှိပေမယ့် ဖူးငုံကို ကိုယ်ပိုင်အလုပ်သမားပမာ အနားမနေရအောင် ထောင့်စေ့အောင် ခိုင်းနေကြ၏။

တမင်ပင် ဦးချိုးနေသည်။

“ဖူးငုံရေ ... အန်တီထားဖို့ သနပ်ခါးလာသွေးပေးဦး”

“ဖူးငုံ ... အန်တီကတ္တီပါဖိနပ်ကို လာတိုက်ပေးဦး။ ပြောင်အောင်တိုက်နော်၊ စေတနာပါပါနဲ့လုပ် ... ”

“ဖူးငုံ ... အန်တီလုံချည်တွေ လျှော်ပေးစမ်း၊ ကောင်မ လေးတွေလျှော်တာ မစင်လို့ အင်္ကျီတွေလည်း မီးပူတိုက်ပေးဦး”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်၊ လူသိရှင်ကြားနှင့် ခိုင်းတတ်သည့် ဒေါ်သက်ထားချို၏ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ။

ဒေါ်ယုဒေဝီရှေ့မှာ မင်းရဲညီရှေ့မှာဆို ပိုပြီးနိမ့်၏။

မိုးလင်းသည်နှင့် ဖူးငုံကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်ယုဒေဝီ၏အခန်းသို့ သွားသည်။ ပြီး ... အလုပ်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုင်းတော့၏။

“ဖူးငုံ ... နင့်အန်တီအတွက် သနပ်ခါးသွေးထား”

“ဖူးငုံ ... နင့်အန်တီကို ခေါင်းဖြီးပေး၊ ဖြည်းဖြည်းဖြီး နော်၊ ပြီးရင် အိပ်ရာသိမ်းလိုက်ဦး”

“ဒီနေ့ ခန်းစီးတွေလဲရမယ် ... ပြီးရင် တစ်ခါတည်း လျှော်၊ အဝတ်လျှော်စက်မသုံးနဲ့၊ လက်နဲ့လျှော်တာ ပိုပြီးဖြူတယ်။

အထည်လည်းမဆွေးဘူး”

“ဖူးငုံ ... နင့်အန်တီ ခြေသည်းလေးတွေ ပြင်ပေးလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ... ဆေးဆိုးပေးလိုက်ဦး၊ အရောင်လှလှလေးဆိုးပေးလိုက်”

ဒေါ်သက်ထားချိုနှင့်မြတ်က ဒေါ်ယုဒေဝီ၏အခန်းထဲမှာ အလှပန်းအိုးလဲတာမျိုး၊ ခန်းစီးလဲတာမျိုးလောက်သာ လုပ်ပေးပြီး ကျန်တာကတော့ ဖူးငုံကိုသာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်ခိုင်းစေကြ သည်။

ဖူးငုံကလည်း ဒေါ်ယုဒေဝီကို မငြိုမငြင် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေး ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ယုဒေဝီခမျာ အောက်တစ်ပိုင်းသေ နေရှာသူမို့ သူများပြုသမျှနုရမှာ မဟုတ်ပါလားလေ။

ဒေါ်ယုဒေဝီဟာ အလှအပကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်သူမို့ ခြေသည်းရှည်၊ လက်သည်းရှည်ထားပြီး အရောင်လှလှ၊ အပွင့် လှလှလေးတွေ ပုံဖော်ချင်၏။

အလှပြင်ဆိုင် မသွားနိုင်တော့သည်မို့ အိမ်မှာပဲ အလှပြင် ပေးရသည်။ ယခုလည်း မြတ်တို့ သားအမိ၏ခိုင်းစေချက်အရ ဝေယျာဝစ္စတွေကို စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည်လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသည့် အခါ ဖူးငုံ ... ဒေါ်ယုဒေဝီကို လက်သည်း၊ ခြေသည်းပြင်ပေးဖို့ ပြင်သည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီ၏ဝိုးချဲဘေးမှ ခွေးခြေလေးတစ်ခုချပြီး ဖူးငုံ

လက်သည်းကို အရင်ပြင်ပေးသည်။ တံစည်းလေးနှင့်ပုံချပြီး ပထမဆုံးထားသည့်ဆေးများကို ဖျက်ဆေးနှင့်ဖျက်သည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီကိုတစ်ချက်မှ မော့မကြည့်ရဲပေမယ့် ဖူးငုံအလုပ်ကိုစေတနာအပြည့်နှင့် လုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။

ရင်ထဲမှလည်း ဆုတောင်း၏။

“ဒီလိုဘဝဆိုးက အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်ပါစေ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် အမြန်ဆုံးရပ်တည်နိုင်ပါစေ ... ”

ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့်ဒေါ်သက်ထားချိုက စကားတွေပြောနေပြီး မြတ်ကတော့ ဦးချဲနောက်မှကပ်ရပ်ကာ ဒေါ်ယုဒေဝီကို နှိပ်နယ်ပေးနေခဲ့သည်။ ပခုံး၊ ကုပ်နှင့်လက်မောင်းများကို ယုယညင်သာစွာ ဆုပ်နယ်ပေးနေခဲ့ပေသည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီ အရည်ပျော်သွားပြီပေါ့။ တကယ့်ချွေးမအလိမ္မာတုံးလေးဖြစ်လာမည်လို့ ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်စိတ်ချနေပေပြီ။

“သက်ထားရဲ့သမီးလေးနဲ့တွေ့ရတာ ... ဒေဝီအတွက် ဘုရားမတာပါပဲကွယ်၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလိုယဉ်ကျေးလိမ္မာမှုမျိုးက ရှားသွားပြီလေ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုအားလုံးကို မမနှစ်သက်တယ်”

“မမဒေဝီ နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် သက်ထားတို့ ဝမ်းသာ

ပါတယ်၊ ကိုမြတ်ကလည်း မမဒေဝီနဲ့အရမ်းဆွေမျိုးတော်ချင်နေတာလေ”

ဒေါ်သက်ထားချိုမှာ ဝီတိတွေတဝေဝေ။ ဒေါ်ယုဒေဝီတို့၏ ကြယ်ဝချမ်းသာမှုကို သူမမြင်တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

“အေးကွယ် ... အမြန်ဆုံး စိစဉ်ကြတာပေါ့၊ မမဒေဝီတော့ သားနဲ့မြတ်ကို ဘယ်လိုမှ အလွဲမခံနိုင်ဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး ကိုသက်ပိုင်ကလည်း ခပ်အေးအေးသမား၊ မမဒေဝီမှာ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါဖြစ်နေရတယ်၊ ဒီနေ့ သောကြာနေ့နော်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ်၊ အိမ်မှာပဲ လုပ်မယ်၊ ညနေ ၆နာရီဆို အတော်ပဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရွေးချယ်လိုက်မယ်၊ သက်ထားနဲ့သမီး ... လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

ချက်ချင်းပင်ကောက်ကာငင်ကာ စိစဉ်နေလျှင် ဒေါ်သက်ထားချိုနှင့်မြတ်မှာ ဝမ်းသာမှုကို ဖုံးဖိလိုက်ရ၏။ ဖူးငုံမှာတော့ ရင်ထဲပလောင်ဆူသွားသလို။

အေးလေ ... တကယ်တော့ စကတည်းက မမမြတ်နဲ့ ကိုမင်းရဲညီတို့လက်ထပ်ဖို့အတွက် ဒီခရီးကို ငါလိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေရမှာလဲ။

ကိုညီ လက်ထပ်မှာမမမြတ်ပဲ။ ငါ့ကိုတော့ လမ်းဘေးမှာ လွယ်လွယ်ပွင့်လွယ်လွယ်လွယ်လို့ရမယ့် ပန်းကလေးဆိုပြီး သူ့လက်

ဆော့၊ နှုတ်ဆော့၊ ခြေဆော့တာပါ။

သို့သော် ... သိပ်သိပ်ပေမယ့် သူမ၏ငယ်နုသော နှလုံး သားလေးခမျာ ပရမ်းပတာကြောင့်နာကျင်နေရတာတော့ ဖူးငုံ ဘယ်လိုတားဆီးရမှာလဲ။

သိလျက်နှင့်ဝိပါတ်ကြမ္မာငင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

ဘုရားတပည့်တော်မဟာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတိုင်း အပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းနဲ့ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ခဲ့ ပါတယ်။

ဒီကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်မ ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာ၊ ဝဋ်ကြွေးတွေ အမြန်ဆုံးပြေပျောက်ရပါစေ။

မျက်ရည်မကျအောင် တောင့်ထား၊ အောင့်ထားရသည်မို့ ဖူးငုံ၏မျက်ဝန်းတွေ နီရဲကျိန်းစပ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့် ဒေါ်သက်ထားချိုတို့ကတော့ စေ့စပ်ပွဲ အတွက် ဆက်လက်တိုင်ပင်နေကြ၏။ မြတ် ... ဖူးငုံဖြစ်ပျက်နေ ပုံကို လျှောင့်ပြီးနှင့်ကြည့်နေသည်ကြောင့် ဖူးငုံနေရာမှ ထပြေး လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ... သူမ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမှာလဲ။

“မမဒေဝီ ... သက်ထားသမီးအတွက် စိန်တစ်ဆင်စာ၊ ပတ္တမြားတစ်ဆင်စာနဲ့ ကျောက်စိမ်းတစ်ဆင်စာ လက်ဖွဲ့မယ်၊

ဒါ ... မမဒေဝီ ချစ်လို့ပေးတာနော်၊ သူ့အဖေကလည်း လက်ဖွဲ့ ဦးမှာပေါ့”

ဒေါ်သက်ထားချို၏ နှလုံးပိတ်၊ ဂွမ်းဆီထိသည့်ရုပ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချိုဆုံး၊ အရွှင်ပြဆုံး။

“အို ... မမဒေဝီရယ်၊ ဒါတွေပြောနေစရာမလိုပါဘူး ကွယ်၊ ပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သက်ထားမှာလည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိသလို မမဒေဝီတို့မှာလည်း ကိုညီတစ် ယောက်ပဲရှိတာမဟုတ်လား၊ နှစ်ဖက်ပစ္စည်း နှစ်ဖက်အမွေကို သူတို့ပဲ ဆက်ခံကြရမှာပေါ့”

“သက်ထားတို့မှာ ဒီကောင်မလေးကို မွေးစားထားသေး တယ်မဟုတ်လား”

“အို ... မမဒေဝီရယ်၊ မွေးစားတယ်ဆိုပေမယ့် အမွေ စား၊ အမွေခံမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ခိုင်းရင်းစေရင်း ပညာလည်း သင်ပေးရတာပေါ့လေ၊ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့လမ်းသူသွား မှာပေါ့၊ ထည့်မစဉ်းစားပါဘူး”

“မေမေကလည်း ဒီလိုပစ်စလက်ခတ်မပြောပါနဲ့၊ ဖူးငုံ လေးဝမ်းနည်းသွားမှာပေါ့၊ သမီးလက်ထပ်ပြီးရင် သမီးခေါ်သွား မှာပေါ့ ... ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရဲ့၊ သမီးမြတ်က သိပ်ရိုးတာပဲ၊ ဒီလိုအရွယ်ရှိပြီး ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေကို အိမ်မှာမခေါ်ထားရဘူးကွဲ့၊ နောက်ဆုံး အိမ်ဖော်ငှားတောင် ငယ်ငယ်လှလှကို မငှားရဘူး ... အသက်ကြီးကြီး အရပ်ဆိုးဆိုးကို ငှားရတယ်”

ဖူးငုံကိုအနားမှာထားပြီး မထေမဲ့မြင်ပြောဆိုနေကြလျှင် သူမ အရမ်းခံစားနေရ၏။

“ဒီလိုလုပ်ကွယ် ... ဖူးငုံကို အန်တီဒေဝီခေါ်ထားလိုက်မယ်၊ မြတ်နဲ့သား လက်ထပ်ပြီးရင် မြတ်က အန်တီအနားမှာ ဘယ်အချိန်ပြည့်နေပေးနိုင်တော့မလဲ၊ ဒီတော့ ဖူးငုံကိုအန်တီပေး”

“ရပါတယ် ... မမဒေဝီရယ် ... ရပါတယ်၊ ဒီလူနဲ့ဒီလူ ပြောနေစရာတောင်မလိုဘူး”

“ဖူးငုံသဘောကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး”

“အို ... ဘာမေးစရာလိုလို့လဲ၊ သူ့မှာမိမရှိ၊ ဖမရှိနဲ့၊ သက်ထားတို့ပဲ အားကိုးစရာရှိတာ၊ သက်ထားတို့သင့်တော်လို့ စီစဉ်ရင်နာခံရမှာပေါ့၊ မမဒေဝီဆီမှာ ခေါ်ထားလည်းကောင်းတာပဲ၊ နောက် ... သင့်တော်တဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်

ထောင်ချပေးလိုက်ပေါ့ မမရယ် ... ”

ဒေါ်သက်ထားချိုပြောနေပုံက စည်းလွတ်၊ ဝါးလွတ်၊ ဖူးငုံကို လူလို့ပင် သဘောထားပုံမရ။

ဖူးငုံမှာ မာနရှိတာ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်စိတ်ရှိတာတွေ သူတို့သိပုံမရ။

“အဲ ... သက်ထားပြောမှ သတိရတယ်၊ စိုင်းမော်ကွန်းလေးလည်း တော်ပါတယ်၊ လူလည်းရိုးသားတယ်၊ နောက် ခြံလေး၊ အိမ်လေးနဲ့ လူတန်းစေတော့ နေနိုင်ပါတယ်”

ဖူးငုံမှာ ကိုယ့်ကိုအနားထားပြီး သက်မဲ့တစ်ယောက်လို ပြောဆိုနေကြသည့်ဒဏ်ကို ဆက်လက်ပြီး မခံစားနိုင်တော့။

ဒေါ်ယုဒေဝီကို ခြေသည်းဆိုးပေးပြီးသည်နှင့် သူမ နေရာမှ အနိုင်နိုင်ထရပ်လိုက်၏။

“ဖူးငုံ ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေလို့ နားခွင့်ပြုပါ အန်တီထား ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါတို့ဆွေးနွေးတဲ့စကားတွေကြောင့် ခေါင်းကိုက်သွားတာလား၊ ညည်းကောင်းစားဖို့အတွက် ငါတို့က စီစဉ်နေရတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အန်တီထားရယ်၊ ဖူးငုံ ... တကယ်

ခေါင်းကိုက်လို့ပါ။ ဒီတစ်ရက်တော့ ခွင့်ပြုပါ။

နောက်မှာ သူတို့တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဆူညံနေကြပေမယ့် ဖူးငုံ နေရာမှအတင်းပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ထဲမှာ လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာမရှိ။ အန်တီထားရယ် ဖူးငုံဟာ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

ဖူးငုံရဲ့ဘဝကို ချမ်းသာပေးလိုက်ကြပါတော့။

ဖူးငုံ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တည်ဆောက်ပါရစေ။

ဘဝဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းဖို့က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။

သူတစ်ပါးရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာ နေမခါ၊ လေမခနေ

ရတာ ဘဝမဟုတ်ဘူး။

လွင်တီးခေါင်မှာဖြစ်ဖြစ် ...

ကန္တာရမှာဖြစ်ဖြစ် ...

ကိုယ့်ဘဝရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အမြစ်နဲ့ကိုယ် ထိုးဖောက်။ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ဖူးငုံရပ်တည်ပါရစေတော့။

ကိုယ့်အတွက်ပေးထားသည့် လှေကားနားမှ ထောင့်ခန်း လေးထဲ ဖူးငုံ ခြေကို အနိုင်နိုင်သယ်ပြီး ဝင်လိုက်၏။ နောက် အခန်းတံခါးကို အသေအချာ ပိတ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချမိစဉ် ... ဖူးငုံ၏မျက်ရည်တွေက

တားမရ၊ ဆီးမနိုင်။

နှုတ်ခမ်းကို သွေးခြည်ဥမတတ် ကိုက်ပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိတာ မည်သူ့ကိုနာကြည်းလို့မှ မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကီးသွင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ငါ ... ရှင်သန်ရမယ်။

လောကကြီးထဲကို ဝံ့စားစွာ ပျံသန်းရတော့မယ်။

အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင်လို သည်သောင်ကမ်း၊ သည်သစ်ပင်မှာ နားခိုလို့မရတော့ဘူး။

ငါ့ဘဝ စုတ်ပြတ်သတ်နေပြီ။

ဘာသိက္ခာ၊ ဘာမာနမှမရှိတော့ဘူး။

ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြွေစွယ်ကျိုးဆိုတာ အပြောလွယ် သလောက် အကျင့်ခက်တယ်။

ဘွဲ့မရရင်လည်း နေပါစေတော့။

ကားမစီးရရင်လည်း နေပါစေတော့။

ငါ ... အကောင်းဆုံး ပျံသန်းရမယ်။

အပြစ်မဲ့တဲ့ ရှင်သန်ခြင်းနဲ့ ပျံသန်းရှင်သန်ရမယ်။

မငိုပေမယ့် ... နာကျင်ကြေကွဲနေသော နှလုံးသားမှ မျက်ရည်မြစ်တစ်စင်းကိုတသွင်သွင်စီးဆင်း ထုတ်လွှင့်လိုက်ပေပြီ။

ဖူးငုံ ဘယ်လိုမှတားဆီးလို့မရ။

ရှေ့ခရီးအတွက်ပျံသန်းထွက်ခွာဖို့နှင့်အပြစ်မဲ့စွာ၊ အန္တရာယ်
ကင်းစွာ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အဘက်ဘက်မှ ထောင့်စေ့အောင်
စဉ်းစားရင်းနှင့် ...

သူမ ... မောပန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားမိခဲ့လေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဖူးငုံ ... ဖူးငုံ”
နားထဲမှာ တံခါးခေါက်သံနှင့် ခေါ်သံကြောင့် ဖူးငုံ အိပ်ရာ
မှ နိုးထလာတော့ အကျင့်ပါစွာပင် နာရီကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

ညနေ လေးနာရီ။

အို ... သူမအကြာကြီး အိပ်ပျော်သွားမိပါလား။ မနက်
ဆယ်နာရီလောက်မှ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ။ ယခု ညနေ လေး
နာရီ ရှိပေပြီ။

တစ်ဘဝလုံး လူရောစိတ်ပါ မောပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့တာမို့
သူမ အိပ်ပျော်သွားမိခြင်းဖြစ်မည်။

တစ်ချိန်လုံး မျက်ရည်ကျနေမိခဲ့တာလည်း အိပ်မက်ထဲ
တိုင် ရှိက်သံမစဲခဲ့သည်မို့ သူမ၏ရုပ်က အငိုရုပ်။

မျက်ဝန်းလေးများ ဖောင်းမို့နီရဲနေသလို၊ နှာသီးလုံးလုံး

လေးလည်းရဲလို့။ နောက် ... နှုတ်ခမ်းများပင် ယောင်အမ်းရဲစို
နေခဲ့၏။

မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး အပြင်မှ မင်းရဲညီ၏
အသံကိုနားထောင်ပြီး ဖူးငုံ၏ နှလုံးသားမှ နင့်ခနဲ နာကျင်မိ
ပြန်သည်။

သူမ ... မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့ချင်တော့။

မည်သူ့ကိုမှလည်း မနာကြည်းပါ။

အားလုံးဟာ ကိုယ့်ကြမ္မာကြောင့်ပါပဲ။

သည်လိုတွေးလိုက်တော့ လောကကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်
သွားတာပေါ့။

လောကကြီး အကျည်းမတန်တော့ဘူးပေါ့။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဖူးငုံ ... ဖူးငုံ ... ကိုယ် တံခါး
ဖျက်ပြီးဝင်လာခဲ့မှာနော်၊ မင်း ... တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားဘူး
ဆို၊ အပြင်ကို လုံးဝမထွက်ဘူးဆို ... ”

သူ့အသံက စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ပြည့်နေပေမယ့် ဖူးငုံ မျက်ရည်
များနှင့် ခေါင်းကို ရမ်းခါမိသည်။

သူဟာ အဆိပ်သီးပဲ။ အလှဆုံး အဆိပ်သီးတစ်လုံး။

ဖူးငုံကို သေစေမည်သူ။

ဖူးငုံ ... ကျေးဇူးရှင်ဦးလေးနှင့် အစ်မဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို

ထောက်ထားရမည်။

“ဖူးငုံ ... တံခါးဖွင့်ပါ။ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ”

တံခါးဖွင့်မပေးလိုသဖြင့် ဖူးငုံစဉ်းစားရသည်။ သူ့ကို
ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲ။

ကိုယ့်အင်္ဂါရုပ်ကိုလည်း သူမမြင်စေချင်။ သူတင်မကပါ
မည်သူ့ကိုမျှ သူမ မမြင်စေချင်ပါ။

အရှုံးရပ်နှင့်လောကကြီးကို ရင်မဆိုင်ချင်။ အနိုင်ရပ်နှင့်
သာ ရင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

“ဖူးငုံ ... ကိုယ်တံခါးဖျက်ဝင်ခဲ့မှာနော်”

သူ့အသံက ငိုသံပင်ပါလာခဲ့သလို။

ကိုမင်းရဲညီရယ် ... ကျွန်မကို ရှင် မဖြားယောင်းပါနဲ့တော့၊
ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတော့။

ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် စေတန်နတ်ဆိုးတစ်ပါးပါ။

ကျွန်မအတွက် အပြစ်တွေကိုပဲ ရှင်ယူဆောင်ပေးခဲ့တယ်။

“ဖူးငုံ ... ”

“မလာနဲ့၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေပါရစေ”

“မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ဖူးငုံကို ကိုယ်တွေ့ရမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ
ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ ... ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ တံခါးဖွင့်ပါဦးကလေးရယ်၊
ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ တစ်နေ့လုံးလည်း ဘာမှမစားဘူးဆို၊
ကိုယ့်ကိုစိတ်ကောက်နေတာလားဟင် ... ”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမတော်ဘူး၊ သူစိမ်း
ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကောက်ဘူး၊ ထမင်းက မဆာလို့
မစားတာပါ၊ ကဲပါ ... ရှင်သွားတော့၊ ကျွန်မနားချင်ပြီ၊ ဘယ်
သူနဲ့မှလည်း ပြဿနာမတက်ချင်ဘူး၊ အထင်လွဲမခံချင်ဘူး”

တံခါး၏ဟိုဘက်၊ သည်ဘက်စကားတွေ အပြန်အလှန်
ပြောပြီး ဖူးငုံ ... အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မင်းရဲညီ ... တံခါး၏အပြင်ဘက်မှာ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်
နေမိသည်။

အိမ်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်ခဲ့ပုံပဲ။ သူပြန်လာတော့
သူ့လှူယုံတော် အလုပ်သမား တစ်ယောက်က သတင်းပေးခဲ့သည်။

“အစ်ကိုလေး ... ဒီနေ့ မဖူးငုံ တစ်နေ့လုံး အပြင်မထွက်
ဘူး၊ ထမင်းမစားဘူး”

“ဟင် ... ဘာတွေဖြစ်ကြသလဲ၊ မယ်မယ်နဲ့ဖြစ်တာ
လား၊ ဟိုသားအမိနဲ့လား”

“အဲဒါတော့ အသေအချာမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မဖူးငုံ
ကို ကိုစိုင်းမော်ကွန်းနဲ့ ပေးစားဖို့ပြောနေကြတယ်၊ အစ်ကိုလေးတို့

လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ စေ့စပ်ရမယ်တဲ့”

“ဟင် ... ”

သတင်းဆိုးကြောင့် သူ ... ဖူးငုံဆီ အပြေးရောက်လာ
ရခြင်းပါ။ ယခုတော့ သူမက တံခါးပင်မဖွင့်။

သူမ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။ ဘယ်လောက်တောင်ငို
ထားခဲ့သလဲ။ သူ့ကို စကားပြန်ပြောသည့်အသံက ကွဲအက်နစ်ရှ
လျက်။

မင်းရဲညီ ဖူးငုံ၏ အခန်းရှေ့မှာတွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေမိစဉ်
မယ်မယ်နှင့်မြတ်တို့သားအမိ ဦးချဲ့နှင့်တွန်းတွက်လာတာ မြင်
လိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာငယ်မလေးကို အပြစ်တွေပုံချမှာစိုး
လို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်တော့ဘဲ မင်းရဲညီ မယ်မယ်ထံ
သွားရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မယ်မယ် ... အောက်ဆင်းမလို့လား ... ”

“အေးကွယ်၊ မယ်မယ်လည်း အခုမှ စိတ်ချမ်းသာနေရ
တယ်၊ အဖော်တွေရနေလို့လေ၊ သားဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သားကို
ပြောစရာတွေရှိတယ်၊ ရေချိုး အဝတ်လဲပြီးရင် ဧည့်ခန်းကို
လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မယ်မယ် ... ”

သူတို့အဖွဲ့က အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားကြစဉ် မင်းရဲညီ
ကိုယ့်အခန်းသို့ ကိုယ်ဝင်လာခဲ့သည်။

အခြေအနေတွေကတော့ အဆိုးဘက်ကို ဦးတည်နေပေပြီ။

မြတ်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။

စိုင်းမော်ကွန်းကို အရှူးလုပ်တာလား။

စိုင်းနှင့်သူဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေမို့ အခြေအနေ
အရပ်ရပ်ကို သူထံတွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီးသား။

မြတ်နှင့်စိုင်းမော်ကွန်းဟာ ခရီးလွန်နေခဲ့ပေပြီ။

ဒါတောင်မှ သူမဟာ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားတုန်း
လား။

အင်း ... သူ့အမေကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့လည်း ဖြစ်
ရမယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ မြတ်ကို လုံးဝမယူနိုင်။ သူချစ်
တာ ဖူးငုံ။

မယ်မယ်ကလည်းလောလိုက်တာ။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ စေ့စပ်
မည်တဲ့။

သူ ရေပင်မချိုးနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်
နေရသည်။

သည်စဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရ၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... အစ်ကိုလေး၊ မယ်မယ်က ဧည့်
ခန်းထဲကို လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဪ ... အေး ... အေး လာပြီလို့ပြောလိုက်”

မင်းရဲညီ စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပင် မယ်မယ်ရှိရာ အောက်
ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံနေပေပြီ။

မြတ်နှင့်သူမေမေ။ နောက် ... မယ်မယ်နှင့်ဖေဖေ
ဦးသက်ပိုင်။ သားရေး သမီးရေး စေ့စပ်ပွဲတွေ၊ လက်ထပ်ပွဲတွေ
လုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးကြမည်ထင်သည်။

နဂိုကတည်းကမှ မြတ်ကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့ရသည့်အထဲ ယခု
စိုင်းမော်ကွန်းနှင့်ချစ်သွား၊ ငြိသွားပြီဖြစ်သည်မို့ မြတ်ကို မင်းရဲညီ
လုံးဝ စိတ်မပါတော့။

သူချစ်တာ ဖူးငုံလေးပါပဲ။ သို့ပေမယ့် မိဘများ၏မျက်နှာ
မပျက်စေချင်သည်မို့ အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကရပေဦး
မည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ မင်းရဲညီဝင်လာသည့်အခါ အားလုံးလှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရှင်းသန့်ချောမောသည့် ရွှေမင်းသား၏
အသရေက အားလုံးကို ကျေနပ်ကြည်နူးစဖွယ်။

“လာ ... သား ဒီမှာ အကြံဆွေးနွေးပွဲလုပ်မလို့
သားကိုစောင့်နေကြတာ ... ”

“ခဏလေး ... မယ်မယ်၊ ကိုစိုင်းကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ သူကလည်း သားရဲညီအစ်ကိုလိုပါပဲ”

“အို ... မခေါ်နဲ့၊ ကိုယ့်မိသားစုအရေးကိစ္စမှာ အပြင်လူတွေပါတာ ယေးရှုပ်တယ်”

မြတ်ဏ်နှုတ်မှ ထိုစကားထွက်လာသည့်အခါ မင်းရဲညီပန်းတွန့်မိသည်။ မြတ်ကို သူ လုံးဝအထင်ကြီးလို့မရတော့။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။

ယောက်ျားတွေကို ချစ်တမ်းကစားနေတာလား။ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို လှည့်စားနေတာလား။

သူမလှည့်စားတာက အရေးမကြီး။ ကြားထဲမှ စိုင်းမော်ကွန်းနှင့်ဖူးငုံခမျာ သေလုမတတ် ခံစားနေရရှာပေပြီ။

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားသူငယ်ချင်းကိုနောက်မှ ပြောပြလိုက်တော့၊ အခု ... မိသားစုချင်းပဲ ဆွေးနွေးကြရအောင်”

နောက်ဆုံး မယ်မယ့်စကားကိုပဲ အတည်ယူကာ မင်းရဲညီမယ်မယ့်အနားမှာ သွားထိုင်လိုက်ရသည်။ ရပ်ကတော့ အီလည်လည်။ လူကြီးသူမများကို အားနာသဖြင့် မနည်းအဖတ်ဆယ်ထားရသည့်ရုပ်။

သည်ပွဲမှာ မယ်မယ်နှင့်ဒေါ်သက်ထားချိုက စိတ်အဝင်စားဆုံး။ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်အရှိဆုံး။

“ကဲ ... ဒေဝီကတော့ သမီးမြတ်ကို ရတနာ(၃)စုံနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးထိုက်ထိုက်တန်တန် တင်တောင်းပါတယ်”

“ပစ္စည်းရေးတွေကတော့ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး မမဒေဝီရယ် ... သက်ထားတို့ရှိတဲ့ပစ္စည်းဟာ သားတို့သမီးတို့ပစ္စည်းပဲပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ဒေါ်သက်ထားတို့ ကိုကောင်းမြတ်တို့ဘက်က ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သားရှင်ဘက်ကတော့ သမီးမြတ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ရဦးမှာပေါ့”

“ဟိုး ... ဟိုး ... ဖေဖေတို့မေမေတို့တွေ ခေတ္တနေကြပါဦး ... သား မြတ်နဲ့ ခဏလေး ... လာ ... မြတ်”

လူကြီးတွေ အရှိန်တက်နေဆဲ မင်းရဲညီ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် မြတ်ကို ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

သည်ပွဲမှာ အားနာနေလို့ကတော့ ကိုယ်ပဲလှည်းကျိုးထမ်းရမည်။ ပြီး ... သည်လို စာရိတ္တမျိုးကို လုံးဝသည်းမခံနိုင်။ မြတ်ကို မင်းရဲညီ လုံးဝအထင်မကြီးနိုင်တော့။

သမီးလိမ္မာ၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိပုံစံချိုးပြီး မိဘတွေစီမံသမျှ ပြီးပြီးလေးနှင့် နာခံတော့မည့်ပုံကို မင်းရဲညီ လုံးဝကြည့်မရနိုင်တော့။

“ဟာ ... သားကလည်း၊ ခုထိ သားတို့ချင်းမဆွေးနွေး

ရသေးဘူးလား၊ ရက်တွေပဲ ကြာလှပြီ၊ သက်ထားတို့ကို အားနာစရာ ... ”

“မြတ်ဘက်ကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူပြောစရာရှိမယ်၊ ဆွေးနွေးစရာရှိမယ်ဆိုရင်လည်း နားထောင်လိုက်ပါမယ်၊ ခဏနော် ... မယ်မယ် ... ”

မြတ်က သူခိုး လူဟစ်ပြီး အချိုဆုံးအပြီးလေးနှင့် လူကြီးများရှေ့မှောက်မှ ရိုကျိုးစွာ ထွက်ခွာလာခဲ့လျှင် မင်းရဲညီ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်နေရ၏။

ဟင်း ... သင်းကိုများ တစ်သက်လုံး မယူဘူး၊ ဖွက်ထွက်မှတောင်ပိုမှန်းသိရတယ်။

မင်းရဲညီ ခြံထဲသို့ဆင်းလာပြီး ခုံတန်းတစ်ခုမှာထိုင်လိုက်သည်။

မြတ် ... သူ့အနားသို့ ခပ်တည်တည်ပင် ကပ်လာခဲ့သည်။

“ရှင်က ဘာတွေဆွေးနွေးစရာရှိနေရတာလဲ၊ ဘာလဲ မြတ်မိဘတွေကို အရှက်ခွဲမလို့လား ... ”

“မိဘတွေ အရှက်မကွဲစေချင်လည်း မင်းကောင်းကောင်း နေလေ၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ စိုင်းမော်ကွန်းနဲ့တွဲလို့ မကြည်

ဖြစ်နေတာလား၊ ဒါ ... ဘာဆန်းသလဲရှင်၊ လူငယ်တွေ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ကြတာပဲ၊ ရှင်က ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်ကလူမို့လား ... ”

“ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က လူမဟုတ်ပေမယ့် ငါ့အိပ်မက်က အပျိုစစ်စစ်ကိုမှ လက်ထပ်မှာ၊ အင်တွေ မလိုချင်ဘူး”

မြတ် ... မျက်နှာပျက်သွားမည်ထင်ပေမယ့် လုံးဝမပျက်သည့်အပြင် နွဲ့နွဲ့လေးပင် ရယ်လိုက်သေး၏။ အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းမ။

“ရှင် ... ယဉ်မင်းဦးရဲ့ အက်တိုးပစ်အပျိုစင်ကို ဖတ်ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်ဖီစာကြောင်နေရင် အက်တိုးပစ်အပျိုစင်တွေနဲ့တွေ့နေဦးမယ် သတိထား ... ”

“ဒါ ... ငါ့ကိုစွပ်စွဲ၊ မင်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိရဲ့နဲ့ ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ အံ့သြပါတယ်၊ စိုင်းမော်ကွန်းကို အရူးမလုပ်နဲ့၊ စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာသမားကိုပစ်မှားရင် တစ်နေ့မင်းပဲ ဒဏ်ခတ်ခံရလိမ့်မယ် ... ”

ခုံတန်း၏တစ်ဖက်ကွန်းသို့မှာထိုင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြစဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှ လူကြီးများမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျှက်။ ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့်ဒေါ်သက်ထားချိုက အသည်းဆန့်

မင်းရဲညီဟာ ဖူးငုံကိုချစ်နေလို့များ ငါ့သမီးကိုငြင်းဆိုနေတာလား။ ဖြစ်လောက်တယ်။ ဒီနေ့ ဖူးငုံ ရုပ်ပျက်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်များနေကြပြီလား မသိဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ ဖြစ်အောင်လက်ထပ်ပေးရမယ်။ ဖူးငုံ သမီးထက်သာလို့မဖြစ်ဘူး။

ဒေါ်သက်ထားချို ကောက်ကျစ်စွာ တွေးနေမိသလို ဒေါ်ယုဒေဝီမှာလည်း ရင်ထဲပူလျက်။

သားနဲ့ဖူးငုံ ငြိများနေကြသလားမသိဘူး။ မြတ်ကရော စိုင်းမော်ကွန်းနဲ့ အရွဲ့တိုက်တွဲနေလို့ ငါ့သားမကျေနပ်တာ ထင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သားကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။

ဘာမှမဖြစ်သလိုနှင့် စကားတွေရယ်ကာ မောကာဟန် ဆောင်ပြောနေကြပေမယ့် လူကြီးများရင်ပူနေကြပေပြီ။

မင်းရဲညီနှင့်မြတ်မှာလည်း အကြိတ်အနယ် စကားများနေကြရတုန်း။

“မင်းကို ငါ့လက်မထပ်နိုင်ဘူးမြတ် ... မင်းဘာသာ ကိုယ့်မိဘတွေကို အကြောင်းပြချက်လှလှပေးပြီးငြင်းပါ။ ငါ့ငြင်းရင် လူကြီးတွေကို စော်ကားရာကျမယ် ... ”

“ရှင် ... တော်တော်တရားတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာ အကြောင်းပြချက်မှမရှိဘူး။ ရှင်ကိုကျွန်မ လက်ထပ်နိုင်တာပဲ”

“ဟင် ... မင်း တော်တော်အရှက်နည်းပါလား။ ငါ ဒီထက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရဦးမှာလား။ မင်း ... စိုင်းမော်ကွန်းနဲ့ချစ်နေတဲ့အတွက် ငါမင်းကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“အိုး ... စိုင်းမော်ကွန်းနဲ့ကျွန်မ ချစ်နေပါတယ်လို့ ရှင် မစွပ်စွဲနဲ့၊ တကယ်လို့ ချစ်ခဲ့ရင်လည်း ဒါ ... မဆန်းပါဘူး။ ရှင်လိုသာဆို ရည်စားထားဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျား မယူရတော့သလိုပဲ”

ဒီလောက် မျက်နှာပြောင်နေသည့်မြတ်ကို မင်းရဲညီ လက်ဖျားခါရသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်ပေမယ့် တစ်ဘက်မှ သူငယ်ချင်းကို သူငဲ့ညှာရသည်။

ဖွင့်ပြောလျှင်လည်း မြတ်ကငြင်းမည်သာ။ မင်းရဲညီ ကျား မြီးဆွဲမိသလို ဘာမှဆက်လုပ်လို့မရ ဖြစ်နေရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေက အလိပ်လိုက်။ စိုင်းမော်ကွန်းနှင့် သူ့ကို အရှုံးလုပ်နေသည့်မြတ်အား ဖြစ်နိုင်လျှင် အမှုန့်ချေပစ်လိုက်ချင်၏။

“ကဲ ... ရှင်ပြောစရာကုန်ပြီလား။ ရှင်ဘာသာသာ ငြင်းချင်ငြင်းလေ၊ ကျွန်မကတော့ မိဘတွေနဲ့မယ်မယ့်မျက်နှာကို အိုးမည်းမသုတ်နိုင်ဘူး ... သွားပြီ”

တိုက်ထဲသို့ မြတ် ပြန်ဝင်သွားခဲ့လျှင် မင်းရဲညီ စိတ်ဓာတ် ကျစွာနှင့် နောက်မှလိုက်လာခဲ့ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမိဘ၊ ကိုယ့်မိဘ လူကြီးမိဘတွေကို
သူ လေးစားရပါဦးမည်။

“မယ်မယ် ဘာသိလို့လဲ၊ သူက မော်ကွန်းနဲ့ချစ်နေတာ၊
သားက သူငယ်ချင်းရည်းစားကို လှယူရမှာလား”

အကြံ စေ့စပ်ပွဲကတော့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီးကြပေပြီ။
မင်းရဲညီ ဘယ်လိုမှမတတ်သာ။

သို့သော် ... ညစာစားပြီး မယ်မယ့်အခန်းထဲဝင်ကာ
သူ မယ်မယ့်ကို စည်းရုံးရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေ့စပ်ပွဲက
တနင်္ဂနွေညမှလုပ်မှာမို့ သည်ကြားထဲ သူကြီးစားရဦးမည်။

လွယ်တော့မလွယ်။

မယ်မယ်က မြတ်ကို ဆေးစွဲသလိုစွဲနေတာ။ ဟိုကလည်း
အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြတတ်ပါတိ။

“ဘာပြောတယ် ... သာ။ မြတ်က မော်ကွန်းရည်းစား
ဟုတ်လား။ အဲဒါ ... သူသစ္စာမဲ့တာပဲ၊ အစကတည်းက မြတ်က

နဲ့သား ရည်စူးထားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူကကြားကဖြစ်လုရတာလဲ။ သူ့ရည်းစားမင်းလုတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဇနီးလောင်းကို သူလုတာ၊ ဒီကောင် အိမ်ကိုလုံးဝမလာစေနဲ့၊ ငါမမြင်ချင်ဘူး”

ဟင်း ... ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတစ်လွဲကြီးပါလား။

“ဟာ ... မယ်မယ်ကလည်း၊ မော်ကွန်းအကြောင်း မယ်မယ်သိပါတယ်၊ တကယ့်လူရိုး၊ လူအေး၊ မယ်မယ့်ချွေးမလောင်း မဒွီဒေဝီကြီးက မြူဆွယ်ဖြားယောင်းလို့သာ သူ့မှာ ဈာန်လျှောရတာ၊ မော်ကွန်းမှာ အပြစ်မရှိဘူး”

“သူငယ်ချင်းဘက်က မကာနဲ့၊ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုး လုံးဝမပေါင်းထိုက်ဘူး၊ သား သူ့ကို မကာနဲ့တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သား မြတ်ကိုလက်ထပ်ရမယ် ... ”

မင်းရဲညီ မယ်မယ့်ခြေထောက်လေးများကို နှိပ်နယ်ပေးရင်းနှင့် ကိုယ်လိုချင်သည့်ပွိုင့်ကို ရောက်အောင်သွားနေရ၏။

ဟူး ... မလွယ်လိုက်တာ။

“မယ်မယ်ကလည်း သားက စင်းလုံးချောမှ ယူချင်တာ၊ ရည်းစားလက်ရှိနဲ့မိန်းမကို မယူချင်ပါဘူး။ သူတို့ချင်း ဘယ်လိုနေကြ၊ စားကြသလဲမှ မသိတာ၊ သားလည်းကျိုးမထမ်းနိုင်ဘူး”

“ဆင်ခြေတွေများမနေနဲ့သား၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့၊ ရည်းစားရှိတာ ဆန်းသလား၊ သားကို

မေမေသေတွင်းပို့နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သင့်တော်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ချထားပေးမှာ ... စကားမရှည်နဲ့တော့ ... ”

ဘယ်လိုမှ အယူခံဝင်လို့မရဖြစ်နေစဉ် သူတို့အခန်းထဲသို့ မြတ်နှင့်ဒေါ်သက်ထားချိုတို့ ဝင်လာကြသဖြင့် မင်းရဲညီ ယောင်လည်လည်နှင့် လစ်ရတော့သည်။

ငါ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမှာပါလိမ့်။

ဖူးငုံကိုလည်း တစ်နေ့လုံး မမြင်ရသဖြင့် သူ့အရမ်းစိုးရိမ်နေမိသည်။

ဘာမှလည်းမစားဘူး။ ကောင်မလေး ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုပြောလိုက်လို့ဖြစ်မည်။

မင်းရဲညီ ကိုယ့်အခန်းမသွားဘဲ ဖူးငုံ၏အခန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်မှာလူရှင်းနေသဖြင့် သူ ... ဖူးငုံထံ အမြန်ဆုံးရောက်လာ၏။

“ဖူးငုံ ... ဖူးငုံ ... ဟင် ... ”

အခန်းတံခါးကိုတွန့်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲမှာ ဖူးငုံကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ခုတင်ပေါ်မှာသူပေးထားသည့် အဝတ်အစားများကိုသာ အပုံလိုက်၊ အထပ်လိုက်တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက် ... အဝတ်အိတ်ကိုလည်းတွေ့ရသည်။ သူမဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ။ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် သူမလောကကိုရင်ဆိုင်တော့မလို့လား။

“ဖူးငုံ ... ဖူးငုံ ... ”

စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်ရင်း ... သူ့အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့လျှင် မယ်မယ့်အခန်းထဲမှ ဒေါ်သက်ထားချိုနှင့်မြတ်တို့လည်း အရေးတကြီး ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဖူးငုံရယ် ... ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲကွာ”

အိမ်ရှိအလုပ်သမားများအားလုံး ခြံထဲဆင်းရှာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ရှာနှင့် ည ဇနာရီလောက်ကြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်သွားကြသည်။

မင်းရဲညီ ဖူးငုံကိုရှာဖို့ ကားအမြန်ဆုံးထုတ်နေစဉ် သူ့အနားသို့ ဒေါ်သက်ထားချို အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“သားရေ ... လုပ်ပါဦး၊ အန်တီစိန်ဆွဲကြီးမရှိတော့ဘူး၊ ဖူးငုံ ဆွဲကြီးကိုခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ အန်တီဆွဲကြီးက သိန်းငါးဆယ်လောက်တန်တာ၊ သမီးမကံလာဆောင်မှာဝတ်ဖို့ ဒီလာခါနီးမှဝယ်လာခဲ့တာ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ကူညီကြပါဦး ... ”

“ဟာဗျာ ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်တာ”

ဒုက္ခရောက်လွန်း၊ စိတ်ဖိစီးလွန်းလို့ ထွက်ပြေးသွားရှာသည့် ဖူးငုံအပေါ် သိက္ခာကျအောင်၊ ဒုက္ခရောက်အောင် အကွက်ဆင်လိုက်သည့် ဒေါ်သက်ထားချို၏စကားတွေအား မင်းရဲညီလုံးဝမယုံကြည်။

ဖူးငုံ၏ကိုယ်ကျင့်တရားကို မင်းရဲညီ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သည်။

ဖူးငုံဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဣဿ၊ မစ္ဆရိယတွေ လုံးဝမရှိသည့်အဖြူထည် မိန်းကလေး။

သူတို့သားအမိသာ ကလိမ်ကကျစ်တွေ။ လောဘ၊ ဒေါသမောဟ၊ မနာလိုဝန်တို့မူတွေရဲ့ သားကောင်။

မင်းရဲညီ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မိဘနှစ်ပါး၏ မျက်နှာကိုထောက်ထားပြီး သည်းခံနေလိုက်ရသည်။

သူ ... ဒေါ်သက်ထားချိုကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ လမ်းတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ မောင်းခဲ့သည်။

ကံဆိုးမလေးရယ်။ မင်း ... ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ခံဖို့ကောင်းတယ်။

လမ်းဘေးဝဲယာတစ်လျှောက် ကြည့်ရင်းမှ သူစိုင်းမော်ကွန်းထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“မော်ကွန်း ... ဖူးငုံ အိမ်ကထွက်သွားပြီ၊ မင်း ငါ့ကို ကူညီပြီး လိုက်ရှာပေးဦး ... ”

ဟုတ်တယ် ... အိမ်မှာပြဿနာတက်နေတယ်၊ မြတ်ရဲ့ မိဘတွေလိုက်လာတာ ဧရာဝတီလုပ်ဖို့၊ မင်းရဲ့မြတ်ကလည်း လက်ခံတယ်လေ၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ကကြဦး။

လောလောဆယ် ဖူးငုံကိုရှာပေး။ တည်းခိုခန်းတွေ၊ ဘာ
တွေမှာဝင်ကြည့်၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေပါ တပ်ပြန်ပြီးရှာခိုင်း။
ငါလည်းရှာနေတာပဲ ...

ကောင်းပြီ ... တွေ့မှအကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောပြ
မယ်”

ဟန်းဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်လမ်းမတွေတစ်
လျှောက် သူလျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ ကားလေးက မြို့ကို ဘယ်
နှစ်ပတ်ပတ်နေမိသည်မသိ။

အချစ်ရယ် ... ကိုယ့်ကို အရာရာတိုင်ပင်ဆွေးနွေးသင့်ပါ
တယ်။

ကိုယ် မယ်မယ့်ကို အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး။ မြတ်ကိုလုံးဝ
လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ မင်းကိုပြောပြဖူးပါတယ်။

ကိုယ့်အသည်းပလ္လင်ရဲ့ဘုရင်မဟာ မြတ်လိုစုန်းမ မဟုတ်
ဘူး။

မင်းလိုဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ရမှာပါ။

ပြင်ဦးလွင် လမ်းမတွေတစ်လျှောက် မင်းရဲ့ညီ ကားနှင့်
လျှောက်ရှာနေတုန်း ကံအားလျော်စွာပင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု
ထဲမှာ ဖူးငုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းရဲ့ညီ ပျော်သွားလိုက်တာ ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲ
ပွင့်ထွက်တော့မတတ်။

ကားကို ဆိုင်ရှေ့အမြန်ဆုံးထိုးရပ်ပြီး ... သူ ခုန်ဆင်း
လိုက်လျှင် ဖူးငုံ သူ့ကိုမြင်သွားပြီး နေရာမှ ထပြေးဖို့ ကြိုးစား
လေ၏။

“ဖူးငုံ ... ကိုယ် ရူးတော့မယ်”

ဖူးငုံကို ဆီးဖမ်းထားလိုက်ပြီး သူ့ကျသင့်ငွေရှင်းကာ သူမ
ကို ကားပေါ်တင်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှာ သူမ၏ငိုရှိုက်သံလေးက ရင်ပွင့်ထွက်တော့
မတတ်။

မင်းရဲ့ညီ ဘာစကားမှပြောမနေတော့ဘဲ စိုင်းမော်ကွန်း၏
အိမ်သို့ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ရောက်ပြီ ... ဆင်း ... ”

ဖူးငုံမှာ ဂါဝန်အဝါလေးတစ်ထည်သာ ဝတ်ထားသဖြင့်
ချမ်းအေးတုန်ခိုက်လျက်။ မင်းရဲ့ညီ ကိုယ်ဝတ်ထားသည့် သားမွေး
ဂျာကင်ကို ခြုံပေးလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး ငိုထားသဖြင့် အငိုရုပ်က သိသိသာသာ။

နုထွတ်ချောမွေ့နေသည့် ကောင်မလေး၏မျက်နှာမှာ ပန်း
သွေးရောင်။

ကားထဲမှာ ပေကတ်နေသည့် ကောင်မလေးအား မင်းရဲ
ညီ တင်းကြပ်စွာ ဆွဲပွေ့ပစ်လိုက်မိသည်။

“အချစ်ရယ် ... ကိုယ် ရူးတော့မယ်”

ပန်းနုရောင် မျက်နှာလေးကို နေရာမလပ် နှမ်းရှိက်ရင်းမှ
သူကလေးကို မင်းရဲညီ အားပါးတရ ဖက်ပွေ့ထားမိသည်။

ဖူးငုံခမျာ ပင့်ကူအိမ်မှမိသည့်ယင်ကောင်လေးနယ်။

ဘားစကားမှလည်း ပြောခွင့်မရ။ အသက်ရှူတွေကျပ်ပြီး
မောဟိုက်ပျော့ခွေလာတော့မှ မင်းရဲညီ သတိဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆောရီး ... မင်းကို ရှင်းပြစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

တစ်နေ့လုံး ထမင်းမစားရလို့ရော၊ စိတ်သောကရောက်
လွန်းလို့ပါ ပျော့ခွေနေရသည့်ကြားထဲ မင်းရဲညီ၏ အချစ်မုန်တိုင်း
အမိခံလိုက်ရသဖြင့် ဖူးငုံခမျာ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ သေ
သွားတော့သလို။

နေရာမှာပင် အပုံလိုက်ကလေး ပျော့ခွေနေမိသည်။

“ကျွန်မကို လူတွေနဲ့အဝေးဆုံး ကမ္ဘာအပြင်ဘက် ပို့ပေး
ပါ”

“ပို့မယ် ... စိတ်ချ၊ ခုတော့ မင်း ... အန်တီတွေ၊

အစ်မတွေရဲ့စေတနာကို နားထောင်လိုက်ဦး”

ဖူးငုံကို မင်းရဲညီ ကားပေါ်မှပွေ့ချလိုက်သည်။ ည ၁၁နာရီ

လောက်ရှိပြီမို့ ဦးလေးတော့ အိပ်နေသလားမသိ။

တိုက်ထဲမဝင်တော့ဘဲ တိုက်ဘေးမှ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်
ထပ်သို့သာ ဖူးငုံကို သူပွေ့ချီလာခဲ့သည်။

သည်နေရာလေးဟာ စိုင်းမော်ကွန်းကျောင်းသားဘဝက
စာကျက်ခဲ့သည့်နေရာ။

ထပ်ခိုးလေးမှာ မွေ့ရာနှင့်ဝှမ်းကပ်တွေ အပုံလိုက်နှင့်
အိပ်ရာလေးရှိတာ သူသိပြီးသား။

ဖူးငုံခမျာ စိတ်သောကတွေ ဖိစီးပြီး သွေးပျက်သလိုဖြစ်
နေရသည်ကြောင့် တဒင်္ဂ ရူးကြောင်နေမိသည်။

အိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာတော့ လမ်းမှာ မိန်းမငယ်
လေးတစ်ယောက်၏ ဒုက္ခတွေက မသေး။

“လိုက်မလား ... လိုက်မလား အခက်အခဲတွေအားလုံး
ပြေလည်သွားစေရမယ် ... ”

အတင်းဆွဲလွှဲမတင်ကြပေမယ့် ဖူးငုံ သွေးပျက်နေမိသည်။

မီးရောင်လင်းသည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲရောက်မှ သူမ
တဒင်္ဂဆောက်တည်ရာ ရသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ... စားသောက်ဆိုင်မှာ မိန်းကလေးတွေက
နည်းနည်း။ ယောက်ျားတွေကများများ။

သည်ဆိုင်ကရော မိုးအလင်းဖွင့်ပါမလား။ မိုးအလင်းဖွင့်
တော့ရော မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ လုံခြုံမှုရှိပါ
မလား။

သူမက တစ်ယောက်တည်းမို့ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ယောက်ျား
တွေ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။

မကြာမီ မင်းရဲညီ ရောက်လာလို့သာ ဖူးငုံ ငရဲကျမည်
ဘဝမှ လွတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူကယ်လာသည့်ပန်းကလေးကို သူနင်းချေမှာတော့
မဟုတ်လောက်။

မင်းရဲညီ သူမကို မွေ့ရာပေါ်ချပေးပြီး ဂွမ်းကပ်ခြံပေးလိုက်
သည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုယ် ... ဖူးငုံစားဖို့ တစ်ခုခုသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊
ဒီမှာ ... ခဏကျန်ခဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဖူးငုံ ကြောက်တယ်”

“စောစောကတော့ သားရဲတွေပေါ်တဲ့ တောထဲလျှောက်
ဝင်သွားပြီး ... ခု အန္တရာယ်ကင်းကာမှ ဘာကိုကြောက်နေရတာ
လဲ”

“ကြောက်တယ် ... ဖူးငုံ အရာအားလုံးကို ကြောက်

တယ်၊ ဘာမှမစားတော့ဘူး၊ စောစောက စားသောက်ဆိုင်မှာ
မုန့်စားပြီးပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ... ပြီးရော၊ ကိုယ်အခြေအနေတွေကို
ရှင်းပြမယ်၊ အဲ ... နေဦး၊ မော်ကွန်းဆီ အကြောင်းကြားလိုက်
ဦးမယ်၊ ဒီကောင်ပျာယာခတ်နေပြီ”

ပြောပြီး ... မင်းရဲညီ စိုင်းမော်ကွန်းတို့အဖွဲ့ကို ဖူးငုံပြန်
တွေ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာရှိကြောင်း သတင်း
ပေးလိုက်သည်။

အခြေအနေတွေ အေးချမ်းပြီဆိုကာမှ မင်းရဲညီ ဖူးငုံဘက်
သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ တဖွတ်ထိုး တဖောက်ကန်းအလုပ်တွေလုပ်ရ
တာလဲ၊ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ညအချိန်မတော် အိမ်က
ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်သင်္ချိုင်းကိုယ်ရှာတာပဲ၊ ကိုယ့်သေ
တွင်းကိုယ်တူးတာ၊ ဖူးငုံ ဘာဖြစ်လို့ မိုက်ရှူးရဲအလုပ်တွေလုပ်ရ
တာလဲ၊ အခုရော ... ဘာအန္တရာယ်တွေ ကြုံရသေးလဲ”

သူ ... ဖူးငုံကို ကရုဏာဒေါသတွေ ထွက်နေမိပါသည်။

“ငါနဲ့သာ မတွေ့ရင် မင်းဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊
ဖြေစမ်း ... အခုဘယ်လိုက်သွားမလို့၊ ဘာတွေလုပ်မလို့လဲ”

ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမတိုင်ပင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မကို မဆူနဲ့၊ ကျွန်မ သေပစ်လိုက်မလို့”

သူမ၏ရုပ်က သောကတွေနှင့် နာကြည်းနေခဲ့လျှင် မင်းရဲညီ ဆက်မမာန်ရက်တော့။ အမှိုက်အမဲလေးမို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ရမည်ထင်သည်။

“ကဲ ... အခု မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ အခုလို လူကြီးတွေ မသိအောင်ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့အတွက် မင်းအပေါ် ဒေါသက်ထားချို့က ဘယ်လိုစွပ်စွဲလိုက်တယ်မှတ်သလဲ”

“ဘယ်လိုစွပ်စွဲလိုက်သလဲ”

“သူ့ရဲ့ သိန်းငါးဆယ်တန် စိန်ဆွဲကြိုးကို ခိုးသွားပါသတဲ့ဗျာရေ ... ”

“ဘာ ... ”

တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသွားပြီး ဖူးငုံ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိ၊ အံ့ကြိတ်မိလိုက်သည်။

နာကြည်းမှု မျက်ရည်တွေကလည်း တသွင်သွင်။

“သူတို့ခိုင်းချင်တိုင်းခိုင်း၊ နှိပ်ချင်တိုင်းနှိပ်၊ ကျွန်တစ်ယောက်လို အလကားခိုင်းနေရတဲ့ကြားထဲက ကျွန်မကို ဒီလိုစွပ်စွဲလိုက်သတဲ့လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီလို စွပ်စွဲလိုက်တယ်၊ ကဲ ... မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ရှင်ကရော ... ယုံသလား ... ”

ဖူးငုံ၏ မျက်နှာလေးမှာ ကျားသစ်မလေးတစ်ကောင် မာန်ဖိနေသည့်နှယ်။

“ငါမယုံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါသက်ထားချို့က ဒီလိုစွပ်စွဲခဲ့တယ်၊ မင်းပြန်လိုက်ပြီး မယူကြောင်း ဖြေရှင်းသင့်တယ်”

“သူတို့မျက်နှာတွေကို ကျွန်မ ဒီတစ်သက် လုံးဝမမြင်ချင်တော့ဘူး၊ သူတို့ကို အရမ်းစိတ်နာတယ်”

“လိုက်မရှင်းလို့မဖြစ်ဘူး ဖူးငုံ၊ ပြီး ... မင်းကိုလည်း ကိုယ်လက်လွှတ်စပယ် လွှတ်မထားနိုင်ဘူး”

ဖူးငုံ မျက်ရည်ပင်မကျနိုင်တော့။ ရက်စက်ယုတ်မာလှသည့် အန်တီထားဟာ သူမကိုနာလန်မထူနိုင်အောင် အလဲထိုးလိုက်ချေပြီ။

သူစိန်ဆွဲကြိုးဆိုတာရော တကယ်ရှိရဲ့လား။ ကြောင်ရုပ်နှင့် ကြွက်သေ။ သူမကို မရှိ၊ အရှိလုပ်ပြီး သိက္ခာချလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ တူးခါးနေအောင် မုန်းမိ၊ နာကြည်းမိသည့် ကြောင့် ဖူးငုံ၏နှလုံးသားလေးခမျာ ပူလောင်လာခဲ့သည်မှာ မီးခဲ

မျိုးမိထားသည့်နယ်။

“အင်း ... အင်း ... ”

ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ... သူကလေး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလာခဲ့လျှင် မင်းရဲညီ အခြေအနေတွေကို နားလည်လိုက်သည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ စိတ်ကိုလျှော့ ... ကိုယ်အားလုံးပြေလည် အောင်ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ သူတို့ကိုနိုင်တဲ့အကွက်နဲ့ ကိုယ်တိုက်ပြ မယ်၊ ကြည့်နေ ... ဖူးငုံအတွက် ကိုယ်ကောင်းကောင်း လက် စားချေပေးမယ်”

ဖူးငုံကို ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်နေစဉ် စိုင်းမော်ကွန်း၏ကား ပြန်ရောက်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

အသံပေးရင်း ... စိုင်းမော်ကွန်း ... ထပ်မံပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

“ကိုညီ ... ငါတက်လာခဲ့ပြီနော်”

“အေး ... တက်ခဲ့၊ ငါတို့ ... ဒီမှာ”

စိုင်းမော်ကွန်း ... အပေါ်ရောက်တော့ ဖူးငုံကိုအိပ်ရာထဲ မှာ တွေ့လိုက်ရပြီး ... မင်းရဲညီက ဘေးမှာထိုင်နေ၏။

စိုင်းမော်ကွန်း ကြမ်းပြင် မင်းရဲညီ၏အနားမှာ ခြေပစ် လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဝိုး ... ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ ငါ့ကိုလည်း အခြေ အနေတွေရှင်းပြကြပါဦး”

“အခြေအနေတွေကတော့ လုံးဝအံ့သြစရာပဲ၊ မင်းရဲမြတ် က ငါနဲ့စေ့စပ်မှာကို လက်ခံတယ်လေ၊ အလကား ... ပွေလိမ် ရှုပ်မ”

“သူလည်း မိဘတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကွာ၊ မင်းငြင်းပေါ့၊ မင်းက ယောက်ျားလေးပဲ”

“ဘာလဲ ... မင်းက မြတ်ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့၊ လုံးဝ အပြစ်မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ... ငါ သူနဲ့ဆွေးနွေးတယ်၊ မင်းနဲ့အခြေအနေကို သွယ်ဝိုက်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက မျက်နှာ ပြောင်ပါပေ့ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ဖူးငုံကိုလည်း သူတို့သားအမိနှိပ်လိုနှိပ်စက် တွေ့ပြောလို့နေမှာပေါ့၊ အိမ်ကထွက်ပြေးရတဲ့ဘဝကို ရောက် ရော”

အခန်းထဲမှာ (၃)ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။

မင်းရဲညီ ... မြတ်ကို ဒေါသတွေထွက်နေသလောက် စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ ခွင့်လွှတ်မြဲ။

အလကား ... နွား၊ မယားတရား။

မင်းရဲညီ ... သူငယ်ချင်းကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲနေမိ၏။

စိုင်းမော်ကွန်းထဲမှ ညောင်နာနာအသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘာတွေဆက်လုပ်ကြမှာလဲကွာ၊ အခု ဖူးငုံကို မင်းခေါ်ထားပြီလား၊ မြတ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မင်း မြတ်ကို ငါလုံးဝလက်မထပ်ဘူး၊ သူတို့သားအမိကို ငါလုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ ဒီတော့ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ် သူတို့ကိုလည်း ပညာပေးရာကျ၊ ငါလည်းငါချစ်တဲ့သူနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာပေါင်းရအောင် ဖူးငုံကို ငါယူလိုက်တော့မယ်၊ ပြန်မပို့တော့ဘူး၊ ဒီည ... ဒီမှာ ငါတို့အိပ်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ တော်ကြာ ... ကြားထဲက ဖူးငုံ နှစ်နာနေပါ့မယ်၊ မင်းမယ်မယ်ကလွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေထည့်မတွက်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို သားအဖြစ်က စွန့်ချင်စွန့်ပါစေ၊ ငါ ... ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်မယ်၊ မယ်မယ့်ကို ငါသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့သားအမိက လူလည်ကျလွန်းတယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးကိုအရယူထားတယ်၊ အခုလည်း ကြည့်ပါဦး ... စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ထွက်ပြေးတဲ့ ဖူးငုံကို သူ့စိန်ဆွဲကြီး ခိုးသွားတယ်လို့ စွပ်စွဲသေးတယ်”

မင်းရဲညို ... ဒေါသတွေနှင့်ပေါက်ကွဲနေသလောက် စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ ကြက်နာကြီးလည်လိမ်ထားသည့်နှယ်။

သူ့ဘဝက မရေရာ။

မင်းရဲညို မြတ်ကို လက်မထပ်သော်မှ ချစ်ရသူက သူ့ကို လက်ထပ်ပါ့မလား။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချစ်နယ်တွေကွဲ၊ အချစ်တွေလွန်ပြီး သူ့မှာရှူးမတတ် ခံစားနေရကာမှ မြတ်ကို လုံးဝ မြင်ခွင့်မရတော့သည့်အဖြစ်။

သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြစဉ် ဖူးငုံအိပ်ရာထဲမှ ထထိုင်လိုက်၏။

မင်းရဲညို ... အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“ဖူးငုံ ... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်မ ... ပြဿနာတွေ ရှင်းရဦးမယ်၊ မရှိတဲ့စိန်ဆွဲကြီးကို ခိုးပါတယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲလာတော့ ဖြေရှင်းရဦးမှာပေါ့”

“ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ်အားလုံးရှင်းပေးမယ်၊ အခု ... ဖူးငုံကို ကိုယ်ခိုးလာတာ ... ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ရှင့်ဘက်မှာ တက်စရာပြဿနာတွေ အများကြီးပဲ၊ ကျွန်မက မိန်းကလေးပါ၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ

ဒီလောက်မလွယ်ရဘူး”

“ဟာကွာ ... ဖူးငုံကလည်း ကိုယ်ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဖူးငုံကို မနက်ကျရင် မန္တလေးထိ ခိုးပြေးမယ်၊ လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ လူလိမ်၊ လူကောက်တွေ နဲ့တော့ ကိုယ်လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ဖူးငုံကို တကယ်စေတနာရှိတယ်ဆိုရင် လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာကိုသာပို့ပေးပါ၊ ဖူးငုံ ... သစ်သီးခူးမယ်၊ လက်ဖက်ခူးမယ်၊ သန့်ရှင်းတဲ့ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်နဲ့ကိုယ့် အသက် ကိုယ်ဆက်ရှင်မယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ ကဲ ... မော်ကွန်း၊ မင်းသွားတော့၊ ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မလေးကို ပျော့သွားအောင် ငါ ... ပညာပေးရဦးမယ်”

“ကြည့်လည်း ပညာပေးပါကွာ၊ ကြားထဲက ငါတရားခံ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စိုင်းမော်ကွန်း အောက်ဆင်းသွားတော့ မင်းရဲညီ အူမြူးစွာ ကျန်ခဲ့သည်။

ပြဿနာအားလုံးကို မေ့လိုက်ပြီ။

ပြဿနာအားလုံးကို ယောက်ျားပီပီ ရင်ဆိုင်မည်။

လှေကားဆင်းရင်း ... မော်ကွန်းက အသံပြဲကြီးနှင့် လှမ်းအော်လိုက်သေး၏။

“အောင်မြင်ပါစေ ... သူငယ်ချင်း ... ”

“အိုကေ ... အောင်မြင်မှာ ... အောင်မြင်မှာ”

မင်းရဲညီ ... ဖူးငုံကို လှမ်းဆွဲထားရသည်။ အကြောက် လွန်နေသည့် ကောင်မလေးကိုလည်း ချစ်အာမခံတွေ တစ်ပွဲ ကြီးပေးရသည်။

“ကိုယ် ... မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာ ဖူးငုံပါကွာ၊ ကိုယ် ယောက်ျားပါ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဖူးငုံ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး ... သိသလား”

“ဖူးငုံ ... ရှင့်ကို မယူချင်ဘူး၊ အန်တီထားက ကျိန်စာ အမျိုးမျိုးတိုက်ထားတာ၊ ကြိမ်းမောင်းထားတာ ... ”

“ဒီမိန်းမကြီးအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ ... အလကား ကလိမ်ကကျစ်တွေ၊ သူတို့ လူလည်ကျတာခံရအောင် ကိုယ်နွား မဟုတ်ဘူး၊ ကဲပါ ... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ၊ မနက်ကျရင်လည်း မန္တလေး ဆင်းရဦးမယ်၊ အိပ်ကြစို့”

“အယ် ... ကိုယ့်တာသာ သွားအိပ်ပါလား၊ ဖူးငုံအနား မလားနဲ့ ... ”

“မင်းမနေရဲပါဘူး ... ဒီခြံက အရမ်းသရဲခြောက်တာ၊
ညဘက်ဆို သရဲအော်သံတွေ၊ ခွေးအူသံတွေ ကြားကြားနေရ
တယ်၊ ဟော ... ကြားလား၊ ကြားလား ... ”

တကယ်ပင် ခွေးတွေဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် အူနေသံကြားလိုက်
ရလျှင် ဖူးငုံကြက်သီးတဖြန်းဖြန်ထအောင် ကြောက်ရွံ့မိသွား၏။
သည်အခါ ... လူလည်ကြီးမင်းရဲညီ ဖူးငုံကိုပွေ့ပြီး ဂွမ်း
ကပ်ပုံကြီးအောက်သို့ အတူဝင်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အား ... သည်ညဟာ နတ်ဆိုးတွေ ကခုန်မြူးတဲ့ညပါပဲ။

ဖူးငုံ အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ ထပ်ခိုးလေးမှာ အလင်းရောင်
တွေနှင့် လင်းချင်းနေပေပြီ။

သူကတော့ အချစ်မြစ်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင်
ကူးခတ်ပြီး ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် အိပ်ပျော်နေလေဆဲ။

ဖူးငုံ ... အိပ်ရာမှထချင်ပေမယ့် သူရင်ခွင်ထဲမှာ လုံးဝ
လှုပ်မရ။

လူက အိပ်ပျော်နေပေမယ့် ဖူးငုံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဖက်ထားလိုက်တာ ကြားလေပင် ဝင်မရတော့သည့်အထိ။

သူလက်မောင်းပေါ် ဖူးငုံ၏ခေါင်းလေးကိုတင်ပြီး ကလေး
လေးလို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တာ တစ်ဘဝ၊ တစ်သံသရာလုံးပင်
လွှတ်မည့်ပုံမမြင်။

ဖူးငုံ ရုန်းကြည့်တော့ သူလက်များက ‘မသိစိတ်နှင့်’

ပိုမိုတင်းကျပ်စွာတိုးလို့ ဖက်လိုက်သေးသည်။

သည်တော့လည်း ဖူးငုံ ရုန်းမနေတော့။ ကံကြမ္မာကြီး
ရေ ... ဖြစ်ချင်တာဖြစ်။ ကျွန်မ ... သူ့ကို ယုံကြည်လိုက်တော့
မယ်။

သူဟာ အားကိုးထိုက်တဲ့ မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်၊
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။

“အင်း ... ”

မကြာမီ ... မင်းရဲညီ နိုးလာပြီး ရင်ခွင်ထဲမှ ဖူးငုံကို
အနမ်းမိုးတွေ ရွာသွန်းနေပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း ... တော်တော့ ကို မျက်နှာလည်း မသစ်ဘဲ
နဲ့ ... ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ... ချစ်စ၊ ခင်စပဲ၊ မရဘူး၊ တစ်နေ့
လုံး ဆက်အိပ်မယ် ... ”

“ဟာ ... ကိုကလည်း၊ ကိုအိမ်က စိတ်ပူနေမှာပေါ့၊
တစ်ခုခုစိစဉ်ဦးလေ ... ”

“မစိစဉ်ဘူးကွာ၊ မန္တလေးဆင်းမယ်၊ လက်မှတ်ထိုးမယ်၊
ဒါမှဘယ်သူမှနှောင့်ယှက်လို့မရအောင် ... ”

သူမကိုပွေ့ရင်း၊ နမ်းရင်းနှင့် မင်းရဲညီ လောကကြီးကို
မေ့လျော့သွားပြန်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ချစ်သူနဲ့ပေါင်းဖော်ရခြင်းဟာ အချမ်း
သာဆုံးသုခလို့ ပညာရှိတွေပြောကြတာပဲ။

ရင်မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုက ဘာနှင့်မှ နှိုင်းစာလို့မရ။
အချစ်မုန်တိုင်းတွေ ဆင်နေမိတာနှင့် မင်းရဲညီ အချိန်
ကာလတွေကိုပင် တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားမိသည်။

သည်စဉ် ... စိုင်းမော်ကွန်း အောက်မှလှမ်းအော်သံကို
သူတို့ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ကိုညီ ... မင်းအိမ်က ဖုန်းဆက်တယ် မယ်မယ်၊ ဒီ
မနက်ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ် ... တဲ့၊ စိုးရိမ်ရတယ် ... တဲ့”

“ဘာ ... ”

မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ပျော်ရွှင်နေမိရာမှ မင်းရဲညီ ဆတ်ခနဲ
ထထိုင်မိတော့သည်။

“မယ်မယ် ဆေးရုံတက်ရတယ် ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊
မယ်မယ်ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ ဖူးငုံ မန္တလေးနောက်မှဆင်းမယ်၊ အခု
ကိုယ်တို့အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော် ... ”

ချစ်မုန်တိုင်းပြီးလို့ ဘဝမုန်တိုင်း စတင်တိုက်ခတ်လေပြီ
ထင်။ ဖူးငုံ ... မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်သိမ်းမိသည်။

“ဖူးငုံ ... မလိုက်ရဲဘူး၊ မျက်နှာပူတယ် ကို၊ ကိုပဲ ...
သွား ... ပြီးရင် ပြန်လာနော်၊ ကျွန်မ ... ဒီထပ်ခိုးတွေက

စောင့်နေမယ် ... ”

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ဖူးငုံကို ကိုယ်စိတ်မချဘူး၊ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့နော် ... ”

“သွားပါ ကိုရယ် ... ဖူးငုံ ဒီကပဲစောင့်နေပါမယ်”

မျက်ရည်ခိုးတွေဝေနေသည့် ချစ်နီးလေးအား မင်းရဲညီ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲပွေ့ထားမိသည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း မယ်မယ်ဆေးရုံတက်နေရသည်မို့ သူ မသွားလို့မဖြစ်။

“ကို ... အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေနော်၊ မော်ကွန်း ... ငါစိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ၊ ငါ ... အိမ်မှာ ဒေါ်နန်းအိကို ခေါ်ထားပေး လိုက်မယ်၊ ဖူးငုံ အဖော်ရတာပေါ့”

စိတ်မချလက်မချနှင့်ပင် မင်းရဲညီ ... ဖူးငုံကို ထပ်ခိုး လေးပေါ်မှာ ထားခဲ့ရလေသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

မင်းရဲညီ ထွက်သွားသည့်အခါ ဖူးငုံ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ညည်းမိသည်။ ညက သူ့အချစ်မုန်တိုင်းအောက်မှာ ငှက်ကလေး လို မွန်းကျပ်ခဲ့ရသမျှ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစွာ ဖူးငုံ ပြုံးမိရသည်။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ကိုပဲ။ ဒါ ... မင်္ဂလာဦးညပေါ့။ ရင်ခုန် ကြည်နူးရသည်နှင့်အမျှ ... အတွေ့အကြုံသစ်က လိပ်ပြာလွင့် ချင်စဖွယ်။

တစ်ယောက်တည်း ရှက်ရွံ့စွာ သူမတွေးတောပြီး အရှက် မျက်နှာ၊ အချစ်မျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြေးနေစဉ် အောက်မှ စိုင်းမော်ကွန်း၏ အထိတ်တလန့်သံကို ဖူးငုံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖူးငုံ ... ”

ဘာများဖြစ်သလဲလို့ ဖူးငုံ ထပ်ခိုးမှအောက်သို့ဆင်းခဲ့ရသည်။

ကားဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ ရဲများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင် ... ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒေါ်သက်ထားချိုက စိန်ဆွဲကြီး
ခိုးမှုနဲ့ အမှုဖွင့် ဂွပ်စွဲတိုင်တန်းတဲ့အတွက် ... ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မယူဘူး ... ”

ဖူးငုံ အလန်တကြား အော်ဟစ်ပြီး စိုင်းမော်ကွန်းကို
သံသယအပြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်၏။ သူပယောဂလား။ သူခေါ်
လိုက်တာလား။ ဖူးငုံ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ကို ... ပြောလိုက်တာ
လား။

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးနော် ဖူးငုံ၊ သူတို့ရောက်လာ
ကြတာ၊ နေဦး ... ကျွန်တော် ... ကိုညှိ ဟမ်းဖုန်းကို ဆက်
သွယ်လိုက်မယ်”

စိုင်းမော်ကွန်း တုန်တုန်ရီရီနှင့်ဆက်သွယ်ပေးမယ့် အဆက်
အသွယ်မရချေ။

“ဘာတွေလဲ၊ ရှင်တို့ ... ကျွန်မကို ဝိုင်းပြီးထောင်ချောက်
ဆင်ကြတာလား၊ ကျွန်မကို သေအောင်သတ်နေကြတာလား”

ရဲကားပေါ်မှ ဖူးငုံအော်ဟစ်ပြီး ပါသွားရတော့ နှုတ်ခမ်း
ပြတ်မတတ် ကိုက်ထားမိသည်။ အခြေအနေတွေကို သူမ နား
မလည်နိုင်တော့။

စိုင်းမော်ကွန်းမှာလည်း မင်းရဲညီနှင့်ကြီးစားပြီး ဆက်သွယ်
နေပေမယ့် အဆက်အသွယ်ကမရ။

ရဲကားဆီပြေးလာပြီး သူ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ကတိ
တွေ အထပ်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဖူးငုံ ... ဘာမှအားမငယ်နဲ့ မကြောက်နဲ့နော်၊ ကိုယ်
ကိုညှိဆီလိုက်သွားမယ်၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြမယ်၊ လိုက်လာ
ခဲ့မယ်နော်၊ ကိုညှိနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အမှုကလွတ်အောင် ဆောင်ရွက်
ပေးမယ်”

မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့်ပင် စိန်ဆွဲကြီးခိုးမှုနှင့် ဖူးငုံ ပြင်ဦးလွင်
ရဲဌာနသို့ ပါသွားခဲ့ရလေသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ မင်းရဲညီထံ ဖုန်းအဆက် အသွယ် ဘယ်လိုမှမရသလို။ သူ့အိမ်ကိုလည်း ဆက်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။

မင်းရဲညီဟာ ဖုန်းကို ခိုးထားတာ သူ့အိမ်ကသိတောင် သိရဲ့လား။ သိလည်း သဘောတူမည်မဟုတ်။ သူ့မယ်မယ်ဟာ အင်မတန် တစ်ယူသန်နိုင်လှသည်။

သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ စိုင်းမော်ကွန်း မင်းရဲညီအတွက် အသက်ပေးပြီးတော့တောင် ကူညီချင်ပါ၏။

သို့သော် အခြေအနေတွေကမကောင်း။

မင်းရဲညီအသွင်က တစ်အိမ်လုံးနှင့်တစ်ယောက် သူ့မယ် မယ် ဆေးရုံတက်ရတာရော ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ လုပ်ကြံဖန် တီးမှုတွေလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ အတွက် စိုင်းမော်ကွန်း မင်းရဲညီအိမ်ကို ကားနှင့်လိုက်သွားခဲ့ သည်။ မြတ်အကြောင်းတွေ့မိတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုက အဆက်မပြတ်။

သူ့ကိုအရူးလုပ်တာထက် မြတ်၏ရက်စက်မှုကို သူနား မလည်နိုင်၊ မခံစားနိုင်ဖြစ်ရသည်။

မင်းရဲညီနှင့်လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဘာကြောင့် သူ့ အချစ်ကို လက်ခံရသလဲ။ သူနှင့်အချစ်နယ်ကျွံအောင် နေခဲ့ရ သလဲ။

ပြန်တွေးကြည့်တော့ သူ မတရား မလုပ်ခဲ့ပါ။ မြတ်ကိုက လိုလိုချင်ချင်နှင့် လိုက်လျောခဲ့တာပါ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ ကျိန်းစပ် နာကျင်နေခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းကို သူဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ။ မြတ်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ။ ဖုန်းကရော သူလိုပဲ ကြားထဲက မြေစာ ပင်လေးလား။

မကြာမီ ... သူ့ကား မင်းရဲညီတို့ခြံရှေ့ကို ရောက်သွားခဲ့ သည်။

ခါတိုင်း သူ့အတွက်ဆို အစဉ်အမြဲတံခါးဖွင့်ထားသည့်ခြံသည် သည်တစ်ခါတော့ ခြံတံခါးကြီး ပိတ်လျှက်သား။

စိုင်းမော်ကွန်း ခြံရှေ့မှာရပ်ပြီး လျှပ်စစ်ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ်နှိပ်တော့ ခြံစောင့်ကြီး အဘမောင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အားတုံ့အားနား။

“ဒေါ်ယုဒေဝီ ဘယ်ဆေးရုံမှာတက်လိုက်ရတာလဲ၊ အခုအိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲ”

“ဒေါ်ယုဒေဝီ ... မန္တလေးဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရတယ်၊ မင်းရဲညီ လိုက်သွားရတယ်၊ အကုန်လိုက်သွားကြတယ် စိုင်း”

“ဒါဖြင့် ဖူးငုံကို ဘယ်သူဖမ်းခိုင်းတာလဲ အဘ၊ ကျွန်တော် မျက်စိလည်သွားပြီ ...”

“ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး စိုင်း၊ အဲ ... မင်းကိုလည်း အိမ်ထဲအဝင်မခံဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

အဘမောင်၏ စကားဆုံးလျှင် စိုင်းမော်ကွန်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဗီလိန်တွေများတဲ့ဇာတ်ပဲ၊ ဘယ်သူက ကြီးဆွဲပြီး ဘယ်လိုတွေ ကနေကြတယ်တော့မသိဘူး၊ အင်းပေါ့လေ ... ကျွန်တော်ကတော့ သူငယ်ချင်း

ကောင်းပီပီ မင်းရဲညီရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတွေ ကူညီပေးရမှာပါပဲ၊ သွားမယ် ... အဘမောင် ...”

စိုင်းမော်ကွန်း ... အဘမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖူးငုံရှိရာ ရဲဌာနသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ အခြေအနေတွေကိုမေးပြီး သူနှင့် ဦးလေးတို့က အာမခံကာ ဖူးငုံကို အချုပ်ခန်းမှ ပြန်ထုတ်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှာ ဖူးငုံ၏ရုပ်က လောကကြီးကို နာကြည်းစက်ဆုပ်နေသည့်ပုံ။ သူမမှာ မျက်ရည်မရှိတော့။ နီရဲကျိန်းစပ်နေသည့် မျက်ဝန်းက လောကကြီးကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ရင်ဆိုင်နေ၏။

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ သူရော သူပြန်လာဦးမှာလား၊ အေးလေ သူပယောဂတောင် ပါချင်ပါနေမှာ၊ သူလက်ထပ်မှာ မမမြတ်ပါပဲ၊ ကျွန်မ သိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

သူရူးမလေးနယ် တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေပုံက စကားလုံးအဖြစ်တောင် မပီသ။

စိုင်းမော်ကွန်း ဖူးငုံကို မနှစ်သိမ့်နိုင်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တူးခါးနေအောင် ခံစားနေရသည့် မဟုတ်ပါလား။

သူ ... ကိုယ့်အိမ်ဘက်ကို ချိုးလိုက်တော့ ဖူးငုံ အလန့် တကြား တားမြစ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်မကို လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာရာမှာပဲ ထားပေးပါ။ ကိုစိုင်းမော်ကွန်းရဲ့အိမ်မှာ မနေပါရစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်နဲ့ကိုညီဟာ ညီအစ်ကိုလို သူငယ် ချင်းတွေမို့ ဖူးငုံကိုလည်း ကိုယ်ကူညီရမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်ဘူး။ ကျွန်မ အဒေါ်တွေနှောင့်ယှက်မှာလည်းစိုးတယ်။ ကိုစိုင်းမော်ကွန်း မှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေ မရှိဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဖူးငုံ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ်ကူညီပါ မယ်။ ကိုယ်တို့ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားမိသားစုတွေရှိတယ်။ ဒေါ်နီမ တို့အိမ်မှာ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးချည်းပဲ၊ အဲဒီမှာ သွားနေချင်နေ ... ”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ အဲဒီကိုပို့ပေးပါ ... ”

ဦးလေးကို အိမ်ပို့ပေးခဲ့ပြီး စိုင်းမော်ကွန်း သစ်သီးခြံဘက် သို့ ကားကို မောင်းခဲ့သည်။

သစ်သီးခြံထဲမှာ ဒေါ်နီမ၏အိမ်ကလေးက လုံလုံခြုံခြုံ၊ သစ်သားခြေတံရှည်အိမ်လေး။

ခြံထဲမှာ သမီးနှစ်ယောက်က သစ်သီးခူးနေပြီး ဒေါ်နီမ ကတော့ မနက်စာချက်ပြုတ်နေလေ၏။

မြင်တာနှင့် သဘောဖြူ အူစင်းမှန်း တန်းသိစေသည့် ဒေါ်နီမ၏ ရုပ်သွင်က ဖူးငုံ၏ရင်ကို တဒင်္ဂအားတက်စေပါသည်။

နှစ်ယောက်သားအိမ်ကလေးပေါ်သို့ တက်သွားကြလျှင် မီးဖိုထဲမှ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ဖြူဖြူဝဝနှင့် ဒေါ်နီမ ပျာပျာသလဲ ထွက်လာဆီးကြိုခဲ့သည်။

“ဆရာလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သူလေးက”

“အဲဒါ ... ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပဲ၊ အင်း ... ရှင်းရှင်း ပြောမှပါ။ ကိုညီကောင်မလေးလေ၊ မနွေကမှ ခိုးထားတာ”

“အို ... ”

“သူ့အိမ်က မပြေမလည်တွေဖြစ်နေလို့ သူ့သဘော အတိုင်း ဒီမှာခဏလာနေမှာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာထားပေးမယ့် သူကမနေချင်ဘူးလေ၊ ဒေါ်နီမတို့ သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်ပါ၊ ရော့ ... ဒီမှာငွေ”

စိုင်းမော်ကွန်းက ဒေါ်နီမကို ငွေတစ်ထပ်ထုတ်ပေးခဲ့ရာ ဒေါ်နီမမှာ ပျာပျာသလဲ ငြင်းပါ၏။

“ဟာ ... ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ စောင့်ရှောက်မှာ”

ပေါ့၊ ငွေမလိုပါဘူး၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားပါမယ်၊ သမီးတို့တွေနဲ့ အဖော်လည်းရမှာပါ”

“ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတော့လက်ခံ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း
ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး၊ စောင့်ရှောက်ဖော်ရတာပဲ ကျေးဇူး
တင်လှပြီ”

ဒေါ်နီမထံမှာ ဖူးငုံကိုအပ်ခဲ့ပြီး စိုင်းမော်ကွန်း ဖြို့ဘက်၊
ကိုယ့်အိမ်ဘက်သို့ ကားပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်း။ အဖြစ်အပျက်တွေက
ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ အခြေအနေတွေ၏ မရိုးသားမှုကို သူ ခံစား
နားလည်နေရသည်။

မင်းရဲညီနှင့်ဖူးငုံအတွက် သူဘာလုပ်ပေးသင့်သလဲ။

အင်း ... ယခုတော့ သူ့မှာ ကိုညီအိမ်ကိုတောင် ဝင်ထွက်
သွားလာခွင့်မရ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း သူ့ဖုန်းသိသည်နှင့် အိမ်
ကဖုန်းချပစ်ကြသည်။

ကိုညီဟန်းဖုန်းကလည်း ပိတ်ထားသလား။ ပယောဂ
တစ်ခုခုဖြင့် အသိမ်းခံထားရသလား။ သူ ဘာမှမသိ။

သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချရင်း သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့
သည်။

အလုပ်တွေလည်း လုပ်လို့မရ။

ကိုညီရေ ... ငါဘယ်လိုကူညီရမလဲကွာ။

“ဟင် ... မြတ် ... ”

ညနေစောင်းတွင် စိုင်းမော်ကွန်း ခြံထဲမှာ ပန်းပင်များ ရေလောင်းနေခိုက် မြတ်ရောက်လာခဲ့သည်။ အငှားကားနှင့် လာခဲ့ပုံရလေသည်။

မြတ်၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေလျှင် စိုင်းမော်ကွန်း ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ။

အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ခဲ့ဖူးကြပေမယ့် မြတ်အသွင်က သူစိမ်းတွေနယ်။ မြတ်ကိုငေးမောရင်း စိုင်းမော်ကွန်း နေရာမှာပင် ရပ်နေမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... အိမ်ထဲ မခေါ်တော့ဘူးလား၊ ဦးလေးရော ... ”

“ဦးလေး ... ဒီနေ့ခြံထဲမှာ အိပ်မယ် ... ”

“ဖူးငုံရော ... ဖူးငုံကိုရှင်လက်ခံထားတယ် မဟုတ်လား”

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦး ... မြတ်၊ ပြီးမှ မြတ်သိချင်တာတွေ မေးလေ”

နှစ်ယောက်သား ညွှန်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အခြေအနေတွေကတော့ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်။ သူ့ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေဖုံးကွယ်ရမှန်းမသိ။ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပဲလေ။

“မြတ် ... တစ်ခုခုစားမလား၊ ညစာ ဒီမှာစားပါလား”

“ကောင်းသားပဲ ... စားမယ်လေ၊ ချစ်သူနှင့်နောက်ဆုံး ညစာစားခြင်းပေါ့၊ ကဗျာဆန်ပါတယ်”

မြတ်ဟာ အသွင်အပြင် တည်ငြိမ်လေးနက်ပေမယ့် သဘောထားတွေကတော့ ပေါ့သွမ်းလိုက်တာ။ တကယ့်ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ပြီး ထမင်းစားရသောက် သဘောထားနိုင်တာ မြန်မာအမျိုးသမီးစိတ်ဓာတ်မဟုတ်။

စိုင်းမော်ကွန်း မြတ်ကိုယူကျွေးမရ မျက်ဝန်းနှင့်ကြည့်မိသည်။ မြတ်ကတော့ ခပ်သာသာပင်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် စကားဝိုင်းကို ဦးဆောင်လိုက်သည်။

“ညက ... ကိုညီ၊ ဖူးငုံကိုတွေ့တယ် မဟုတ်လား၊

ဒီကိုပဲ ခေါ်လာတယ်မဟုတ်လား ... ”

“မင်း ဘယ်လိုတွေ့လိုက်တာလဲ ... ”

“ကိုညီအသွင်က ကုန်ရောင်းတာပဲလေ၊ တကယ်လို့ ဖူးရုံကိုသာ သူမတွေ့ခဲ့ရင် မျောက်မီးခဲကိုင်း၊ မျောက်ရေတံဆုံ ထိုင်မိတာထက်ဆိုးမယ်လေ၊ ကျွန်မကိုမေးခွန်းတွေ ပြန်မေးမနေ ပါနဲ့၊ ညက ရှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ခံထားတယ်မဟုတ် လား”

စိုင်းမော်ကွန်း မငြင်းသာတော့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ညက သူတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာအိပ်ကြ တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ညားသွားကြပြီ၊ သူတို့လက်ထပ်ဖို့ စိစဉ်နေတုန်း၊ အန်တီဒေဝီ ဆေးရုံတက်လိုက်ရလို့ ကိုညီထွက် သွားရတယ် ... ”

စိုင်းမော်ကွန်း တည်ငြိမ်စွာပင် ရှင်းပြလျှင် မြတ်အသံ သာသာနှင့်ရယ်မောလေ၏။

“လောကကြီးမှာ ချစ်တိုင်းမညား၊ ညားတိုင်းမချစ်တဲ့ ရှင်၊ ညားတိုင်းသာ လက်ထပ်ရရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်နှယ့်လုပ် မလဲ၊ သူ့ဘာသာ ညားညားမညားညား လက်ထပ်တာတော့ ကျွန်မနဲ့ပဲလက်ထပ်ရမှာပဲလေ”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ဒေါ်ယုဒေဝီ ဆေးရုံတက်ရတာ ရော ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ အင်ကြီးလား ... ဒုက္ခပါပဲ ... ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ဘာကိစ္စဝင်ပြီး ပူပန်နေရတာလဲ၊ ကေန္တ ... ဖူးရုံကို ရှင်များသဘောကျနေလို့လား”

မြတ်၏အသွင်က ခပ်လှောင်လှောင်၊ စိုင်းမော်ကွန်း မြတ် အတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရသည်။ သူချစ်မိသူဟာ စိတ်သဘော ထား ယုတ်ညံ့လှပါလား။

“ကိုယ့်ကို မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့၊ မြတ်၊ ကိုယ့်အချစ်က အမျိုးမျိုးမပြောင်းလဲတတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပဲ၊ သစ္စာတရားကို အသက်ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ်”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ရယ်ရတယ်နော်၊ သစ္စာ တရားကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထားပေလို့ပဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူကို ကြားဖြတ်ပြီး ပန်းဦးပန်တာ သစ္စာရှိလွန်း လို့ပေါ့နော်”

မြတ်၏စကားကြောင့် စိုင်းမော်ကွန်း အသည်းထဲစားနှင့် အစိုက်ခံရသည်နယ် ခံစားလိုက်ရ၏။ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။

သည်အခါ မြတ်ကလည်း မိန်းမပါးမို့ စကားကိုလျှော့ချ ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲပါ ... စကားတွေ လမ်းလွဲကုန်ပြီ၊ ညစာကျွေးမယ်ဆို သွားမယ်လေ ... ”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းသို့သွားကြပြီး စိုင်းမော် ကွန်းက ကျွမ်းကျင်စွာပင် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်သည်။

ဟင်းတွေကမဆိုး။ ယောက်ျားသားတွေချက်ထားပေမယ့် ဟင်းများက မွှေးကြိုင်လှပလျက်။

“ဒါက ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ဒါက ဆိတ်ကလီစာ၊ ဒါက ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချဉ်၊ တို့ဟူးကြော်လေးလည်းကောင်းတယ် စား ... ”

မြတ်ကအကြံသမားမို့ တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းသာစားပေ မယ့် စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် စားဖြစ် သည်။

ကံခေလှသည့်အချစ်ရေးကြောင့် ခံစားရသည်ကတစ်မျိုး။ သူငယ်ချင်းအတွက် ပူပင်ရသည်ကတစ်မျိုး။ သူရင်မှာလည်း မီးလိုပူနေရသည်ပင်။

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းသို့ပြန်ရောက် သွားရပြန်သည်။ ညနေ ရနာရီခန့်သာရှိပေမယ့် နှင်းတွေကြောင့် လောကကြီးက ခပ်မှောင်မှောင်။

“မြတ် ... ဘယ်လိုပြန်မလဲ ကားသမားကို မှာထား သလား”

စိုင်းမော်ကွန်း သဘောရိုးနှင့်မေးမိ၏။ မြတ်ဟာ သူရင်ထဲ

က ငွေလမင်းပေမယ့် သူနှင့်အလှမ်းကွာလှသည်။ ပြီး ... သည့်ငွေလမင်းဟာ သူ့အတွက် ရည်စူးဖူးပွင့်ခဲ့သည်မဟုတ်။

မြတ် ... မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ပြီး သူ့ကိုခပ်ထေ့ထေ့ကြည့် ၏။

“အလို ... ဆက်ဆံရေးတွေတောင် ပြောင်းလဲကုန်ပြီ လား၊ မြတ်ကိုပြန်စေချင်ပြီလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကလည်းမလှ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသေးတယ်”

“ဒါတွေထားစမ်းပါရှင် ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူစိမ်းတွေကျလို့၊ တကယ်ကျတော့ မြတ်တကယ်ချစ်တာ ရှင် ကိုပါ၊ ဒါပေမဲ့လေ ... ကိုညီကတော့ မိဘတွေသဘောတူတာ ကိုး၊ ပြီး ... မယ်မယ်ကလည်း မြတ်မှမြတ်ဆိုတော့ ... ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကိုယ်ကဆင်းရဲတာကိုး၊ ကိုယ်တစ်ခုစိတ်မကောင်းတာက မြတ် ကိုညီကိုလက်ထပ်ဖို့ ကျိန်းသေနေရဲ့သားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဘာဖြစ်လို့ လွန်လွန်ကျူးကျူး နေရသလဲ”

“ဟာ ... ကိုကလည်း ဒါတွေထားစမ်းပါ၊ မြတ်တကယ် ချစ်တာ ကိုကိုပဲလေ၊ လောကမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူအပေါ်မှာ ချစ်သလို ဆက်ဆံမှာပေါ့၊ မြတ် ... တယုတယ ထိန်းသိမ်း

၂၈

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

စောင့်ရှောက်လာတဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို မြတ်ချစ်တဲ့သူဆိုမှာ ပုံအပ်
ခဲ့တာ တရားပါတယ်၊ ကဲ ... လာစမ်းပါ။ မြတ် ... ကိုကို
နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ဦးမယ် ... ”

“အို ... မြတ် ... ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နောက်ဆုံးကျတော့ နှစ်ဦးတည်းသာ
ရှိသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ပေါက်ကွဲသွားကြတာပါပဲ။

မစိမ်းတော့သည့် အတွေ့အထိကို နှစ်ဦးလုံး သာယာ
တပ်မက်မိနေကြသည်မို့ စိုင်းမော်ကွန်းမှာ မြတ်နှင့်အတူ ပွေ့ဖက်
နမ်းရှိုက်ရင်း အိပ်မက်နိုင်ငံသို့ တစ်ခါရောက်သွားမိပြန်သည်။

မန္တလေးရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ခုပေါ်မှာ ဒေါ်ယုဒေဝီ
တစ်ယောက် တင့်တယ်လှပရယ်ရယ်။

နေမကောင်းရသည့်ကြားထဲ သားက သူ့စိစဉ်သလိုမဖြစ်
ဘဲ ကလန်ကဆန်တွေ လုပ်ချင်နေသဖြင့် သူမ စိတ်မချမ်းသာ။

မင်းရဲညီမှာလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ မနေ့ကတည်းက
မယ်မယ့်အနီးမှာ နေပေးလိုက်ရတာ ဒီနေ့လည်း မိုးချုပ်တော့
မည်။

မယ်မယ့်အခြေအနေကြည့်ရတာလည်း ရောဂါကပိုသည်း
နေသလိုလို။ ဘာမှန်းကိုမသိ။ တစ်ခုတော်သေးတာက ပိုက်မျိုး
စုံနှင့်မဆက်သွယ်ရလို့ပါပဲ။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မယ်မယ့်မယျာ ပက်လက်။ သူ့ဘေးမှာ
ဒေါ်သက်ထားချိုက အရေးသယ်နေပြီး ဖေဖေနှင့်သူကတော့

လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

သူ့ရောက်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ သူ့ဟုန်းဖုန်းကိုလည်း မယ်မယ်က မြတ်ကိုငှားထားသဖြင့် သူ့မှာဖုန်းဆက်စရာမရှိ။ မြတ်ကတော့ ပြင်ဦးလွင်အိမ်မှာ စောင့်ပေးနေခဲ့သည်။ ဦးကောင်း မြတ်ထံလည်း မယ်မယ်နေမကောင်းတာ အကြောင်းကြားထားသဖြင့် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်လာပေတော့မည်။

မင်းရဲညီရေ ... အားနာနေရင်တော့ မင်းခံရလိမ့်မယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း၊ ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း မိဘစိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောနေရင်း ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်ကြီးကွင်းစွပ်တာပဲ။

နောက်ဆုံး သူ့ကို မယ်မယ်အလစ်မပေးသည့်ကြားမှ သူ ဖေဖေကိုလက်တို့ပြီး အထူးခန်း၏အပြင်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲထွက်လိုက်သည်။ ဒါတောင် မယ်မယ်အသံတိုးတိုးက ထပ်ချပ်။

“သား ... ဘယ်လဲ၊ မယ်မယ့်ကို မထားခဲ့နဲ့နော်၊ မယ်မယ် သေတောင် သားရင်ခွင်မှာသေမယ်”

“ခဏလေးပါ မယ်မယ် ... အပေါ့အပါးသွားမလို့ပါ”

ဖေဖေ ... သူ့နောက်သို့ မယောင်မလည်နှင့်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့အကျိုးအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ ... သား ဖူးငုံကိုခိုးထားတယ်၊ ဖူးငုံနဲ့သားညားပြီးပြီ၊ သားဘယ်လိုမှ မြတ်ကိုမယူနိုင်ဘူး၊ ပြီးမှ သားကို

အပြစ်မပြောပါနဲ့”

သူ့စကားကိုကြားလျှင် ဖေဖေ မျက်လုံးပြူးပြီး ပါးစပ်ကြီး ပွင့်သွားခဲ့၏။

“ဟာ ... မအေကလည်း မြတ်မှမြတ်၊ သားရယ် မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ တစ်ဖက်မိန်းကလေးကို အားနာစရာ”

“ဘယ်လိုဖေဖေ ... သားကတော့ ဖူးငုံကိုပဲယူမှာနော်၊ ဖေဖေတို့အမွေဖြစ်ချင်မြတ် ... ”

“မင်းက မအေအသက်နဲ့လဲပြီး ဒီကောင်မလေးကို ယူမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

သူတို့သားအဖ အချေအတင်စကားများနေကြစဉ် ... ဒေါ်သက်ထားချို သူတို့အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“သားက သူ့ခိုးမကို ယူမယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ လူမှာ စာရိတ္တက အရေးကြီးတယ်နော်၊ မျိုးရိုးမကောင်းရင် ကိုယ့်မျိုးဆက်လည်း ဘယ်မှာကောင်းနိုင်တော့မလဲ”

“ကျွန်တော်မယ့်ဘူး၊ အဲဒီစိန်ဆွဲကြီးကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး ... ခင်ဗျား မတရား လီဆည်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဪ ... ခက်ပါတီ သားရယ်၊ မင်းက ဖူးငုံအကြောင်းကိုဘယ်လောက်သိလို့လဲကွယ်၊ သူက ရုပ်နဲ့လုပ်စားနေတာကွယ်၊ ရုပ်ကဖြူစင်နေပုံပေါက်ပေမယ့် ... ”

“တော်ဗျာ ... ကျွန်တော် ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

ဖေဖေနှင့်ဒေါ်သက်ထားချိုကိုထားခဲ့ပြီး မင်းရဲညီ ဆေးရုံ
ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ဟုန်းဖုန်းကိုလှည့်ပြီး သိမ်းထားလို့ ဘာမှ
အဆက်အသွယ်မရ။

ဒီတော့ တစ်အိမ်အိမ်မှ လှမ်းပြီးဆက်သွယ်ရတော့မည်။
သူ စိုင်းမော်ကွန်းထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“မော်ကွန်း ... ငါကွာ၊ ခြေချုပ်မိနေတယ်၊ မယ်မယ့်
ရောဂါကလည်း ဘာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဖူးငုံအဆင်ပြေရဲ့လား၊
ခေါ်ပေးစမ်းပါဦး၊ အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ၊ ခုမှ မအေနဲ့ မယား
ကြား ဗျာများနေရတယ်”

စိုင်းမော်ကွန်းဘက်မှ ဘာစကားမှမထွက်ခင် သူရေပက်
မဝင်ပြောနေ၏။

“ကိုညီ ... အခြေအနေတွေက အရမ်းအရေးကြီးနေပြီ၊
အခု ဖူးငုံအိမ်မှာမရှိဘူး၊ ဒေါ်သက်ထားချိုတိုင်လို့ စိန်ဆွဲကြီး
ဆိုးမှုနဲ့ရဲက လာဖမ်းသွားတယ်”

“ဘာ ... ”

“ခုတော့ ဦးလေးနဲ့ငါ အာမခံပြီး ထုတ်ထားရတယ်၊ လုံ
ခြုံအေးချမ်းရာမှာ ဗိုထားလိုက်ပြီ၊ ကိုညီမယ်မယ်၊ နေမကောင်း
တာရော တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား ... ”

“တောက် ... ယုတ်မာလိုက်ကြတာ၊ ဖူးငုံကိုဘဝပျက်
အောင်လုပ်နေကြတာ၊ မယ်မယ်နေမကောင်းတာလည်း ငါ
သံသယဝင်နေတယ်၊ ငါ ဒီညပဲ ပြန်တက်လာခဲ့မယ် သူငယ်
ချင်း”

“ညကြီးမင်းကြီးဖြစ်ပါ့မလားကွာ ... ”

“ဖြစ်တယ် ... ငါဖူးငုံအတွက် အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ”

ဖုန်းကိုလျင်မြန်စွာချလိုက်ပြီး မင်းရဲညီ ဆေးရုံထဲသို့ အပြေး
ဝင်လိုက်သည်။ နောက် ... မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ
ပြင်ဦးလွင်သို့ သူ ကားနှစ်စီးပြန်လာခဲ့တော့သည်။

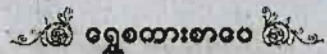
နောက်တစ်နေ့မနက် ... ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံရှိ အရေးကြီး
လူနာခန်းမှာ မင်းရဲညီတစ်ယောက် ပတ်တီးတွေ အရေးပေါ်
ပိုက်တွေနှင့် အသည်းအသန်။

အခန်းရှေ့မှာတော့ ဦးသက်ပိုင်၊ ဒေါ်ယုဒေဝီ၊ မြတ်နှင့်
စိုင်းမော်ကွန်း။

ညတွင်းချင်းတက်လာသည့်ကားက ပြင်ဦးလွင်သို့မရောက်
မီ ... တိမ်းမှောက်သွားသဖြင့် ယခုလို အဖြစ်ဆိုးနှင့်တိုးရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ရလေ သားရယ် _ မယ်မယ် _ တစ်ယူသန်လွန်းလို့
ခုလို ငါ့သားလေး ဓားစာခံဖြစ်ရတာ၊ ဘုရား၊ ဘုရား သားလေး
အသက်ချမ်းသာရာရပါစေ”

မန္တလေးမှာ အရေးပေါ်ကုသနေရသည့် ဒေါ်ယုဒေဝီမှာ

ခုတော့သားဇောနှင့်လား နဂိုကပင် လူမမာမဟုတ်လို့လားမသိ။

ချက်ချင်းပင် ကားနှင့်ပြင်ဦးလွင်သို့လိုက်လာခဲ့ပြီး သား၏
အရေးပေါ်အခန်းရှေ့မှာ ရင်ပတ်စည်တီးဖြစ်နေရသည်။

အဆိုးထဲမှအကောင်း သားဇောနှင့်ဒေါ်ယုဒေဝီ ခြေ
ထောက်တွေပြန်ပြီး လှုပ်နိုင် ရပ်နိုင်လမ်းလျှောက်နိုင်သွားပေပြီ။

ဦးသက်ပိုင်မှာလည်း ဘေးမှ မြတ်တို့သားအမိကို အား
မနာနိုင်။ သားဇောကပ်နေရသည်။

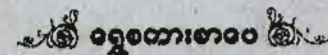
“သားက မအေတူလေ၊ မအေလိုပဲ ခေါင်းမာတာ၊ ခု
တော့ မအေနဲ့သား ခေါင်းအမာ ပြိုင်လိုက်ကြတာ၊ ဘုရားသိ
ကြားမလို့ ငါ့သား ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ငါ့သားသာ အကောင်း
ပကတိပြန်ပြီးကျွန်းမာမယ်ဆိုရင် သူဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ခွင့်ပေး
လိုက်ချင်ပါတယ်”

မြတ်နှင့် ဒေါ်သက်ထားချိုမှာ မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်
လျှက်။

သည်စဉ် ... သူတို့အနားသို့ ယခုမှ လေယာဉ်နှင့်လိုက်
လာသည့် ဦးကောင်းမြတ် ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟင် ... ကိုကောင်း၊ ဒါနဲ့စေ့စပ်တဲ့နေ့အမိမှ လာခဲ့မယ်
ဆို ... ”

ဒေါ်သက်ထားချို မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် သူ့ယောက်ျား

ကိုမေးလျှင် ဦးကောင်းမြတ် စိတ်ကုန်ထိန်းပြီး သွားစေသံနှင့်ကျိန်း လိုက်သည်။

“အေး ... မင်းလုပ်နေပုံတွေ ရပ်တန်းကရပ်အောင် ငါ လာခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိတဲ့စိန်ဆွဲကြီးခိုးမှုနဲ့ ငါ့တူမ အရင်းခေါက်ခေါက်ကို မင်းမို့အချုပ်ထဲထည့်ရက်တယ်၊ မင်းတို့ သားအမိ တော်တော်လင်ငတ်နေသလား”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ပြောရက်လိုက်တာ”

“အေး ... ပါးကိုက်ရင် နားပြန်ကိုက်ရမှာပဲကွ၊ မင်း ငါ့မျက်နှာတော့ ထောက်သင့်ပါတယ်၊ မင်းသမီးကို ငါ့သမီးအရင်း လို သဘောထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့် မင်းဘက်က တော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆိုးဝါးလာခဲ့တယ်”

“အို ... ကိုကောင်း ... ”

လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ကုန်သည်အထိ ဦးကောင်းမြတ် ပေါက်ကွဲနေသည်မှာ အနားမှ ဒေါ်ယုဒေဝီတို့ကိုပင် အားမနာ နိုင်တော့ပေ။

ဒေါ်ယုဒေဝီမှာ အံ့အားသင့်လျက်။

“မြတ်ဟာ ကိုကောင်းသမီးအရင်းမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒေဝီ က ကိုကောင်းသမီးမှတ်နေတာ”

“အို ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် မမ၊ သူ့အရင်း

စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ပြောနေတာ၊ ကိုကို ဘယ်သူကကျောက်ချလိုက် တာလဲ၊ သက်ထားပြောတာလည်း သေသေချာချာနားထောင်ပါ ဦး ကိုရယ် ... ”

ဒေါ်သက်ထားချို အပျော့ဆွဲနှင့်ချော့ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဒီတစ်ခါမရတော့။

“ဘယ်သူပြောပြော မင်း ငါ့တူမကို အချုပ်ထဲထည့်ထား တယ်မဟုတ်လား ... မင်းကွာ ... ငါ့မျက်နှာမှမထောက်၊ မဟုတ်တာတွေ လုပ်တာ မင်းမရှက်ဘူးလား”

“အို ... ဒါတော့ ကိုယ့်တူမက စည်းမစောင့်ဘဲ မြတ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်မင်းရဲညှိကို ဝင်လုတာကိုး၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ညီအစ် မတွေ လူကြားကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်း ... ကလေးစကားမပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ လုပ် ကြိဖန်တီးလို့ရတဲ့အရာတွေမဟုတ်ဘူး၊ လာ ... ခုပဲ ငါ့တူမကို အချုပ်က သွားထုတ်ရမယ်၊ အမှုကို ရုပ်သိမ်းရမယ်”

“အို ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်လိုရုပ်သိမ်းရမလဲ၊ သက်ထားသိက္ခာလည်း ငဲ့ပါဦး ... ”

“ဘာကွ ... ဒါဖြင့် ငါ့တူမက အချောင်ထောင်ကျရဦး မယ်ပေါ့ ... မင်းကွာ ... တောက်”

သည်အခါ ကြားထဲမှ ဒေါ်ယုဒေဝီကပင် သူတို့လင်မယား

ကြားသို့ဝင်ပြီး ဖြန်ဖြေရ၏။

“ဆွဲကြိုးပြန်တွေ့ပြီ၊ နေရာအထားမှားလို့ပါဆိုပြီး အမှု သိမ်းလိုက်ပါ။ ရှည်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းခွဲသာပေါ့ရှင်”

“အဲ ... ဒေဝီလည်းနေကောင်းသွားပြီနော်၊ ကိုယ်ဝမ်း သာပါတယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးနဲ့သမီးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက်လည်း ကိုယ်အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ တကယ်ကျ ကိုယ့် တူမလေးဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး အင်မတန်ဖြူစင်တဲ့ မိန်း ကလေးပါ။ ဒေဝီသားအတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကိုကောင်းကို ဒေဝီအများကြီး သံယော ဇဉ်ရှိပါတယ်၊ နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ဖူးငုံအတွက်ပဲ သွားလိုက်ပါ”

ဦးကောင်းမြတ် မျက်နှာပူပူနှင့် မယားနှင့်သမီးကိုခေါ်ကာ ဆေးရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အခြေအနေ မဟန်သည်မို့ အမှုပိတ်ပေးပြီးသည်နှင့် သုံး ယောက်သား ရန်ကုန်ပြန်ပြေးဖို့လည်း စီစဉ်းစားပြီးကြပြီး ဖြစ် သည်။

“လူနာပိုင်ရှင်တွေ ... လူနာကို ဝင်တွေ့နိုင်ပါပြီခင်ဗျာ”

မင်းရဲညီ၏သူငယ်ချင်း 'ဒေါက်တာသက်ဇော်ဝင်း အရေး ပေါ်အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်အကြောင်းကြားလိုက်လျှင် အား လုံးပင် အလှအယက်နှင့်ဝင်လိုက်ကြသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ပတ်တီးတွေ၊ သွေးပုလင်းတွေနှင့် မင်းရဲညီ မိန်းမောလျက်။

ပတ်တီးအပြင်သို့လည်း ... သွေးရဲရဲတွေ စိမ့်ထွက်နေ ငါ။

ပတ်တီးစည်းထားသောခေါင်းနှင့်ခြေလက်တွေမှာ။

“အမလေး ... သားလေးရယ် ... မယ်မယ်နောင်တရပါ ပြီ၊ ဖူးငုံနဲ့မြတ်ကိုလည်း မယ်မယ်သေသေချာချာ သဘောပေါက်

သွားပါပြီ၊ တကယ်ကျ ... ကိုကောင်းနဲ့အမျိုးတော်ချင်လွန်းလို့ သာ မယ်မယ် တဖွတ်ထိုးစိစဉ်မိတာပါ”

“ငါ့သားသာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်းကို ငါ့ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... သူ့လူတွေကဖြင့် ကလိမ်ကကျစ်တွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ အောက်တန်းကျလိုက်တာ၊ ဦးကောင်းမြတ် လိုက်လာပေလို့သာ အမှန်တရားပေါ်ရတယ်၊ နို့မို့မလွယ်ဘူး”

ဦးသက်ပိုင်မှာ သားဖောနင့်မို့ ဒေါ်ယုဒေဝီကို မကြိုမ်းစဖူး ကြိုမ်းမိသည်အထိ။

သူတို့လင်မယား၏အသံကြောင့် မင်းရဲညီ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ... မယ်မယ် ... ”

“သား ... သားလေး၊ သားစိတ်ဆင်းရဲအောင် မယ်မယ် မလုပ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ သားချစ်တဲ့သူကိုပဲ ယူပါတော့”

စိုင်းမော်ကွန်းမှာလည်း သူငယ်ချင်း၏ပတ်တီးလွတ်သည့် လက်ဖျားလေးတွေကို အားရှိအောင် ဆုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။

“ဖေဖေ ... သား ... ”

“မောမယ် ငါ့သား ... စကားမပြောနဲ့၊ သားဆေးရုံက ဆင်းရင် ဖေဖေအားလုံး သားစိတ်တိုင်းကျ စိစဉ်ပေးမယ်”

“တကယ်နော် ... ဖေဖေ ... တကယ်နော်”

“အေးပါ သားရယ် ... ဖေဖေတို့ ကတိပေးပါတယ်၊ သားရဲ့ဖူးငုံကိုလည်း ... သူဦးလေးက အချုပ်ကသွားထုတ်နေပါပြီ”

“ဖူးငုံလေးဘဝက သနားစရာပါမယ်မယ်၊ မယ်မယ် သိပါတယ်၊ မယ်မယ်ကို သူကမှ တကယ်ပြုစုပေးတာပါ၊ မြတ်က အညွန့်ဝင်ခဲ့နေတာပါ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ် ... မယ်မယ် ခုတော့ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ သားလေးစိတ်ချမ်းသာအောင်နေနော်၊ တော်ကြာဆို ဖူးငုံလည်း လိုက်လာတော့မှာပါ”

မင်းရဲညီမှာ ဖူးငုံ၏အဖြစ်တွေကို ယခုမှသိရသဖြင့် သနားကြင်နာမဆုံးတော့။

“စိုင်း ... ဖူးငုံကိုသွားခေါ်လာခဲ့ကွာ၊ ငါ့အချစ်လေး ကြေကွဲလှပါပြီ၊ အရမ်းအားငယ်နေရှာမှာ ... ”

စိုင်းမော်ကွန်း သူငယ်ချင်း၏ခိုင်းစေချက်အရ ဖူးငုံကို ခေါ်ဖို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မြတ်အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် အမှန်တရားအတွက် သူငယ်ချင်းအတွက် သူရပ်တည်ပေးခဲ့သည်။

ဦးကောင်းမြတ်ထံ ဖုန်းဆက်တာ သူပဲ မဟုတ်ပါလား

လေ။

ဦးသက်ပိုင်၊ ဒေါ်ယုဒေဝီနှင့် မင်းရဲညိုတို့ကို စိတ်နာမိပေ
မယ့် သူ ... ဆေးရုံအရေးပေါ်ခန်းမှာ ရောက်နေသည်ဆိုတော့
ဖူးငုံ မျက်ရည်များနှင့် လိုက်လာမိရသည်။

ဘုရားသိကြားမလို့ ကိုညီ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဘုရား။
တကွတ်ကွတ်ဆုတောင်းရင်း ဆေးရုံထဲသို့ ဖူးငုံအပြေး
ဝင်လာခဲ့သည်။

အရေးပေါ်ခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားမိတော့ ပြန်တွန်းထုတ်
လာသည့် ပိတ်ဖြူအုပ်အလောင်းနှင့် ဖူးငုံ ဘွားခနဲ တွေ့ဆုံရ
၏။

“အမလေး ... ကိုညီ ... ”

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားသလို ခံစား
လိုက်ရပြီး ... ဖူးငုံ သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့သည်။

“သက်တော့ မသက်သာပါဘူးကွာ၊ ခုထိနံရိုးတွေ အောင့်တုန်းပဲ၊ ပွန်းရာ၊ ရှာရာ၊ ကွဲရာ၊ ပြရာ ...”

သည်စဉ် သူတို့အထူးခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာသက်ဇော်ဝင်း စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... သိပ်ညည်းမနေနဲ့၊ အသည်းအသန် လူမမာဆိုရင် မိန်းမအနား မကပ်ရဘူးနော်၊ မင်းကို ဖူးငုံနဲ့ အတူနေဖို့ ငါခွင့်မပြုသေးဘူး”

သည်အခါ စောစောက ညောင်နာနာအသံနှင့်မင်းရဲညီက အသံဒေါင်ဒေါင်မြည်ကြီးနှင့် ပြန်အော်လေ၏။

“ခွင့်မပြုရအောင် မင်းက ငါ့အဖေမို့လား၊ ကဲ ... ဒေါက်တာ မေရိုး(မိုးရေ) လုပ်မနေနဲ့၊ တို့လင်မယား ဆေးရုံဆင်းမယ်၊ ချစ်စခင်စမှာ ခွဲနေရတာ နှစ်ညရှိပြီကွာ၊ စိုင်း ... ငါတို့ဆေးရုံဆင်းဖို့ ဖေဖေနဲ့မယ်မယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်”

“ဟေ့ကောင် ... စောစောကတော့ နံရိုးတွေအောင့်တယ်ဆို၊ တော်ကြာ နံရိုးတွေကျိုးကုန်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“သွားတော့ကွာ၊ သွားကြတော့၊ ငါ့ဘာသာကျိုးချင်တဲ့ နေရာကျိုး ...”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ခုတော့လည်း ပြောပြီပေါ့၊ အဲဒါပေါ့ကွာ၊ ဘုရားပြီး ငြမ်းဖျက်ဆိုတာ ...”

“ဖူးငုံ ... ဖူးငုံ ... သတိရပြီလား ...”

သူမ သတိရလာတော့ ဆေးရုံ၏အထူးခန်းတစ်ခုထဲမှာ ပတ်တီးတွေနှင့်ကိုညီက သူမ ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးခေါ်နေ၏။

“ဟင် ... ကို ... ကို မသေဘူးနော်”

ဘေးမှ စိုင်းမော်ကွန်း၏အသံကြီးက တစ်လုံးတစ်ခဲ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်ကသေရမှာလဲ၊ အင်မတန် ဉာဏ်များတဲ့ကောင်၊ ကားလမ်းဘေးထိုးကျတာကနည်းနည်း၊ သရုပ်ဆောင်တာကများများ၊ ခုတော့ ပြဿနာတွေအားလုံး ပြေလည်သွားပြီလေ၊ အတားအဆီးတွေ ပွင့်ကုန်ပြီ၊ လမ်းကြောင်းတွေ အကုန်ရှင်းသွားတာပဲ”

နှစ်ယောက်သား တဟားဟားရယ်မောရင်း အပြင်ထွက်သွားကြတော့ မင်းရဲညီ အခန်းတံခါးကို ပြေးပိတ်လိုက်သည်။ မှန်တံခါးတွေမို့ လုံတော့မလုံ။ သို့သော် အခန်းထဲဝင်မလာရင်ပြီးတာပါပဲ။

ချစ်သူလေးနှင့် ချစ်စကားတွေပြောချင်လို့ပါ။ ချစ်စကားတွေပြောရုံလေးပါ။

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မင်းရဲညီ ဖူးငုံလေးအနားသို့ကပ်သွားသည်။ ခုတင်ဘေးမှာ ခုံလေးတစ်လုံးနှင့် ကပ်ထိုင်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ဖူးငုံ၏မျက်နှာလေးနှင့် ဟပ်လျက်။

“သနားလိုက်တာ အချစ်လေးရယ်၊ အန်ကယ်လိုက်လာပေလို့သာနော်၊ မြတ်တို့သားအမိကို ကိုယ်တကယ်ရှုံ့ရှာစက်ဆုပ်မိတယ်”

“ဒါကတော့ ကိုရယ် ... ကိုကလည်း ချမ်းသာတာကိုး”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အဆိုးထဲက အကောင်း အခုကျ ... ဖေဖေနဲ့မယ်မယ်လည်း ဖူးငုံအပေါ် နားလည်သွားကြပါပြီ၊ မယ်မယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နော် ... ချစ်၊ မယ်မယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အချစ်လွန်သွားလို့ပါ”

“အဲဒါ ဖူးငုံပြောရမှာပါ၊ မယ်မယ့်ကို ဖူးငုံတောင်းပန်ရမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ့သားလေးကို ဖူးငုံ အရမ်းချစ်မိသွားလို့ပါ၊ စောစောက ကိုသေပြီထင်ပြီး ဖူးငုံရင်ထဲ နှလုံးသားပွင့်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ကိုနဲ့ပတ်သက်လာရင် အရာအားလုံးကို ဖူးငုံ နားလည်ပေးနေမှာပါ”

“အို ... ဖူးငုံလေးရယ် ... ”

မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း ... ပြောတတ်သလို ပြောပြနေရှာသည့် ဖူးငုံလေးကို မင်းရဲညီ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ဆွဲပွေ့ယူမိပြီး မျက်နှာလှလှည့်ပြီးလေးကို ယုယကြင်နာစွာ အထပ်ထပ် ရှိုက်နမ်းမိတော့သည်။

ယခုတော့ နှင်းတွေဝေနေသည့် ပြင်ဦးလွင်ဆောင်းည၊
ဆောင်းအလှကို ချစ်သူနှစ်ဦး အိပ်ခန်းပြတင်းမှ အတူရပ်ငေးခွင့်
ရပေပြီ။

ဖေဖေနှင့်မယ်မယ်က ဆေးရုံမှဆင်းလာသည့် ချစ်သူ
မောင်နှံနှစ်ဦးအား ကြည်ဖြူကြင်နာစွာ ဆီးကြိုကြပြီး၊ မင်္ဂလာ
ရက်တွေ သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။

နောက် ... မြတ်ကိုပေးမည့် လက်ဝတ်ရတနာ သုံးစုံကို
လည်း ဖူးငုံသို့ ချက်ချင်းပင် ပေးအပ်ခဲ့သည်။

“မယ်မယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ အစကတည်းက သမီးကို
သဘောကျပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မာန်တင်းထားရတာပါ။
ခုတော့ သူစရိတ်နဲ့သူ သူတို့လည်း ပြန်ပြေးကြပြီ”

“ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့တော့ မယ်မယ်၊ ဖူးငုံ မယ်မယ့်
အပေါ် စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ရှေ့ခရီးကတော့ သာယာဖြောင့်ဖြူးလျက်။ စေတနာ
ကောင်းသူ၊ ဖြူစင်သူလေးမို့ အကျိုးပေးလေသလား။

နှစ်ယောက်အတူ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ငေးနေရာမှ
မင်းရဲညီ ဓမ္မဖောက်လာပြီး ... မှန်ပြတင်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ချမ်းတယ်ကွာ၊ အိပ်ကြမယ်၊ ရပ်ကြည့်လို့အမြတ်မရှိ
ဘူး၊ အိပ်ကြည့်မှ အမြတ်ရှိမယ် ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

“ကိုနော် ... ဘာ ဟဲဟဲလဲ၊ သိပ်မှန်းတာပဲ”

ဘာပဲပြောပြော ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာ
အဲ ... သူဆွဲခေါ်ရာသို့ ဖူးငုံပါသွားရသည်သာ။

အင်း ... သူပြောသလို အိပ်ရာပေါ်မှာ နွေးသွားတာပါပဲ။

အိပ်ခန်း မြှုပ်ဝင်သွားသည့် မွေ့ရာပေါ်မှာ။ ဂွမ်းကပ်အောက်
မှာ ရောက်သွားသည့်အပြင် ကိုရင်ခွင်ကြီးကလည်း နွေးထွေး
လုံခြုံလှပါတိ။

“နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဂျစ်ကန်ကန်၊ ကောင်မဆိုး
လေးဟာ သူထက်ဆိုးတဲ့ စေတနာကြီးရဲ့အောက်ကို ရောက်သွား
တာပါပဲကွာ ... ”

“ကိုနော် ... မညစ်နဲ့ ... ”

“ကိုပြောတာက စေတနာကြီးရဲ့လက်အောက်ကိုရောက်
သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

၂၂

ကြယ်စင်မှူးဝေ

စကားတွေအမျိုးမျိုးတတ်နေ၊ ကပ်နေသည့်သူကို ဖူးငုံ
အရှုံးပေးလိုက်သည်အခါ ရင်ခွင်ထဲမှသက်လျာကို မြတ်နိုးယုယ
စွာ အထပ်ထပ်ရှိန်နမ်းနေသည့် မင်းရဲညီ၏အသွင်က ကမ္ဘာကြီး
ကိုပင် သိမ်းပိုက်စိုးမိုးတော့မည့် စစ်သူကြီးတစ်ဦး၏အသွင်။

ပြီး။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

